

Giáo Chủ Và Kẻ Điên

Contents

Giáo Chủ Và Kẻ Điên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	83
30. Chương 30	88
31. Chương 31	91
32. Chương 32	93

Giáo Chủ Và Kẻ Điên

Giới thiệu

Thể loại: Ngược thân, ngược tâm, 1×1Độ dài: 29 chương + 2 phiên ngoạiEdit: SóiKhông thể ngờ rằng có một vị giáo chủ

1. Chương 1

Ta muốn chạy trốn.

Từ trên vách núi rơi xuống được kẻ điên cứu mang về sơn động đã hơn mười ngày, cánh tay của ta không thể nhúc nhích, chân trái cũng bị gãy, chỉ có chân phải còn có thể cử động. Nếu cứ như vậy ở đây cố nghỉ ngơi vài ngày để lấy lại sức đợi cho đến khi vết thương lành cũng còn tốt hơn mang vết thương đi ra ngoài bị danh môn chính phái phát hiện đánh trái đánh phải. Không... chỉ sợ lúc bị bọn họ bắt được thì tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

Thế nhưng..... tại sao cứu ta lại là một kẻ điên, hơn nữa còn điên đến đòi mạng, nếu không chạy trốn, ta cảm giác ta cũng sẽ điên theo hắn.

Đang nghĩ, cửa động bỗng nhiên truyền đến tiếng sột soạt làm thần kinh của ta căng lên, kẻ điên đã trở lại.

Bên ngoài mặt trời chói chang, nhưng trong động lại rất mát mẻ, ánh sáng rơi vào tuy mỏng manh cũng đủ để ta nhìn thấy một nam nhân đi vào.

Hắn rất cao lớn, mặc y phục dệt bằng cỏ khô và da thú, tóc rối loạn như ổ rơm, ngũ quan bao phủ bởi râu ria hỗn độn chỉ lộ ra một đôi mắt ưng ngăm chứa tinh quang.

Hắn đem con mồi trên vai ném xuống đất, ta liếc nhìn, là một con hươu đực béo tốt.

“Huynh đệ người lại sẵn được một con hươu lớn như vậy, người thật lợi hại nha.....” Ta còn muốn khen hai câu, đối phương đã cấp bách đi nhanh đến thoát y phục của ta, đem hai chân của ta mở lớn, móc ra đại gia hỏa của mình lập tức thao ta, hoàn toàn không để ý cảm thụ của ta cũng không quan tâm ta sẽ bị thương ra sao.

Kẻ điên vẫn là kẻ điên, không phân biệt được nam nữ, mà ta cũng đủ xui xẻo đi, không chỉ bị gãy tay chân, còn bị nam nhân xấu xa này nhục nhã!

“Người..... A..... Đừng..... Đau quá!” Nam nhân hoàn toàn không biết tiết chế, mỗi lần thẳng tiến giống như muốn đem cả người hắn nhét vào người ta vậy, cự vật xâm nhập sâu không thể tưởng tượng được.

Ta hai tay vô lực, chỉ một chân là có thể cử động, mà cũng chỉ có thể dùng cái chân còn cử động được kia đạp hắn, muốn đạp hắn ra khỏi người mình.

“Niếp Niếp, cho ta..... Sinh hài tử cho ta, ngoan.” Hắn nhìn thấu ý đồ của ta, một tay chế trụ chân của ta, dùng lực mở chân ta ra hai bên sau đó càng dùng lực thao ta.

“A..Á..” Chân ta lập tức mềm nhũn không còn chút sức lực nào đá hắn được.

Ai muốn sinh con cho người! Mắt chó người nhìn rõ ràng gia gia ta là nam nhân!

Nhưng những lời này ta cũng chỉ có thể oán thầm trong lòng, bởi vì chỉ cần hé miệng, ta sẽ không tự chủ phát ra những tiếng rên rỉ mà chính mình cũng cảm thấy xấu hổ.

“Sinh con... Muốn hài tử...” Kẻ điên nằm nhoài trên người ta cái mông điên cuồng luật động, y như công cẩu lỗ mãng, tiếng nói ám ách, ngữ điệu cũng rất kỳ quái, như là nhiều năm chưa từng mở miệng.

“Không muốn...” Ta vô lực lắc đầu, tóc dài bị mồ hôi thấm ướt, dần dần bên trong nơi mập mạp theo tiết tấu điên cuồng sinh ra một chút sung sướng.

Ta không thể không thở hổn hển, đem những tiếng rên rỉ muốn bật ra chặn ở yết hầu.

Từ ngày thứ nhất ta tỉnh lại, lập tức bị kẻ điên này xem như nữ nhân mà thao.

Ta không biết là hắn hoàn toàn xem ta là nữ nhân hay là do bị điên nên ngay cả nam nhân không sinh được hài tử cũng không biết. Trong một ngày, nếu hắn không phải săn bắn tìm kiếm thức ăn, chính là ở trong

sơn động thao ta. Mỗi lần đều sẽ nói một vài lời mê sảng, như là “Sinh con cho ta”...hoặc là “Lần này nhất định có thể sinh con”.

Ta nếu có thể khôi phục bốn phần mười, không, chỉ cần ba phần mười công lực, việc đầu tiên cần phải làm là đem hắc hoạn trước giết sau! Nếu không sẽ không cách nào trừ bỏ mối hận trong lòng ta!

Cuối cùng, nam nhân sau khi đắm vào trong hậu huyết của ta một cái thật mạnh liền ngưng lại, ta cảm thấy trong cơ thể truyền đến một luồng chất lỏng nóng ấm, cả người đều giật giật lên.

“Ha a...”

Vốn là vết thương chồng chất, thân thể không thể ức chế căng cứng khiến ta phi thường thống khổ, cuối cùng phát ra tiếng than nhẹ vừa đau khổ lại thoải mái, nghe như thậm chí có chút ý niệm không muốn thừa nhận... Làm cho người ta thấy thương tiếc.

“Ngoan, sinh con...” Kẻ điên nâng mặt ta lên, lấy lòng hôn lên môi ta, bị ta chán ghét đẩy ra.

Hắn cũng không biết đã bao lâu không cạo râu, râu vừa dài lại cứng.

“Đồ điên! Ta là nam nhân, không sinh được hài tử!” Câu nói này ta không biết đã từng nói với hắn mấy lần, nói rồi cũng vô ích.

Ta giật giật hạ thân, phát hiện hắn còn ở nơi đó, a có chút ngứa, hận không thể cắn đứt mũi hắn.

“Đi ra ngoài!” Ta cắn răng nói.

Hắn dường như nghe hiểu câu này, nhưng không rút ra, trái lại càng thêm áp chế ta, đem ta ép đến ngực đều đau đớn.

“Chảy ra, không mang thai được.”

Lão tử vốn không thể mang thai, người thao ta một ngàn một vạn lần cũng không thể hoài thai được!

Ta tức giận nói: “Ta đói bụng, bị đói.....” Ta nhắm mắt, đem từng chữ trong kẽ răng phát ra: “...ta sẽ không mang thai được!”

Hắn nghe ta nói nghĩ nghĩ một lát, sau đó chậm rãi đem cự vật rút ra ngoài. Dùng cổ khô xoa xoa dưới thân cho ta, còn không quên giúp ta mặc quần áo, lúc này hắn mới đứng dậy đi cửa động xử lý con hươu đực kia.

Không thể tiếp tục như vậy, ta phải nghĩ ra được biện pháp đối phó với kẻ điên này mới được, ta không thể đối phó với hắn giống như đối phó với người bình thường được.

Ta nhìn ra cửa động, kẻ điên trần trụi thân trên, một thân cơ bắp săn chắc dùng rìu đá chém thất linh bát lạc [1] vào con hươu, máu tươi bắn tung tóe trên mặt hắn, trông hắn càng đáng sợ hơn.

Ta thu hồi tầm mắt chậm rãi nhìn xuống bụng mình chỗ đó phi thường bằng phẳng, săn chắc, nhất mã bình xuyên[2]

Ngày hôm sau, kẻ điên lại muốn đến đè lên người ta, ta đột nhiên nghiêng mặt qua một bên, nôn khan vài tiếng.

Lừa kẻ vừa ngốc ghêch vừa điên ta còn không làm được thì Hàn Thanh Ngôn ta sống hơn hai mươi năm không phải là uống phí sao!

Mang thai mười tháng, đến thời điểm đó thương tích của ta đã khỏi, đến thời điểm.....

Ta nheo mắt nhìn kẻ điên mặt đầy kinh hãi, đến thời điểm đó nhất định phải đem hắc lột da rút xương, ngũ mã phanh thây!

[1]Thất linh bát lạc: chỗ này chỗ kia, nằm rải rác

[2]Nhất mã bình xuyên: vùng đất bằng phẳng

->

2. Chương 2

“Thức dậy, ăn.”

Buổi sáng ta còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh thì trong miệng đã bị nhét vài quả đại, chua ngọt ngon miệng, thập phần mỹ vị.

Ta không kịp nuốt, đành phải nghiêng đầu qua một bên, hàm hồ nói: “Người chậm một chút, không thấy ta ăn không kịp sao?”

Từ lúc giả mang thai tới nay, ngày tháng của ta dễ chịu hơn rất nhiều, ít nhất kẻ điên sẽ không còn nghĩ cách khiến ta mang thai hài tử cho hắn, tuy rằng như vậy khiến nội tâm ta chịu đủ dày vò, bị đối đãi như nữ nhân cũng đã đủ nhục nhã rồi, lại phải thông qua giả mang thai mới có thể yên ổn ở cùng một người điên!

Ta giật giạt sợi dây cột lấy nẹp cây ở chân trái, một cổ đau đớn lập tức truyền đến. Khẽ cắn môi, bây giờ còn chưa được, lại phải chờ đợi thêm vài ngày nữa, nếu cái chân này có thể đi đứng, ta phải đi ra sơn động tìm xem có cách nào rời khỏi nơi này hay không?

Đột nhiên kẻ điên nâng cằm ta lên cũng không biết dùng thủ pháp gì hai ngón tay theo vết hầu của ta kéo xuống, thức ăn liền theo động tác đó nuốt xuống, hắn lại đem một quả đại nhét vào rồi nhìn chăm chăm ta nhấm nuốt, sau đó lặp lại động tác này.

Kẻ điên biết võ công, hơn nữa võ công e là không thấp, nói không chừng điên thành như vậy là do luyện công bị tẩu hỏa nhập ma. Ta dần dần lãnh hội võ công đáng sợ của hắn thì dưỡng thương và chạy trốn cũng càng lúc càng gấp như lửa sém lông mày.

“Niếp Niếp, ngoan.” Nam nhân nhìn qua rất cao hứng, vuốt ve đầu của ta còn dùng ngón cái lau chất lỏng bên miệng ta.

Ta không kiên nhẫn nhíu nhíu mày: “Đừng gọi ta là Niếp Niếp.....” Dừng một chút, ta nói: “Ta tên là Hàn Thanh Ngôn.”

Nam nhân điên cái hiểu cái không nhếch miệng cười: “Niếp Niếp!”

“Hàn Thanh Ngôn!”

“Niếp Niếp!”

“Hàn, Thanh, Ngôn!”

“Niếp Niếp!”

“.....” Ta vô lực trợn trắng mắt.

Cùng người điên tranh cãi tên gọi cũng vô ích, hắn muốn gọi cái gì thì gọi cái đó đi.

Ta ngậm miệng không sửa tên gọi với hắn nữa, đối phương nhìn thấy ta không vui lại đưa trái cây cho ta. Lần này ta không há mồm, đã ăn no ta không muốn ăn.

“Ăn, cho hài tử mau lớn..... Mau.” Hắn đem trái cây cứng rắn để ở bên miệng ta.

Một cổ hỏa khí không tên ủa lên từ trong lòng, ta dùng cái chân không bị gãy đạp hắn: “Hài tử.. hài tử.. người chỉ biết có hài tử!”

Hắn một phen đè chân của ta lại, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo: “Không..... Động, làm bị thương đến hài tử.”

Ta cứng đờ không dám động, sợ hắn động thủ.

Kẻ điên này đúng là điên vô cùng, nói trở mặt liền trở mặt, để lão tử sinh hài tử cho hắn mà hắn còn dám hung dữ như vậy, thật là không biết điều.

Ta cắn cắn môi, đột nhiên giả bộ thống khổ: “Ta, ta đau bụng.” Nói xong lại nhăn mặt nhăn mày.

“A!” Hắn lập tức kinh hoảng thất thố, buông chân của ta ra, nhào lại chỗ ta xem xét tình huống, bộ dạng không biết làm sao.

Trên người ta đều là vết thương, hắn dứt khoát không thể nào xuống tay, chỉ có thể cẩn thận dè chừng vỗ về cái bụng của ta giống như vỗ về hài tử: “Ngoan một chút không cần nháo”.

“Là ngươi không nghe lời ta....ta mới bị động thai khí.” Ta Hàn Thanh Ngôn co được dãn được, dù sao nơi này không có người thứ ba, vì sự sống phải giả làm nữ nhân mang thai thì có sao đâu?

Nam nhân diên tay chân rón rén như sợ làm ta bị đau: “Niếp Niếp..... Không tức giận” Nói xong hắn cúi đầu vạ phần mềm nhẹ ở trên bụng ta mà hôn hôn.

Ta sờn tóc gáy: “Ngươi đừng chạm vào bụng ta, đụng hổng thì làm thế nào?”

Kể diên quả nhiên lập tức thẳng lưng cách xa ta ra, lại không dám đụng vào bụng ta.

Buổi tối hiếm thấy hắn mang cá trở về, da cá được nướng xốp giòn, thịt cá lại rất trơn mềm. Hắn không sợ nóng, trực tiếp lấy tay tách ra từng khối từng khối cá nhét vào trong miệng ta, một con cá lớn hơn phân nửa đều vào bụng của ta, cuối cùng chỉ để lại cái đuôi và đầu còn có xương và mang.

Thấy ta đã ăn no hắn chạy đến cửa động đem phần còn lại lang thôn hổ yết ăn luôn.

Buổi sáng kể diên cho ta ăn các loại trái cây, hình như cây này sinh trưởng rất cao, hơn nữa cành cây mọc đầy gai, mấy ngày nay trên tay hắn vết thương càng ngày càng nhiều, thịt quả đại dường như mang theo mùi máu của hắn.

Nếu như hắn không phải diên lợi hại như vậy hoặc không có coi ta là nữ nhân, xét thái độ hắn đối với ta chiếu cố nhiều như vậy, có lẽ ta sẽ dẫn hắn cùng nhau rời khỏi địa phương quỷ quái này, đáng tiếc.....

Ta thu hồi tầm mắt, chậm rãi nhắm lại mắt.

Đáng tiếc không có nếu như.

Ngủ đến một nửa, cũng không biết là canh giờ gì, ta bị cảm giác bất thường giữa hai chân làm thức tỉnh, vừa tỉnh liền nhìn thấy kẻ diên thoát quần ta, mở hai chân của ta ra.

Đồ diên. Ta mang thai hài tử mà cũng không bỏ qua!

Ta tức giận muốn thò chân đạp hắn, nhưng vẫn nhịn xuống.

Ta giả bộ kinh hoảng nói: “Không được... Sẽ tổn thương đến hài tử!”

Hắn không phải rất để ý hài tử sao, dù thế nào cũng nên dừng đi.

Không nghĩ tới nam nhân một tay đem hai chân của ta khép lại, móc cự vật ra chen vào khe hở giữa hai chân ta bắt đầu ma sát.

“Không..... Đi vào..... Niếp Niếp không sợ.”

Cảm thụ được giữa hai chân nóng bỏng, nếu là lúc này có gương nhất định có thể nhìn thấy sắc mặt ta xanh mét.

Ta thao ngươi, ngươi đúng là tên quỷ háo sắc. Một ngày không làm thì không được, chắc là ở đây cốc bị ghen tới phát điên đi.

3. Chương 3

Hôm nay càng ngày càng nóng.

Trong động tuy rằng mát mẻ, nhưng tóm lại vẫn sẽ bị thổi vào một hai luồng gió nóng, cả ngày trên người đều đầy mồ hôi, ta lại không thể cử động, chỉ có thể chịu đựng dơ bẩn nóng nực.

Thật vất vả đợi đến giữa trưa kẻ điên mới trở lại, ta lập tức nói với hắn muốn tắm rửa.

“Không tắm thì rất thối.”

Ta rút xuống đây đã hơn nửa tháng, y phục trên người vừa bẩn lại vừa rách nát còn dính đầy vết máu, thật sự đã vượt qua cực hạn mà ta chịu đựng.

Kẻ điên nghe ta nói như vậy ghé sát vào ta giống đại lang khuyển ngửi ngửi, dùng ngữ điệu có chút cứng nhắc nói: “Không thối.”

Ta không được tự nhiên tránh né, không biết nói với hắn cái gì cho đúng, cười mắng: “Mũi của ngươi chắc bị gấu cào đi?”

Hắn thấy ta cười, cũng không quản ta đến cùng nói cái gì cũng ngốc ngốc ngây ngô cười.

“Đừng cười, mau dẫn ta đi tắm rửa!” Ta thúc giục hắn.

Ta biết gần đây có khe suối hoặc là ao nước, bởi vì kẻ điên cách hai ngày sẽ ôm một vò đựng nước lớn làm bằng đá đi ra ngoài, lấy đầy nước lại trở về. Vại đá đó ít nhất cũng có ngàn cân, hắn có thể ôm một cách tự nhiên, đủ thấy khí lực kinh người.

Hắn đứng lên nhìn ta một lát, như là đang suy tư làm thế nào đem một người bị liệt ra ngoài.

“Ngươi qua đây ngồi xổm xuống, ta a.....” Ta nói còn chưa nói xong, hắn đã cúi người đem ta chặn ngang ôm lấy.

Hắn ôm rất ổn, không làm ta cảm thấy một chút xóc nảy, đồng thời động tác lại phi thường mềm nhẹ, từ đầu tới đuôi đều thập phần cẩn thận tránh vết thương của ta.

Từ lúc ta ở trong sơn động tĩnh lại, đây là lần đầu tiên xuất động, nói không kích động hưng phấn là giả nhưng ta hiện tại tay chân như bị phế, trừ dựa vào kẻ điên không có phương pháp khác, cũng chỉ có thể tạm thời kiềm chế tâm tình.

Từ sơn động đi ra, đi đại khái thời gian một nén nhang bên tai ta mới nghe âm thanh của dòng nước chảy róc rách. Nghe thanh âm càng ngày càng gần, dòng suối kia cũng dần dần hiện ra ở trước mắt ta.

Đó là khe suối nhỏ rộng chừng ba thước nhìn không ra nguồn nước chảy từ phương nào đến, không nhanh không chậm chảy xuôi trong rừng cây cỏ u tĩnh.

Ta vốn muốn bảo hắn cởi hết y phục cho ta để ta xuống dòng nước suối đang chảy để thanh tẩy, dù không thể triệt để thanh tẩy sạch sẽ, tốt xấu cũng làm mái tóc ta sắp kết thành khối gội sạch. Không nghĩ tới kẻ điên để ta ngồi trên một tảng đá lớn bên cạnh dòng suối, lưng ta tựa vào mặt trên, phía dưới lót một mảnh lá lớn, hắn không nói hai lời cởi y phục của ta rồi ném y phục vào trong nước suối sau đó hắn cũng nhảy xuống luôn.

Ta trần trụi tựa vào trên tảng đá, trừng mắt, bắt đầu suy tư phải chăng hắn hiểu sai ý của ta.

Kẻ điên này chẳng lẽ không phân biệt được tắm rửa và giặt quần áo hay sao?!!

May mà ta không tức giận được bao lâu kẻ điên liền lên bờ, trong tay xách toàn bộ gia sản đã ướt sũng của ta.

Hắn đi đến bên cạnh ta, dùng bàn tay to lớn sờ sờ mặt của ta, sau đó cầm lấy của nội sam bắt đầu lau người cho ta.

Suối nước lạnh lẽo, một chút cũng không bị ảnh hưởng của ánh nắng mặt trời nóng bức, ta không tự giác mà rung mình.

Hắn lập tức dừng tay hỏi: “Lạnh?”

Ta lắc đầu: “Không lạnh, rất thoải mái.”

Hắn nhe răng cười với ta, hai hàm răng sáng choang ta nhìn mà quáng mắt.

Nội sam rất mềm mại, chà sát ở trên người thập phần thoải mái, không có có trực tiếp ngâm mình trong nước lau như vậy cũng đã nghiến.

Ta cau mày hỏi hắn: “Người làm gì không trực tiếp đem ta để vào trong nước?”

Tay hắn đang chà lau chợt dừng, đúng lý hợp tình nói ra 5 chữ: “Nước lạnh, bị đau bụng.”

Được, thiếu chút nữa ta quên mình là mang danh là “Dựng phu” yếu ớt.

Ta kiên nhẫn cùng hắn trao đổi: “Tóc của ta phải làm thế nào? Nếu không gội sẽ kết dính một chỗ. Ta không... như vậy.....” Hắn từ cũng không mảnh mai như vậy tắm một hồi cũng không đau bụng.”

Hắn nhìn chằm chằm ta hồi lâu không nói chuyện, làm trong lòng ta đang đánh trống, cố tình đôi mắt hắn lại thập phần thâm thúy, để người đoán không ra.

Rốt cuộc, hắn đứng lên.

“Niếp Niếp, chờ ta.” Hắn đem quần áo ướt sũng che trên bụng, lưu lại những lời này rồi bỏ đi.

Ta hoàn toàn không hiểu làm sao, không biết hắn đi làm gì: “Ai! người đi nơi nào? Uy! người đợi đã!”

Toàn thân ta trừ đùi phải và một cái đầu những chỗ khác muốn động cũng không thể động, chỉ có thể tựa vào trên tảng đá. Thái Dương nóng cháy ta ở đây có bóng cây che nắng, bằng không chắc cũng bị nóng đến phát hỏa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ta nghe được sau lưng vang lên tiếng bước chân, lập tức cảnh giác hỏi: “Ai?”

Tiếng bước chân đó càng ngày càng gần, rốt cuộc đến gần chỗ ngồi của ta, ta lấy lại tinh thần quả nhiên là kẻ điên.

“Niếp Niếp!” Hắn cười đem cái gì đó ôm trong lòng thả xuống đất, đi lên thay ta lau lau cái trán không có chút mồ hôi.

Ta ghét bỏ tránh ra, mắt nhìn vật dưới đất phát hiện đó là cái bồn nhỏ được làm bằng gỗ.

“Người đi làm cái này?”

Cái bồn gỗ tuy nhỏ, nhưng công phu làm ra lại thập phần đáng gờm, tại đây thâm sơn cùng cốc dưới tình trạng không có dụng cụ gì có thể làm ra cái bồn như vậy rất là có bản lĩnh, nhưng hắn còn đem xung quanh bồn và đáy bồn làm vô cùng bóng loáng, nội lực này thật sự là thâm hậu đáng sợ.

Ta tỉ mỉ đánh giá kẻ điên, nghĩ người này đến cùng là đại thần ở núi nào vì sao trên giang hồ ta không biết có một nhân vật như vậy.

Hắn dùng mu bàn tay mơn trớn má ta nói: “Niếp Niếp, chờ một chút..... Rất nhanh là..... Có thể tắm.” Nói xong ôm bồn đi đến bên dòng suối.

Mấy ngày này hắn nói chuyện với ta càng ngày càng có thứ tự, lâu dần nói không chừng có thể trao đổi không trở ngại.

Chẳng được bao lâu hắn liền theo đường cũ trở lại, trong bồn chứa đầy nước theo động tác của hắn văng tung tóe một đường.

Ta không thể động, đương nhiên là do hắn gội đầu cho ta nhưng tóc của ta bị máu tươi và bụi đất bám dính kết lại với nhau, nhất thời gỡ không ra.

“Tóc rối như vậy cứ trực tiếp cắt đi cho ta.” Ta nói với kẻ điên: “Bằng không muốn chải cho thẳng không biết làm đến lúc nào?”

Hắn làm bộ như không có nghe lời nói của ta, vẫn kiên nhẫn giúp ta gội đầu, gặp chỗ bị kết dính thì cẩn thận gỡ rối cho ta, ngược lại so nữ nhân thiêu thừa may vá còn chăm chú thận trọng hơn.

Trên người ẩm áp, mái tóc được vuốt ve cảm giác cũng rất thoải mái, bất tri bất giác ta ngủ quên lúc tỉnh lại tóc đã khô một nửa.

Ta mở mắt ra, trước mắt vẫn là mù mịt không rõ ràng, nhìn trên mặt đất có một cái bóng người đang di động, cố gắng hết sức ngẩng đầu lên nhìn phát hiện phía sau tảng đá lớn đứng một người, từ góc độ của ta vừa lúc có thể nhìn hần mặc tấm váy bằng da thú nhỏ xíu có cũng như không lác lác một đường dài, nhìn thấy làm ta đau cả mắt.

Hần nhận thấy ta tỉnh, trên tay mang theo một đồng y phục đã phơi khô từ trên tảng đá nhảy xuống.

“Niếp Niếp!”

Thật sự là kẻ điên vô tư vô lự a.....

Có thể là được tắm rửa nên thể xác và tinh thần đều sáng khoái, ta khó có được đối với hần lộ ra nụ cười nhẹ: “Ta đói bụng, chúng ta trở về đi.”

Hần ngốc ngốc nhìn ta, lúc ta nhìn không được nhịu mày đột nhiên hần đến gần ta không ngừng hôn lên môi ta.

Tâm tình tốt tích góp từ nãy đến giờ lập tức bay hết, ta tức giận trừng hần: “Ngươi!” Thấy hần ra vẻ mờ mịt vô tri làm ta cảm thấy một trận vô lực: “Được rồi, đi mau!”

Rất nhanh, hần giúp ta mặc xong y phục, giống như khi đến đây ôm ta trở về.

4. Chương 4

Cũng không phải ta không phỏng đoán thân phận của kẻ điên, nhưng có thể hần điên không chỉ một hai năm, người có thể biết rõ thân phận của hần cũng không biết ở đâu, cũng có thể giống dã nhân, ta cũng không thể nào đoán được.

Bất quá có đôi khi trong động tịch mịch, ta không có việc để làm cũng sẽ thử trò chuyện với hần một chút, không chừng hần sẽ cho ta đáp án.

“Kẻ điên, ngươi tên là gì?”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Là người ở địa phương nào?”

“Ngươi cũng là bị người đánh xuống đây sao?”

Ta thì lo hỏi, hần thì lo ghé vào trên bụng của ta nghe động tĩnh bên trong, cũng không trả lời ta, nghe được bụng ta nhìn không được phát một tiếng “Cồ lô lô”, chứng tỏ ta đói bụng.

Đôi mắt hần mờ mịt ngẩng đầu nhìn ta, nhìn thấy da mặt ta nóng lên, ta lấy chân phải đạp một cái, đạp hần qua một bên.

“Nhìn cái gì vậy, không nghe thấy nhĩ tử của ngươi đói bụng sao?” Nói xong lại cảm giác có chỗ nào đó không đúng, cảm thấy mình bị chiếm tiện nghi, có chút ảo não.

Kẻ điên xoay người lên đến trước mặt ta, cười đến vô tâm vô phé: “Niếp Niếp, đợi lát nữa, đút cho ngươi ăn.”

“Được ...được.. được!” Ta vội vội vàng vàng gật đầu: “Đi nhanh về nhanh.”

Nam nhân cao lớn giống như con vượn ngỗ một chút rồi nhanh như chớp xông ra ngoài. Qua nửa canh giờ kẻ điên trở lại, trong tay mang theo hai con thỏ hoang, làm ta cảm thấy ngoài ý muốn là hần còn kiêng về một con nai mẹ đang bị thương.

Nai mẹ hình như bị đánh gãy chân, kẻ điên đem nó thả xuống đất, nó vài lần muốn đứng lên đều thất bại, cuối cùng chỉ có thể phát ra tiếng kêu thống khổ.

“Đây là thế nào, sao không làm cho nó chết?” Ta kỳ quái hỏi kẻ điên.

Tuy rằng bị tầng tầng râu ria che đầy nhưng ta vẫn có thể quan sát, sau khi nghe ta hỏi những lời này trên mặt hắn tỏ ra vẻ tranh công.

“Cho hài tử ăn.....” Hắn ngồi xổm bên cạnh nai mẹ, nhìn nai mẹ sợ tới mức kêu to, hắn nói một chữ “Sữa”. Hắn chỉ chỉ dưới bụng nai mẹ bốn vú căng chướng, nhìn chằm chằm [bụng] ta biểu tình vạn phần từ ái.

Cái gì.....

Ta hồi lâu không nói gì, chẳng lẽ kẻ điên này chuẩn bị nhũ mẫu cho nhi tử của hắn không biết đang ở góc ngách nào?

Hắn ghé sát vào ta, đem tay đặt ở ngực của ta, ta có dự cảm không lành. Quả nhiên, ngay sau đó hắn mở miệng thành thật nói.

“Niếp Niếp, không có sữa.” Ngực khí của hắn tràn ngập tiếc nuối.

“.....”

Tên này đúng là vương bát đản, trách không được gần đây hắn luôn thích nhu nhu ngực của ta, còn thường xuyên dùng miệng không ngừng mút hai khóa hồng anh của ta, có mấy lần mút đến sưng lên, hại ta không thể mặc y phục, đành phải mở ra để ngừa cảm giác đau khi bị ma sát với vải vóc, làm nửa ngày nguyên lai thì ra hắn muốn thúc sữa.

Một cổ xấu hổ và giận dữ ủa lên trong lòng, nếu ta có thể động tuyệt đối ta sẽ xông lên liều mạng với kẻ điên này.

Lão tử là nam nhân, đương nhiên không sữa!

Nhưng mà ta không thể nói ra sự thật, chỉ có thể nói: “Nói đúng, ta không có sữa..... Người để nai mẹ này lại cho nhi tử có sữa uống đi.”

Kẻ điên hi hi ha ha đi ra ngoài xử lý kia hai con thỏ nhỏ, chỉ còn ta và nai mẹ kia bốn mắt nhìn nhau, nó cứ nhìn ta kêu ai ai, trong ánh mắt to tròn tràn đầy sợ hãi.

Ta cười lạnh: “Kêu cái gì, không thấy hai ta cùng chung một hoàn cảnh sao?”

Nó rất có linh tính, trên dưới đánh giá ta một vòng, quả thật ngừng kêu ai ai, đem đầu nghiêng qua một bên liếm miệng vết thương.

Sau khi ăn xong thịt thỏ nướng, ước chừng nghỉ ngơi nửa tách trà, kẻ điên lại đem ta ôm lên.

Trong lòng ta nhảy dựng, biết là hắn muốn làm gì, lập tức cao giọng hô: “Người đợi đã, để ta xuống, hiện giờ có thể tự mình làm, người đừng giúp ta Kẻ điên người nghe được không? Dừng lại!”

Tuy rằng loại chuyện này khi trước mỗi ngày đều phải trình diễn, nhưng ta vẫn còn rất xấu hổ, đã đem tự tôn tạm thời vùi vào trong đất bùn lấp lại xem như việc gì cũng chưa từng xảy ra — nhưng mỗi khi lặp lại bước này đột nhiên vẫn sẽ có cảm giác mất đi sự tự tôn.

Không biết kẻ điên không muốn ta tự mình làm hay là không tin ta có thể tự mình làm cũng không dừng lại, cước bộ vững vàng ôm ta đến một góc âm u trong động. Nơi này cách cửa động thập phần xa, cẩn thận còn có thể ngửi được mùi nước tiểu, đây chính là nơi kẻ điên hằng ngày giải quyết “Nhân sinh đại sự”.

Ta từng nghe nói dã thú thích ở nơi sào huyết mình ở lưu lại dấu hiệu bảo vệ lãnh địa, không nghĩ tới người cũng sẽ như vậy, càng không nghĩ tới là.....

Kẻ điên thoải mái tự nhiên thay đổi tư thế ôm, cánh tay xuyên qua đầu gối cởi quần rồi tách hai chân ta ra, rồi ngồi xuống dưới, giống như ôm tiểu nhi tử đi tiểu vậy, sau đó tiếp tục cầm lấy mệnh căn của ta.

“Niếp Niếp, hư —”

Vô cùng nhục nhã..

Ta đường đường là một Ma Giáo giáo chủ chừng này tuổi lại bị người khác coi như tiểu hài tử mà xi cho đi tiểu!

Ta tức giận đến cả người phát run, hấn lại cho rằng ta mót tiểu, còn dùng râu cứng ngắc ở cằm hấn cọ vào má của ta: “Hừ –”

Ta run càng lợi hại hơn, sau đó..... tiếng nước thanh thúy truyền đến, hạ thân một trận thoải mái, tự tôn vẫn bị bại bởi vì mắc tiểu.

“Đủ, trở về đi.....” Ta khàn giọng nói với hắn.

Hắn lại lắc lắc đầu, vẫn là duy trì nguyên dạng: “Người hai ngày..... Không đi nặng.”

Ta: “.....”

Sau thời gian hai nén hương, kẻ điên cảm thấy mĩ mãn dùng đất lấp đi cái “Tự tôn” đã chết đi của ta, ôm ta thân sắc uể oải trở về gần cửa động rộng mở sáng sủa.

Ta như hấp hối nằm trên mặt đất, hắn liền bắt đầu cởi y phục của ta, hôn vào cổ ta, đây là muốn tiến hành thao trước khi ngủ. Ta cảm thấy có một ánh mắt kỳ dị nhìn chăm chăm qua bên này, ta đảo mắt nhìn qua thì thấy một đôi mắt to long lanh nước, làm ta giật cả mình.

Kẻ điên cảm giác được ta khác thường, cũng theo tầm mắt của ta nhìn qua, cũng không thấy hắn động thủ như thế nào, một luồng kinh phong đánh úp về phía nai mẹ, trong nháy mắt làm cho nó ngã xuống.

Sau đó hắn vội vàng đưa cự vật vào giữa hai chân của ta cọ xát, lực ma sát làm đùi của nóng cháy một mảnh.

Ai, thật sự là cầm thú, cũng không sợ bị liệt dương.

Ta nhất định phải nhanh đường thương cho tốt lên mới có thể chạy khỏi nơi sinh hoạt không giành cho con người này.

Khi ta trở lại bốn giáo tập hợp huynh đệ lại, nhất định một ngày nào đó đem những nhân sĩ tự cho là chính đạo đánh xuống vách núi này, để cho bọn họ nếm thử mùi vị của ta hôm nay, tứ chi đều phế, tôn nghiêm bị xem như rác rưởi.

5. Chương 5

Thời tiết đang dần chuyển lạnh, ta đã ở sơn động dưới đáy cốc hơn hai tháng, cánh tay và chân trái bị gãy dần dần khỏi hắn, tay tuy rằng không vận được khí lực, nhưng cử động đã không thành vấn đề, còn chân thì....

Ta đỡ vách động đi hai bước, rõ ràng chân bị gãy đi không vững vết thương vẫn truyền đến cảm giác đau đớn, nếu lấy bộ dáng này đi ra khỏi sơn động, e rằng không đi được bao xa đã bị kẻ điên bắt đem về.

Chỉ có thể đợi vết thương khỏi hắn, ta khoanh chân ngồi xuống, nhìn chăm chăm vết thương ở chân thỏ dài.

Tuy rằng hiện tại ta có thể đi có thể động nhưng kẻ điên vẫn không cho phép ta rời khỏi sơn động, nếu phát hiện ta đi ra ngoài khi hắn trở về sẽ nổi trận lôi đình.

“Không cho, đi ra ngoài” Hắn sẽ lặp lại những lời này, hai mắt mở to, lửa giận từ trong mắt lan tràn đến cổ, ta sợ hắn xúc động sẽ dùng một bàn tay ném ta vào tường.

Ta là người xuất thân từ Ma Giáo nên có thể co được dân được. Hắn điên nên gọi ta là “Niếp Niếp” ta dám lấy chân đá hắn, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, đến lúc hắn hung hăng như dã lang đầu đàn, ta ngược lại chỉ có thể im lặng giống như chim cú.

Tình thế tạo nên nhân cường a, đừng nói hiện tại tay chân ta đều bị thương, ngay cả khi tay chân hoàn hảo, với võ công của ta cũng đánh không lại hắn.

Ta không diên đấu với hắn, quay lưng với hắn nằm xuống, nghe được hắn ở phía sau phát ra tiếng thở hô hô thô suyền và tiếng bước chân lo lắng, qua một hồi thì đi ra ngoài, sau đó rất nhanh lại trở về.

“Niếp Niếp.....” Hắn cẩn thận đụng vào cánh tay của ta, ta không thèm để ý hắn, nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Hắn không chạm vào ta nữa, ta nghe thanh âm hắn đi qua bên kia sơn động cách chỗ ta ngủ không xa.

Ngày hôm sau ta thức dậy rất sớm, trở người, mắt nhắm mắt mở chưa tỉnh hẳn lại bị một mảng lớn màu xanh lam choáng ở trước mắt làm ta giật mình, tập trung nhìn vào mới phát hiện là một đóa hoa đại màu lam.

Không thể tin được kẻ diên tuy bị diên rất nặng, nhưng mà cách dỗ nử nhân ngược lại vẫn không quên.

Ta cầm lấy bó hoa kia cảm giác mũi có chút ngứa, ta hắt xì hai cái thật lớn, xoay người đem hoa ném về phía rào chắn bằng gỗ, nai mẹ kêu to một tiếng, cúi đầu chậm rãi đem hoa ăn luôn.

Sau đó ta chỉ tận lực ở trong động đi lại, không đi ra ngoài nữa.

Mỗi ngày kẻ diên ra ngoài kiếm ăn, ta một mình ngồi chờ ở trong động, thật sự nhàm chán liền chọc ghẹo nai mẹ. Con nai này từ khi bị xem như “Nhũ mẫu” được nuôi nhốt ở trong động, chân bị gãy lành rất nhanh, ăn ngon ngủ ngon, ngược lại béo tốt cường tráng hơn.

“Người ngược lại có thể thích ứng tốt hơn so với ta.” Ta cầm một khóa quả đại cho nó ăn.

Nó vẫn nhả mở cái miệng nhỏ nhai cắn nửa ngày, cũng không ngừng đầu phản ứng ta.

Ta tiếp tục lầm bầm lầu bầu:“Lại qua một thời gian nữa ta sẽ đi, trước khi đi ta thả ngươi có được không? Lúc hắn phát hiện không có nhi tử, không cần sữa của ngươi, phỏng chừng sẽ muốn làm thịt ngươi.”

Đột nhiên nai mẹ như là nghe hiểu những lời ta nói, không ăn nữa lỗ tai hơi hơi run run, lập tức nhìn về phía ta.

“Biết sợ?”

Nó đột nhiên kích động dùng thân thể chạm vào rào chắn, trong miệng còn phát ra tiếng kêu kinh khủng.

Ta ngăn người:“Ngươi cũng không cần sợ như vậy chứ?”

Nói xong câu đó ta lại cảm giác được có gì không ổn, loại cảm giác này đại khái có thể gọi là trực giác của một người luyện võ đi.

Ta xoay người gắt gao nhìn chằm chằm cửa động, đồng thời cầm lấy vũ khí có thể thuận tay có được là một cây gậy gỗ.

Tiếp theo ta cảm giác được việc này càng lúc càng không ổn, một cái đầu quái vật lớn lắc lư xuất hiện ở cửa động, trong miệng chảy ra nước dãi, một con mắt bị mù, thoạt nhìn hung ác dị thường, đúng là một con gấu rất to lớn.

Ông trời muốn hại ta. Lúc đó trong đầu ta chỉ có thể nghĩ đến mấy chữ này.

Nhưng rất nhanh ta lấy lại tinh thần, ngừng thở, cẩn thận xê dịch đến đối diện rào chắn. Ta nghĩ trong động có một con nai béo tốt thì nói không chừng con gấu sẽ không công kích ta mà đi tập kích nai mẹ, như vậy tốt xấu ta gì ta cũng có thêm thời gian để tự cứu mình, nhưng hiển nhiên ta rất ngây thơ, con gấu mù không phải vì thức ăn mà đến.

Thân hình to lớn của nó chen vào trong động, rất có hiệu quả, nai mẹ kêu càng thảm hại hơn, ta nghe tâm cũng rất phiền.

“Rống!” Con gấu lớn rống giận một tiếng, thẳng tắp xông về phía ta.

Ta cắn chặt răng, nắm chặt gậy gỗ, chuẩn bị triển khai đánh giết. Tuy không có hoàn toàn khôi phục, nhưng tốt xấu tay chân cũng có khí lực, ra hết sức có lẽ còn có thể sống, cùng lắm thì gọi kẻ diên lại cứu mà thôi.

Trong nháy mắt con gấu bay về phía ta, thậm chí ta còn nhìn thấy miệng của nó mở lớn để lộ những chiếc răng bén nhọn cùng hơi thở tanh hôi cắn vào cổ của ta.

Ta nhanh chóng dùng gậy gỗ chặn cái miệng nó, đồng thời cố gắng muốn điều động chân khí trong thân thể, thế nhưng càng hoảng càng loạn lại không thể điều động được chút nào. Tay của ta mới tốt sáu bảy phần, nếu dùng lực quá lớn sẽ lập tức sẽ hại nhiều hơn, ta run đến mức không thể đứng vững.

Lúc ta đang cùng với con gấu kia đấu sức, cửa động truyền đến một tiếng thét dài chấn thiên động địa, sau đó ta cảm thấy trên tay nhẹ hẫng, con gấu kia đã xoay người chạy về phía cửa động nơi phát ra tiếng thét.

Ta ngã xuống mặt đất thở hổn hển, chuyện mới vừa rồi thật sự là cữ tử nhất sinh, nếu không phải..... Ta nhìn ra cửa động, kẻ diên đã cùng con gấu mù đánh nhau, nếu không phải kẻ diên trở về kịp thời, ta e hôm nay sẽ chết ở trong này.

Lúc bị vài tên ngụy quân tử của chính đạo đánh xuống vách núi không chết, cuối cùng chết ở trong miệng một con gấu ngọc, kiểu chết rất uất ức, còn không bằng lúc trước chết ở dưới đáy cốc cho rồi.

Kẻ diên thân thủ rất giỏi, nhưng con gấu sức lực mạnh vô cùng, cái miệng nó mà cắn có thể làm người đoạn gân toái cốt, bị nó đánh một chưởng ngũ tạng lục phủ cũng bị vỡ nát.

Xem người gấu đánh một lát cũng coi như ta đã hiểu ra một vài chuyện, một người một gấu này chắc là sớm có mối hận cũ, hơn nữa không phải lần đầu tiên động thủ, những chiêu thức của đối thủ đều nằm lòng, nhất thời lại không có cách nào phân thắng bại.

Ta nhìn gậy gỗ đang nắm trong tay mình, trên gậy để lại hai dấu răng rất sâu, lúc ta do dự có nên ra tay giúp hay không, có thể ở sau lưng đánh lên thì cửa động truyền đến một tiếng kêu rên rất lớn, tiếp là thanh âm của con gấu lớn ngã xuống đất.

Ta lật đặt nhìn qua, con gấu kia không ngờ mất mạng, chỉ thấy kẻ diên giãy dụa từ dưới thân con gấu bò ra, nghiêng ngã lão đảo chạy về phía ta, lúc tới gần mới phát hiện trên trán hấn tất cả đều là máu, chắc là bị móng vuốt của con gấu cào trúng.

“Niếp Niếp! Niếp Niếp, có bị thương không?” Hấn gấp đến độ thanh âm cũng thay đổi, xem xét toàn thân trên dưới của ta, trên đầu hấn nhỏ máu hấn cũng không để ý.

Đến lúc này ta mới chính thức an tâm, gậy gỗ từ trong tay rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng “Lạc”.

“Không có việc gì, ta không sao.” Cũng đến lúc này ta mới minh bạch nguyên nhân hấn không để cho ta ra khỏi động, không phải là sợ ta chạy trốn, mà là sợ ta gặp phải nguy hiểm như bây giờ.

Hấn dùng ngón tay dính máu sờ vào má ta, lộ ra vẻ yên tâm cười: “Niếp Niếp không có việc gì, tốt rồi.”

Ta thấy hấn đầy đầu toàn là máu thật sự không ra bộ dáng gì, liền xé một mảnh áo lau miệng vết thương cho hấn.

“Người ngược lại cũng nên quan tâm tới mình a, kẻ diên.”

Kẻ diên cười giữ chặt tay ta, tầm mắt chuyển qua bụng của ta nói: “Hài tử, cũng rất tốt.”

Môi ta vừa mở ra độ cong lập tức cứng đờ, thở dài: “Đúng, rất tốt!”

Nghe ta nói như vậy, hấn cười càng thêm vui vẻ.

6. Chương 6

“Ta từ nhỏ trưởng thành ở Ma Giáo, được lão giáo chủ thu dưỡng, các sư huynh đệ cùng ta lớn lên đã tâm bìng bìng, một lòng muốn kế thừa y bát của lão giáo chủ thống lĩnh Ma Giáo nhất thống giang hồ. Nhưng bọn hấn cũng không ngăn lại, nhất thống giang hồ sao có chuyện dễ dàng như vậy? Ta ngược lại không có dã tâm lớn như vậy chỉ mong một sư huynh đệ nào đó bước lên bảo tọa giáo chủ có thể phóng ta một

con ngựa, để ta rời khỏi giáo đi tìm tự do, nhưng thiên tính vạn tính, không tính đến mình cuối cùng lại là người thắng cuộc.....” Ta cười cười: “Bọn họ đều nói ta là ngư ông, là hoàng tước, nghĩ ta là người tâm cực kỳ âm hiểm, nhưng ta biết mình rõ ràng là ‘Cá trong chậu’, bởi vì một đám bị quyền thế làm mê choáng đầu óc không biết lý do thực sự.”

“Ta mới làm giáo chủ không tới một năm đâu, chính đạo vô lâm ăn no không có việc gì làm đến bao vây tiêu trừ ta. Ta nghĩ: giáo chủ làm cũng đã làm, dù như thế cũng phải làm cho tốt, ta không thể làm xấu bằng hiệu, liền dẫn dắt giáo chúng phản khởi phản kháng. Một lần phản kháng, làm mình làm thiếu chút nữa thì cốt không còn.....”

Ta chưa bao giờ nhân hạ thoải mái cùng người khác nói chuyện xưa của ta, thế nhưng không biết thế nào ta lại có thể tâm sự với kẻ điên nhiều như vậy, có lẽ vì hắn sẽ không nói cho người khác nghe. Trong mấy tháng này ta không có việc gì làm thì cứ ngồi mà nói, không bao lâu đã kể hết một đời của mình.

Nhưng hắn biết nhiều chuyện của ta, ta thì ngay cả hắn tên gì cũng không biết.

“Niếp Niếp.” Kẻ điên một người không biết loay hoay cái gì, ngồi ở cửa động thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía ta, vừa thấy ta liền lộ ra nụ cười xán lạn.

“Kẻ điên.” Ta thấy hắn gọi ta, thuận miệng cũng trả lời, sau đó nhặt lên một quả mọng ném một khóa vào miệng.

Mấy ngày hôm trước ăn thịt gấu nướng, hai người ăn vài ngày cũng chỉ ăn hơn phân nửa con gấu, cuối cùng đành phải kéo ra ngoài động đào hố chôn. Kẻ điên băn khoăn là ta đang “Có thai trong người” ăn thịt để lâu không tốt, nên hái rất nhiều quả mọng bọc trong lá cây mang về cho ta ăn.

Ban đầu ta không thích ăn mấy quả này, nhưng thấy ăn thịt hoài cũng ngán không có việc gì lại sinh ra thói quen ném vào trong miệng một hai quả, mà đa số thời gian ta đều không có việc gì làm cho nên một bao lớn quả mọng rất nhanh thấy đầy.

“Niếp Niếp.” Hắn buông xuống cái gì đó trong tay đến gần ta.

Ta đem một quả mọng cuối cùng ném vào trong miệng hỏi: “Ngươi làm gì?”

Hắn nhìn chằm chằm ta một lát, sau đó liếm vào khóe miệng ta một ngụm, ta cả kinh thiếu chút nữa không nhận được đánh hắn bổ nhào.

“Ngươi là cầu hủ!” Ta trừng hắn, lấy tay áo lau miệng.

Kẻ điên cười ha hả ngồi xuống bên cạnh ta nói: “Niếp Niếp thích, ngày mai lại hái nữa.”

Ta không kịp phản ứng, một hồi lâu mới hiểu hắn ám chỉ cái gì, trong lòng có chút cảm giác khác thường.

Kẻ điên này không biết trước khi điên có thể tử không, nếu có chắc sẽ đối với nàng rất là yêu thương, chỉ sợ nàng muốn mặt trăng trên trời người này cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy xuống.

Ta áp chế cảm giác cổ quái kia hỏi hắn: “Ngươi vừa ở nơi đó bận rộn cái gì vậy?”

Kẻ điên mắt sáng lên, chạy đến cửa động loay hoay lấy cái gì đó đến trước mặt ta, là một trường mâu được mài thật phần sắc nhọn.

“Niếp Niếp, cầm.”

Ta do dự tiếp nhận, nhẹ nhàng thuận tay, ngược lại là một vũ khí phòng thân rất tốt.

“Cho ta? Ngươi sợ ta lại bị gấu tấn công?” Sơn cốc này không phải có rất nhiều gấu chứ?

Kẻ điên lắc lắc đầu: “Không phải gấu.” Hắn cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Trời lạnh, không có thức ăn, nguy hiểm.”

Ta nghe lập tức đã hiểu ý hắn, trong cốc thức ăn có hạn, thêm thời tiết chuyển lạnh không thể săn bắt, mãnh thú sẽ trở nên càng nguy hiểm.

Nhưng ta sẽ không ở đây đến mùa đông

Nắm trường mâu nhắm mi mắt, qua nửa tháng ta có thể hoàn toàn đi lại tất nhiên sẽ rời khỏi sơn cốc. Chỉ là không biết sau khi ta đi kẻ điên sẽ thế nào.....

Là thương tâm một trận rồi sau đó quên ta hay là phát hiện không thấy ta sẽ đi khắp nơi tìm ta, tìm không thấy qua một thời gian cũng sẽ quên ta Hoặc là vẫn nhớ ta nhưng đến khi lại gặp một người rất xuống vách núi không chết lại để ta qua sau đầu quên mất.

Khả năng ví dụ cuối cùng có chút hư ảo, chung quy cũng không phải mọi người đều lớn mệnh giống ta. Nhưng kết cục tả hữu chắc chắn sẽ quên ta..... Hắc điên đến nhận không rõ nam nữ, làm sao có khả năng vẫn nhớ kỹ ta.

“Yên tâm, ta sẽ chú ý.” Ta nói với hắc.

Kẻ điên cười thò tay ôm ta, rất nhanh lại buông ra, sau đó đi sâu vào trong sơn động.

Ta đang kỳ quái không biết hắc đi đâu, nhưng hắc nhanh như chớp chạy trở về, cao hứng phấn chấn khoe vật trong tay.

Hình như là..... Một khối ngọc.

Ta từ trong tay hắc tiếp nhận thứ đó nhìn nhìn, chỉ thấy khối ngọc toàn thân ô hắc, giống khối ngọc bài tử, cầm vào ôn nhuận nhẵn nhụi, xác định ngọc này không tầm thường. Ngọc bài lớn chừng non nửa bàn tay, mặt trên khắc một con chim ưng giương cánh bay cao, uy phong lẫm lẫm, đôi mắt ưng cực kỳ giống đôi mắt kẻ điên.

Ngọc này chắc là kẻ điên trước khi đến cốc đã mang trên người, chỉ là ta hơn nửa đời đều trưởng thành ở Ma Giáo, thật sự không thể bằng vào một miếng ngọc bài mà đoán ra thân phận kẻ điên.

“Đây là thứ tốt, người cẩn thận cất giữ, về sau nói không chừng sẽ dùng đến.” Ta muốn đem ngọc bài trả cho kẻ điên, kẻ điên lại không nhận

“Cho Niếp Niếp.” Hắc nói.

Ta đi thì phải đi, tất nhiên không thể lấy cái gì của hắc. Tuy bị người mắng là tà ma ngoại đạo, nhưng tà ma ngoại đạo cũng có cốt khí có nguyên tắc.

“Không được, ta không thể lấy.” Ta trực tiếp cự tuyệt.

Kẻ điên lại đưa cho ta, ta còn dứt khoát lưu loát đẩy ra.

Như vậy đến vài lần, kẻ điên nóng nảy, trừng mắt, nhìn ta rống lên:“Cầm!”

Khi hắc kích động lại càng giống người điên, thổi râu trừng mắt một chưởng đánh vào vách động bên trên đỉnh đầu ta làm rơi xuống rất nhiều đá vụn bụi đất.

Tay ta run lên, cầm luôn không trả lại cho hắc.

Ngọc bài cứ như vậy treo trên cổ ta, nằm ở trên ngực, rung động lắc lư theo từng động tác của ta.

Đến lúc đi ngủ hắc thấy ta nhắm mắt liền lấy ngọc bài để lên trên ngực của ta, ta cúi đầu liếc nhìn có thể thấy ngọc bài màu đen vừa lúc khảm ở giữa hai điểm hồng trên ngực ta, quả nhiên là “hắc hắc, bạch bạch, hai đoá mai hoa các một bên.”

Ta cảm thấy kẻ điên hô hấp trở nên nặng nề, thổi tới trên làn da của ta, vừa tê vừa ngứa.

Hắc theo ngọc bài một đường liếm xuống dưới rốn, đầu lưỡi ngay rốn xoay tròn, hại ta không kịp phòng bị kinh hô lên.

“A..... Người đừng” Ta dừng một chút mới nói: “Đừng chạm vào bụng.”

Kẻ điên nghe vậy quả nhiên không liếm nữa, cẩn thận hôn một cái vào bụng của ta, sau đó ngẩng đầu nhìn ta.

“Bụng Niếp Niếp, quá nhỏ, muốn..... Phải ăn nhiều.”

Tính tính thời gian, nếu mà mang thai thật thì cũng đã được ba tháng, bụng của ta lại vẫn cứ bằng phẳng như vậy, thể này khẳng định sẽ bị lộ, không đi cũng không được.

“Ta đây không phải còn bị thương chưa khỏi sao? Chắc là đồ ăn đều bồi bổ tay chân hết rồi.....” Ta trốn tránh ánh mắt dị thường ôn nhu của hắn.

Kẻ điên đem lòng bàn tay để lên trên bụng của ta, cười đến ngốc: “Con của chúng ta.”

Rất kỳ lạ, ta đột nhiên cảm giác cổ họng như bị bóp nghẹn.

Ta đến cùng mới làm giáo chủ Ma Giáo có một năm tâm địa còn chưa đủ cứng rắn.

Ta miễn cưỡng cười: “Ừ, con của chúng ta.”

Người này ngay từ đầu không phân tốt xấu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đối với cái mộng của ta làm một trận khiến ta thập phần căm tức, ngược lại có thể nói nhiều năm như vậy cũng là người duy nhất chân tâm tốt với ta,

Ai.....

7. Chương 7

Chuyện về con gấu hung dữ kia sau này ta mới biết được, mất của nó là do kẻ điên lúc trước làm mù, một người một gấu đánh nhau nhiều năm, vì giành địa bàn, vì thức ăn, cuối cùng thuần túy là vì gây chuyện báo thù. Con gấu tập kích ta chắc là cảm giác ta là người của kẻ điên, giết ta có thể làm cho kẻ điên thương tâm rất lớn.

Đầu năm nay, ngay cả gấu cũng giao hoạt như vậy.

Con gấu kia dù sao cũng coi như là “Thú quý”, kẻ điên lưu lại da nó ngay từ đầu ta tưởng hắn làm chiến lợi phẩm treo ở trong động, sau này mới biết được là chuẩn bị cho ta.

“Cho ta?”

Da này hắn thuộc rất lâu, không có công cụ để làm nên hắn thuộc đặc biệt chậm, có đôi khi ta ngủ hắn còn ngồi ở bên cạnh đồng lửa thuộc da.

Kẻ điên xoa xoa đầu của ta nói: “Mùa đông lạnh, lót, ấm.”

Nguyên lai là cho ta dùng vào mùa đông.

“..... Cảm tạ.” Ta sờ lớp da gấu mềm nhẵn nhưng dày, tuy rằng vẫn còn mùi tanh nhưng ở đây nơi thâm cốc không một bóng người, có thể xem như là hàng cao cấp cho mùa đông.

Đáng tiếc ta không dùng được nhưng kẻ điên có thể sử dụng, cũng không tính lãng phí.

Nơi này thâm sơn cùng cốc ngăn cách với thế giới bên ngoài, ta chỉ ở đây mấy tháng cũng đã không thể chịu đựng được, thật không biết kẻ điên trải qua như thế nào. Có thể cũng chỉ có người điên mới chịu đựng một nơi tịch liêu và cô độc này.

Nghĩ đến kẻ điên một người bọc da gấu đơn sơ chờ đợi trong động, ngoài động là tuyết rơi trắng xóa, hắn vẫn một người ngồi ở chỗ kia, đói bụng thì ra ngoài kiếm ăn, tìm một vài quả dại, hoặc vài con vật. Vận khí tốt thì ăn no nê, vận khí không tốt thì cái gì cũng tìm không thấy, tiếp tục đói bụng trở về hang động. Thiên địa lớn như vậy lại chỉ có hắn một người, nếu không phải ta rơi xuống đây chắc trên đời cũng không có người biết hắn còn sống.....

Sách, Hàn Thanh Ngôn người làm gì? Người đây đang làm gì?

Người là một giáo chủ Ma Giáo người cho rằng người đang phổ độ chúng sinh, cứu khổ cứu nạn Bồ Tát sống sao? Nếu hắn ở đây hơn một năm thì có thể ở được lâu hơn, hắn là người điên biết cái gì là cô độc? Cái gì

là tịch mịch? Người nên tìm đường rời khỏi nơi này, trở về giáo còn có nhiều việc trọng yếu hơn phải làm, chẳng lẽ muốn mang theo người điên đi cùng để liều mạng với nhân sĩ chính đạo sao? Hấn ở trong này ít nhất không cần lo lắng đến tính mạng, đi với người sẽ luôn lo lắng đề phòng, có mệnh sống hay không cũng không biết.....

“Niếp Niếp?” Bàn tay ấm áp đột nhiên xoa lên mặt của ta, ta hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, thấy ánh mắt kẻ điên có chút lo lắng.

Ta nhếch khóe miệng, nở một nụ cười, đầu óc không biết chạm vào chỗ nào, thốt ra: “Nếu không có hài tử, người còn đối tốt với ta như vậy không?”

Trong động rất yên tĩnh, ta thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của mình, cả người khấn trương đến mức mặt mày kỳ diệu. Thực ra ta cũng không biết muốn nghe hấn trả lời thế nào nhưng nếu hấn trả lời sẽ không, ta cũng có thể đi thoải mái hơn một chút.

Lần đầu tiên ta cảm thấy mình rất là dối trá, cùng với vài nhân sĩ chính đạo kia rất là tương xứng.

Hấn nhìn chằm chằm ta rất lâu, cuối cùng nói một lời tâm của ta lập tức chấn động.

“Niếp Niếp, trọng yếu nhất.”

Trong chốc lát ta nói không ra trong lòng là cảm thụ gì, cảm giác có chút trướng có chút chua xót còn có chút đau, buồn cười..... Lại vớ vẩn.

Tạm thời bỏ qua những vấn đề khác, câu này tốt xấu gì cũng coi như là một câu tương đối xuôi tai.

Nhưng vừa nghĩ đến những chuyện ngoài cốc, nghĩ đến nhiều giáo chúng còn chờ ta trở về chủ trì đại cục, chút phiền muộn ấy cũng nhanh chóng lướt qua.

Ta cùng hấn chung quy bất đồng, nếu không có nơi đây cốc này gặp gỡ thì nên là người lạ.

Hôm nay cho dù có da thịt chi thân, cũng không thể dây dưa một đời.

Kiều về kiêu, lộ quy lộ, ta là giáo chủ của ta, hấn là kẻ điên của hấn đây chính là kết cục tốt nhất.

Chỉ là trước khi đi Ta vẫn có một chuyện muốn làm.

Ta một phen ôm chặt cổ hấn, treo ở trên người hấn nói: “Kẻ điên, muốn không?” Lời nói ám chỉ ý vị nồng hậu, ta còn dùng đầu gối nhẹ nhàng đụng chạm vào bụng hấn.

Hấn nắm lấy chân của ta, thanh âm cố gắng duy trì vẻ chừng chạc đằng hoàng: “Không được, sẽ tổn thương đến hài tử.”

Ta híp mắt nghĩ người đem ta thao cả ngày hài tử cũng không bị gì được, vẻ mặt vẫn như cũ dụ dỗ hấn.

“Này..... Tháng đủ rồi không gây thương tổn, đêm nay làm đi” Ta kéo cổ hấn xuống đồng thời hôn lên vành tai hấn, vươn đầu lưỡi liếm một cái: “Được không hả?”

Ta rất ít đối với kẻ điên chịu thua, càng đừng nói là chủ động cầu hoan, hấn bình thường nếu không thao ta cũng muốn mỗi đêm cọ xát ta phát tiết, sao lại chịu được dụ hoặc như vậy, hấn thở gấp liền đem ta đè trên da gấu.

Dưới thân là da lông rất dày, so với cổ khô thì cái đệm này thoải mái hơn nhiều. Ta bị hấn đè nặng giống như nữ tử thừa hoan theo lý không nên cảm thấy cao hứng, nhưng trong nháy mắt ta lại thở phào một cái.

Cuối cùng cũng đã từng làm “Phu thê”, xem như dùng thời gian này trả ân tình cho hấn.

Hấn hôn mắt cá chân của ta, theo một đường hôn đến mặt trong đùi, hiện giờ thương thế ta đã hết dùng tư thế gì cũng không thành vấn đề gì, cũng thuận theo hấn ép buộc.

Động tác của kẻ điên vội vàng lại không thô lỗ, khắp nơi che chở bụng của ta, thoát nhìn hấn vẫn rất để ý “Tiểu hài tử”.

Khi hấn tiến vào cơ thể của ta, hậu huyết đã lâu không làm có một chút đau đớn nhưng không rõ ràng. Hấn đợi một lát, thấy ta buông lỏng mảy ra mới nhẹ nhàng đưa đẩy.

Đại khái vẫn là sợ ta bị thương động tác của hắn không lạnh không nóng, có lực nhưng rất theo khuôn phép làm ta có chút khó chịu. Ta đã quen tiết tấu hắn như mưa rào, loại cảm giác này như treo người ở giữa không trung, mũi chân ta bắt đầu cong lên.

“Người..... Nhanh lên..... A.....” Ta cuộn tròn ngón chân, hậu huyệt tự động co rút phun ra nuốt vào.

Kẻ điên tiếp tục của giữ eo của ta không để ta lộn xộn. Ta rên rỉ xoay chuyển thân thể muốn thoát khỏi khoái cảm sắp tới.

Kẻ điên cũng giống như là đã lâu chưa khai trai nhẹn không được ngoạm lấy một bên đầu nhũ của ta mà liếm mút, hạ thân bắt đầu lại ổn lại trọng đưa đẩy lên.

“Cáp a..... A a.....” Động tác đó giống như trực tiếp kích thích nguồn cội khoái cảm làm ta không thể tự giữ, năm ngón tay siết chặt vào da lông, hai chân gắt gao kẹp chặt eo kẻ điên, một lát sau liền run rẩy tiết ra.

Ta mềm mềm ngã vào trong đệm, đùi hơi hơi co rút, thời gian rất lâu không có phát ra âm thanh.

Đêm đó kẻ điên khắc chế làm hai lần, sau đó đơn giản thay ta lau rửa rồi ôm lấy ta ngủ.

Sáng sớm hôm sau trời chưa sáng hẳn kẻ điên đã đi ra ngoài tìm kiếm đồ ăn, ta biết hắn trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về, cảm tưởng mâu thuẫn làm cho ta cùng mấy chùm quả dại, chuẩn bị đi.

Trước khi đi ta đi đến trước rào chắn của nai mẹ.

“Ta có nói trước khi đi sẽ thả ngươi, thế nhưng hiện tại thịt càng ngày càng không dễ tìm thả ngươi có chút đáng tiếc.” Nai mẹ chớp đôi mắt to vô tri vô giác nhìn chăm chăm ta: “Bằng không ngươi cứ lưu lại đi, nhìn ngươi mập như vậy đi ra ngoài cũng bị mãnh thú khác ăn, không bằng để cho kẻ điên ăn.”

Ta thấy nó không có phản đối, hài lòng thưởng nó mấy quả dại, vỗ vỗ mông đứng dậy, đi ra cũng không quay đầu lại.

Đi đến cửa động, ta nhìn chăm chú theo hướng kẻ điên ly khai một lát, sau đó đi về phía ngược lại.

8. Chương 8

Ta đi hai ngày hai đêm mới rời khỏi sơn cốc kia, lại mất hai ngày mới tìm thấy một thôn nhỏ dân phong thuần phác.

Hoàn hảo là khi rớt xuống vách núi đồ trên người ta không có mất, ta dùng một ít tiền đồng đổi đồ khô, lại mua một con la, có ít còn hơn không chuẩn bị để nó chở ta tiếp tục lên đường.

Mấy ngày này cuối cùng ta cũng nhớ tới kẻ điên, đặc biệt là trong lúc đêm khuya yên tĩnh ta vừa chuẩn bị đi ngủ, tấm ngọc bài trên ngực kia dường như phát nhiệt thiêu đốt tâm của ta.

Đến cùng sớm chiều cũng đã ở chung hơn ba tháng, có chút cảm tình cũng là bình thường, ta dùng cơ này an ủi mình.

Ta ở nhờ một nhà trong thôn nhỏ một buổi tối, tính toán sáng sớm hôm sau tiếp tục lên đường, nhưng trong đêm, ta lại nằm mộng.

Giấc mộng rất rõ ràng, rõ ràng giống như hiện thực, ta như bay bổng ở giữa không trung, lấy đôi mắt của người khác mà nhìn xem chuyện mấy tháng qua phát sinh ở trong sơn động.

Một màn một màn, hoàn toàn tái hiện, không sai chút nào.

Ta rớt xuống vách núi, kẻ điên cứu ta, ta phát sốt cả người rét run, hắn cởi y phục của ta ôm ta giúp ta sưởi ấm, rõ ràng ta là đại nam nhân, hắn lại đem ta trở thành hoàng hoa khuê nữ, đã nhìn thấy da thịt trần trụi của ta là muốn phụ trách đến cùng, đem ta trở thành “Nữ nhân” của hắn.

Sau đó ta giả vờ mang thai cũng làm người dở khóc dở cười.

Trong mộng đến lúc ta tính toán rời khỏi sơn động rời khỏi kẻ điên ta cho rằng mộng này tới đây sẽ kết thúc, thế nhưng không có, nó còn kéo dài. Hơn nữa, đó là những việc ta không có trải qua.

Ta nhìn thấy kẻ điên, trong tay hắn cầm một con cá vui vẻ phần chần trở về sơn động, trong sơn cốc cá không nhiều, mùa này cá càng khó bắt, hắn có thể bắt được như vậy nhất định dùng không ít thời gian.

“Niếp Niếp!” Hắn ở cửa động liền gọi một tiếng, giống như sợ ta không biết hắn trở về vậy.

Sau đó hắn đi vào, ta có loại dự cảm không xong, chuyện kể tiếp khiến ta rất khó chịu. Ta rất muốn mình nhanh tỉnh lại, thế nhưng không thể được, ta trôi nổi ở trên cửa động trơ mắt nhìn kẻ điên hô to cái tên không thuộc về ta.

Sắc mặt hắn thập phần đáng sợ, thở hổn hển, ở cửa động cẩn thận quan sát, một lần một lần đi về hướng ngược lại tìm kiếm thân ảnh của ta.

“Niếp Niếp!”

“Niếp Niếp, trở về!!”

“Người trở về! Niếp Niếp!”

Hắn tìm rất lâu, từ hừng đông tìm đến trời tối. Nơi nào cũng không bỏ qua, đại thụ, thạch đầu, gò đất, leo tận lên cao nhìn ra xa, muốn tìm dù chỉ một chút tung tích của ta.

Hắn tìm ta hai ngày, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, trong lúc ta cho rằng hắn có tinh lực cũng sẽ vĩnh viễn không buông tay tìm ta, hắn lại về sơn động chúng ta từng cư trú.

Hắn cước bộ tập tễnh, dùng nhánh cỏ bện giày bởi vì nhiều ngày bôn tẩu mà nát nhừ, trên chân chỗ nào cũng có vết thương, vừa dẫm bùn đất vừa dẫm máu, đen hồng xen lẫn.

Hắn dường như kiệt lực, đầu gối mềm nhũn quỳ trước sơn động ở trên cỏ giữa mặt gào thét, chấn động đến mức chim chóc trong cốc hoảng hốt vỗ cánh mà bay. Hắn phát tiết bi thương, trong tiếng rống bao hàm vô tận thống khổ, sau khi rống một hồi thân thể ngã về phía trước “Phốc” một tiếng lại nôn ra máu.

Trong lòng ta kinh hãi, đang muốn chạy lên phía trước xem xét, nhưng lúc thân thể hắn ngã xuống ta cũng giấy dựa mở hai mắt ra.

Ta đã tỉnh ngủ nhưng không thể hồi thần, trong lòng doanh doanh nhiều nhiều đều là thân ảnh của kẻ điên.

Giấc mộng này chân thật như thế đến cùng là ảo giác hay là thực sự xảy ra chuyện này?

Ta thò tay xoa hắc ngọc bài trên ngực trong lòng nhất thời loạn thất bát tao.

Loại trạng thái này vẫn duy trì liên tục đến khi ta cười con lừa lên đường, đi đại khái khoảng thời gian một nén nhang ta mới phát hiện mình đi nhầm phương hướng, đúng là thay đổi phương hướng lại đi trở về.

Nếu đã đi nhầm không bằng đi trở về xem sao. Trong lòng ta tự nói với mình.

Ta phải đi trở lại nhìn xem một chút, dù sao cũng chỉ có một hai ngày, nếu hắn không có việc gì, ta lại đi không muộn.....

Cuối cùng vẫn là không yên lòng kẻ điên, ta kẹp chặt con lừa, dương tay quất một roi, để nó chạy thật nhanh gấp rút lên đường.

Chuyện ta không nghĩ tới là khi ta trở lại đáy cốc trong động vẫn như cũ, kẻ điên cũng không thấy. Ở trong lùm cây gần sơn động ta tìm thấy nai mẹ, không biết có phải nó bị nuôi nhốt riết quen hay không gặp ta cũng không trốn, vẫn bồi hồi không đi.

“Xem ra hắn đã thả người ra.” Ta xuất thần một lát, thấy nó đi tới phía ta, ta vội vàng khoát tay xua đuổi nó rời đi: “Đi thôi đi thôi, đại nạn không chết, người tất có phúc dày, nhưng trăm ngàn lần đừng dại dột lại bị bắt.”

Nai mẹ nhìn ta ai ai kêu hai tiếng, cuối cùng vẫn là xoa người vào rừng cây.

Ta thở dài ở cửa sơn động đợi một ngày, vẫn không thấy bóng dáng của kẻ điên.

Ta sợ hấn một người xảy ra chuyện gì ngã xuống chỗ nào đó nên tìm kiếm chung quanh cốc vài lần thể nhưng cũng không tìm ra hấn. Ta cảm giác ta giống như kẻ điên trong mộng nôn nóng tìm kiếm lẫn nhau.

Lại qua một ngày, ta không thể không nhận ra sự thật là kẻ điên đã không ở nơi này. Ta một lần nữa trở lại trên núi, dắt con lừa cột ở vách đá thản nhiên ăn cỏ, lại một lần nữa rời đi.

Ta có dự cảm, lần này ra đi ta sẽ không trở lại.

9. Chương 9

Ma Giáo tuy rằng là ma giáo nhưng cũng có tên, lại là cái tên vô cùng keo kiệt. Vốn đã không phú lại còn mang tên “Hàn Nhất giáo”.

Lúc Hàn Nhất giáo vừa sáng lập ước nguyện ban đầu là cái gì đã không thể hiểu hết, nhưng đến lúc này nó đích xác là một môn phái trong miệng người khác chuyên làm chuyện xấu, có lòng lang dạ thú, đó là truyền thống của Ma Giáo.

Ta vẫn cảm thấy Ma Giáo thực ra cùng vài môn phái trong chính đạo võ lâm không có gì khác biệt, nhưng thực ra vẫn có chút khác biệt.

Ta nhất tâm muốn trở lại Ma Giáo chủ trì đại cục, hiện tại nghĩ lại cũng thấy không khả thi. Ta mới làm giáo chủ tiền nhiệm một năm, không có nhiều uy tín, không có trí tuệ hơn người, võ công cũng không cần phải nói, có thể liên tưởng..... Cũng là một người bình thường phổ thông một chút cũng không có tà mị quyền cường mà một Ma Giáo giáo chủ nên có.

Thử hỏi một người như vậy đến cùng dựa vào cái gì khiến giáo chúng tin phục đây?

Nếu ta đã rớt xuống vách núi sinh tử chưa biết, thì nên tiếp tục là một “Người chết”, vì sao còn muốn trở về cho người ghét? Ta về để cho tân giáo chủ thấy được, còn tưởng rằng ta muốn cùng hấn tranh giành vị trí giáo chủ làm sao có thể để ta dễ chịu.

Không sai, ta rớt xuống vách núi hơn ba tháng, Hàn Nhất giáo đã tuyển ra tân giáo chủ. Người nọ cũng không phải đệ tử của lão giáo chủ mà là một trưởng lão trong giáo rất được tôn sùng, rất có danh vọng, nghiêm khắc tính lên, ta phải gọi hấn một tiếng sư thúc.

“Người không nên trở về.” Sư thúc này của ta tên gọi Lâm Nhạc, là một nam nhân diện mạo nho nhã tầm bốn mươi tuổi. Hấn là sư đệ của lão giáo chủ sau khi thành niên vẫn ở trong giáo nhậm chức, sau khi lão giáo chủ qua đời hấn thành trưởng lão trong giáo, trong mắt mọi người hấn là trưởng lão nhất tâm vì giáo, không màng danh lợi.

Lúc trước ta cũng từng cho rằng như vậy thể nhưng hiện tại, ta chỉ muốn ngửa mặt cười to ba tiếng.

“Người mưu đoạt vị trí giáo chủ của ta, bây giờ còn muốn giết ta?” Ta lạnh lùng nhìn hấn: “Là ta ngốc, lúc trước còn cảm thấy người là người tốt, nhưng Ma Giáo sao lại có người tốt? Người tốt đã không thể sống đến từng tuổi này như người.”

Uổng cho ta còn giống như ngốc tử muốn về đảm đương Ma Giáo tìm người đáng tin cậy, dẫn dắt giáo chúng diệt trừ phản đồ, trả thù rửa hận, khôi phục Ma Giáo! Nếu lòng ta không nặng trách nhiệm như vậy, hiện tại ta đã mừng rỡ tiêu dao.

Sách, quả nhiên ta không thích hợp sống ở chỗ lừa gạt đầu đá như nơi Ma Giáo này.

Hấn liếc ta, thản nhiên nói: “Người rất ngốc. Nhiều hài tử như vậy người là người ngốc nhất cho nên ta mới chọn người. Các sư huynh đệ của người đều rất tinh ranh, vì vậy ta không cho chúng nó đảm đương vị trí giáo chủ.”

Ta giật mình, đột nhiên cái gì cũng minh bạch.

Thời gian trước ta còn đảm đương ngôi vị giáo chủ, chuyện lớn nhỏ trong giáo ta cũng thường xuyên nghe theo lời vị sư thúc này, hắn nói làm sao thì làm đó, ta chân tâm đối đãi hắn như trưởng bối. Không nghĩ tới ta xem hắn như trưởng bối, hắn lại coi ta là con rồi.

Ta tức giận đến cực điểm, cũng bất chấp nội thương còn chưa hoàn toàn bình phục cùng hắn động thủ. Trong lòng ta minh bạch, hôm nay hắn sẽ không dễ dàng để ta rời đi.

Ta cùng với hắn là đồng môn, nhưng hắn lớn tuổi hơn ta, nội lực cao hơn quá nhiều, mới năm mươi mấy chiêu ta bị hắn một chiêu đánh trúng ngực trái, lập tức phun ra một ngụm máu.

Ta vất vả trở về Hàn Nhất giáo, bị hắn một chiêu đánh trúng thiếu chút nữa ba tháng nuôi không, lại lần nữa chật vật không chịu nổi suốt đêm trốn thoát.

Cái gọi là xui xẻo đến uống miếng nước cũng sẽ nhét kê răng, lúc trước ta bị trọng thương vừa mới dưỡng hết lại bị đánh trở về nguyên hình, chỉ có thể vừa học máu vừa trốn tránh Lâm Nhạc đuổi giết. Ngay lúc ta sắp trốn thoát thể lực phạm vi của Hàn Nhất giáo thì rất trùng hợp ta lại đụng phải hai đệ tử chánh giáo đến Hàn Nhất giáo tìm hiểu hư thực.

Ta thấy bội kiểm trên người bọn họ có chút quen mắt, không biết có phải là môn phái lúc trước ở vách núi bao vây tiểu trừ ta.

Ta đã là nỗ lực hết đà, nhìn thấy bọn họ trước mắt bỗng tối đen, cảm giác mình sắp chết lập tức té luôn xuống đất nằm hôn mê bất tỉnh.

Khi ta tỉnh lại thì đã bị đám người kia trói tay chân, để trên một chiếc xe đẩy tay.

Ta một đường giả bộ bất tỉnh, nghe được một vài chuyện.

Bọn họ là đệ tử của môn phái gọi là “Ẩn Kiếm môn”, lần này cùng chưong môn đi tham gia võ lâm đại hội, đi ngang qua vùng đất Ma Giáo muốn đi tìm hiểu tình huống để có thể tìm minh chủ tranh công, không nghĩ tới lại gặp gỡ ta, Ma Giáo yêu nhân tự đưa xác đến cửa.

Nhưng bọn họ cũng không biết thân phận thật sự của ta, chỉ cho rằng ta là đệ tử Ma Giáo không biết vi phạm điều gì mà bị đánh trọng thương, cho nên muốn trốn thoát khỏi Ma Giáo.

Lại qua hồi lâu, ta thấy tiếp tục giả bộ như vậy cũng không xong nên phải miễn cưỡng tỉnh lại.

“Sư phụ, hẩn tỉnh!” Phụ trách trông coi ta là một đệ tử cao giọng hỏi.

Chỉ chớp lát sau đến nhìn ta là lão đầu nhi, hẩn lấy tay vuốt cằm râu hỏi ta: “Người tên là gì? Cùng Ma Giáo có quan hệ gì?”

“Đại hiệp tha mạng!” Ta nói với bọn họ ta là đệ tử Ma Giáo, một ngày nào đó đột nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ muốn quay đầu là bờ, liền tính toán phản giáo, không nghĩ tới bị phát hiện, vì thế bị đả thương, một đường trốn thoát, sự tình sau đó bọn họ cũng đã biết.

Mặc dù ta cho mình không thâm tình phong phú để người thập phần động dung, có thể bọn họ không chú ý đến tiểu nhân vật nhưng đối với những lời ta nói bán tín bán nghi, cuối cùng nói là muốn xin ý kiến minh chủ để nhờ người phán đoán suy luận.

..... Không phải chứ, vừa thấy mình chủ không phải tất cả đều xong sao?

Chưong môn Ẩn Kiếm môn mất mớ không nhận ra ta, nhưng Võ Lâm minh chủ cùng với ta đã chính diện giao phong, mới ba tháng mà thôi, trừ phi hẩn đột nhiên tẩu hỏa nhập ma biến thành si ngốc, bằng không làm sao lại không nhận ra ta?!

Ta hạ quyết tâm nửa đường bỏ chạy, tìm một cơ hội đào tẩu.

Ẩn Kiếm môn tuy là môn phái nhỏ, nhưng tổ chất đệ tử cũng là tham thứ không có, có hai tên đệ tử con rùa đặc biệt nhằm vào ta, chỉ cần đến lúc hai người kia trông coi ta, cuối cùng ta cũng không trái cây mà ăn.

Càng làm cho ta đau đầu là bọn họ tuy là môn phái nhỏ nhưng người đông thể mạnh, đem ta tạm giam trói chặt tay chân làm ta nhất thời tìm không ra cơ hội đào thoát, mà mắt thấy sắp đến nơi tổ chức võ lâm đại hội.

Võ lâm đại hội chính là chuyện lớn, một đường đi tới, dần dần gặp được không ít người của các môn phái khác.

Thế nhưng Ân Kiếm môn sợ bị người khác đoạt công lao, vẫn chưa nói ra thân phận của ta, chỉ nói là trên đường gặp được tiểu tặc. Ta đường đường là một tiền giáo chủ Ma Giáo bị bọn họ nói thành tiểu tặc trộm đồ, tâm tình cũng vô cùng phức tạp.

Lúc đoàn người đi đến thôn trấn tổ chức võ lâm đại hội ta còn nhìn thấy mấy gia hỏa nhìn rất quen mắt, may mà mấy ngày nay trên người ta rất là bẩn, bọn họ đương nhiên không nhận ra ta.

“Sư huynh, xem kìa, ngựa rất là đẹp!” Đột nhiên một đệ tử Ân Kiếm môn hô lớn.

Ta nhìn theo tầm mắt đối phương, một đội người ngựa tư thái cực kỳ bắt mắt xuất hiện ở trên tiểu trấn.

Bọn họ cưỡi những con ngựa to lớn toàn thân ô hắc, ngựa kia da lông bóng loáng, lông bờm còn bện thành thành bím rất đẹp, vừa thấy là biết nhóm người này không cùng nhóm với bọn giang hồ tép riu. Càng làm người ta nhìn không chớp mắt là trong đó một nam nhân hướng lên trời huýt sáo, lập tức hai con chim uy mãnh từ bên trời bay xuống, một con vững vàng đậu ở trên tay y, con còn lại đậu ở trên vai người cưỡi ngựa ở phía trước y.

“Ngựa tốt và chim ưng, chẳng lẽ là ‘Hắc Ưng bảo’?”

“Bọn họ thật nhiều năm không xuất hiện, lần này sao lại đến?”

“Người cầm đầu kia có phải là Tiêu Trọng Nam không? Không phải nói hán mất tích sao?”

“Người thứ hai ta biết đó là Tiêu Mặc Bắc, nhị bảo chủ của Hắc Ưng bảo! Vậy Tiêu Trọng Nam thật sự trở lại??”

Chung quanh nghị luận thanh âm rất nhiều rất tạp, ánh mắt ta vẫn dừng lại trên người “Tiêu Trọng Nam” càng đi càng xa kia. Trên người bỗng dưng có cảm giác..... Bóng dáng này rất quen thuộc. Mà loại cảm giác quen thuộc này vào lúc Ân Kiếm môn và Hắc Ưng bảo vào ở cùng một khách sạn thì ta có được đáp án.

Lần này tổ chức võ lâm đại hội ở một tiểu trấn rất xa xôi, từ Hàn Nhất giáo ở Giá Cô sơn một đường đi tới đây phải hơn một tháng, rất nhiều võ lâm nhân sĩ chen chúc mà tới, khách sạn vốn đã không nhiều, ngay cả sài phòng cũng phải chen chúc mười mấy người. Ân Kiếm môn có đến mười mấy người nhưng cũng chỉ có một phòng, thế nhưng ta nghe đệ tử của Ân Kiếm môn một bên nhỏ giọng nói thầm: Hắc Ưng bảo bọn họ có cả một viện riêng luôn, khẩu khí rất chua, còn kém trên mặt viết mấy chữ “Có tiền rất giỏi a”.

Bọn đệ tử Hắc Ưng quét tước sạch sẽ tất cả các phòng trong khách sạn xong thì hai vị chủ sự bảo chủ mới đi vào khách sạn nhỏ không quá hòa hợp với thân phận của họ. Trong khi đó bên Ân Kiếm môn bọn họ không ra khỏi phòng.

“Ca, phòng đã xử lý xong, thân thể ca vừa khôi phục, nghỉ ngơi sớm đi!”

“Ừh.”

Ta đang chán đến chết ngồi xồm một bên ngăn người, nghe được tiếng “Ừh” này cả người như là bị sét đánh vậy chết đứng tại chỗ.

Ta có chút không dám tin quay đầu nhìn về phía nam nhân được cho là bảo chủ của Hắc Ưng bảo. Người đó rất cao lớn giống như kẻ điên vậy, bất đồng là ăn mặc chỉnh tề lại khí phái, trên mặt cũng không có râu ria xồm xoàm, có thể xưng là diện mạo hiên ngang oai hùng. Thế nhưng ánh mắt hán thâm thúy mà trầm tĩnh, tối đen như bầu trời đêm, nhưng vừa liếc nhìn ta đã nhận ra.

Đó là kẻ điên!

Trên đời này, thật sự có chuyện trùng hợp đến như vậy.

10. Chương 10

Kể diên thoát nhìn đã khôi phục như người bình thường, lại còn về bên cạnh thân nhân của mình. Tuy rằng sớm biết thân phận của hắn không đơn giản, nhưng không đơn giản đến độ này ta cũng không ngờ tới.

Thanh danh của Hắc Ứng bảo lúc ta ở Ma Giáo cũng đã nghe nói, bọn họ không thể nói hoàn toàn là người giang hồ, chỉ có thể tính một nửa. Bọn họ ở bãi săn chăn nuôi ngựa tốt nhất, thuần dưỡng chim ưng rất nghe lời, từ tổ tiên bắt đầu cùng với triều đình có ngàn vạn luồng quan hệ, nguyên nhân vì bọn họ phân nửa là quan, cho nên trên giang hồ không có người nào dám trêu chọc bọn họ. Chung quy dù cho võ công cái thể cũng chỉ là bần lão đầu bách tính, tục ngữ nói dân không đấu với quan chính là đạo lý này.

Ẩn Kiếm môn cùng Hắc Ứng bảo ở cùng một khách sạn, tuy rằng đãi ngộ cách biệt trời đất, nhưng ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp mặt, khó tránh khỏi có lúc gặp nhau. Mỗi khi đến thời khắc đó tự trong đáy lòng ta cảm thán một câu: quyền tiền thật sự là thứ tốt, trách không được nhiều người thích như vậy! Ẩn Kiếm môn vừa thấy Hắc Ứng bảo dứt khoát hận không thể đi lên nhận làm họ làm cha, vừa chân chó vừa nịnh nọt, nhưng Hắc Ứng bảo kỷ luật nghiêm minh, đệ tử đi một đường nhìn không chớp mắt, đa số đều là Ẩn Kiếm môn lấy mặt nóng áp vào cái mông lạnh của người ta.

Đến buổi tối, ta không được phép ở trong phòng. Tổng cộng mười mấy người chen chúc trong một phòng, nếu còn chứa thêm ta một tù nhân hôi không chịu nổi thì mọi người đừng có hy vọng ngủ. Cho nên ta ngủ ở trong viện, do hai đệ tử Ẩn Kiếm môn trông coi.

Thực ra ngủ ở trong viện cũng rất tốt, rộng rãi, lúc không có việc gì còn có thể ngẩng đầu nhìn xem tinh tú, thập phần có ý cảnh, chỉ là..... Có hơi lạnh.

Ẩn Kiếm môn cũng không biết cho ta vài kiện y phục, trên người ta còn mặc y phục mùa thu, trải qua hơn một tháng lẫn lộn nhìn không ra màu sắc nguyên bản, đơn bạc, làm ta lạnh run.

Ta thật sự nhịn không được, liền ưỡn mặt nói: “Hai vị đại hiệp, có thể..... cho ta một cái chăn? Tiết trời này nằm xuống đất rất lạnh, ngủ không được.”

Vốn ta không muốn cầu bọn họ, bởi vì đêm nay trông coi ta lại là hai lão con rùa nhăm vào ta, ban đêm lạnh nước mũi ta cũng chảy thành dòng, nếu không mở miệng ngày mai trên đời này không biết còn có ta hay không.

“Muốn chết hả?” Hai người mặc rất dày đang ngồi một bên ôm bình nước nóng nói chuyện phiếm, nghe ta nói hai người đó nhìn nhau sau đó không hẹn mà cùng lộ ra một nụ cười cổ quái.

Trong lòng ta lộp bộp một chút, biết mình sắp gặp chuyện.

Quả nhiên, một lão con rùa lắc lư đi đến trước mặt ta, ngồi xổm xuống hỏi: “Lạnh?”

Ta gật gật đầu: “Rất lạnh.”

Đối phương lấy bình nước nóng ra nhìn ta khoe khoang hỏi: “Muốn không?”

Ta lại gật gật đầu.

Lão con rùa đó cười ha ha, ta cũng không biết hắn đang cười cái gì.

Tiếp theo ta thấy hắn vươn ra một chân: “Vậy thì giúp gia gia liếm hài cho sạch đi.”

Ta ngẩn người, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dáng tiểu nhân đắc chí của hắn đang cười, ta hận không thể một kiếm đâm hắn.

Ta tốt xấu gì cũng là tiền giáo chủ Ma Giáo bây giờ lại bị một đệ tử vô danh của tiểu phái vô danh trên giang hồ làm nhục, thật sự là, thật sự là..... Buồn cười!

“Ai, người còn không nguyện ý phải không?” Trên mặt bỗng nhiên đau xót, tên đệ tử con rùa kia chắc là thấy ánh mắt hung ác của ta phần nộ một cước đạp ngã ta xuống đất mắng: “Không biết điều!”

Ta bị trói chặt tay chân không thể nhúc nhích, cũng không có cách nào đứng dậy, chỉ có thể chặt vật quỳ rạp trên mặt đất, ăn vào miệng đầy bùn.

Ta nhắm chặt mắt: “Đại hiệp bớt giận, tiểu nhân không không muốn, tiểu nhân..... liên liêm.”

Nhẫn nhục chịu đựng là chân tượng phu. Hàn Thanh Ngôn, người đến mang thai cũng đã làm qua, liêm hài thôi còn có thể muốn mạng của người sao?

Không thể lấy được mạng ta, ta đương nhiên biết không thể lấy được mạng mình, đạo lý ta đều biết, nhưng cái miệng này vẫn không thể đi xuống!

Tại sơn động lúc ấy ta cho rằng đã là cực hạn, tôn nghiêm coi như là rác rưởi không hơn, nhưng hiện tại xem ra kẻ điên đối với ta lại rất ôn nhu.

Nắm ngón tay nắm chặt trong lòng bàn tay, cơ thể của ta run nhè nhẹ, không rõ vì sao mình lại đi đến bước này,

Ma Giáo không phải ta muốn gia nhập, giáo chủ không phải ta muốn làm, vì sao các người đều coi ta là con khỉ mà đùa giỡn?!

Mạng của ta ta không nắm giữ được, đến ông trời cũng không giúp ta.

Quả nhiên, chỉ có kẻ điên mới thật tâm đối với ta.

Hoàn hảo hẳn đã khôi phục bình thường, về sau hẳn là mỗi ngày sẽ sống rất tốt, sẽ cưới phu nhân xinh đẹp, qua một hai năm sẽ sinh cho hẳn một tiểu tử béo tốt. Về phần ta Ma Giáo yêu nhân này, bụi về bụi đất về đất, nên đi chỗ nào thì đi chỗ đấy, sống hoặc chết cũng không liên quan gì với hẳn.

Như vậy cũng rất tốt, cũng rất tốt.....

“Uy! sư huynh, người xem tiểu tử này tự nhiên lại khóc! Ha ha ha ha, thật sự là đồ hèn hạ!” Tên đệ tử kia lại đạp ta một cước nói: “Ghe tởm chết, người đừng đụng đến giày của ta.”

Ta nằm trên mặt đất, ngẩng ngốc nhìn trên trời, khóe mắt ướt sũng, giống như đang khóc.

Ta một đại nam nhân, sao lại có thể khóc? Lúc trước ở Ma Giáo khổ như vậy ta cũng chưa từng khóc, rốt xuống vách núi đau như vậy ta cũng không khóc qua, bây giờ sao có thể khóc.....

Chắc là do bị ghen khuất đi, dù sao nơi này không ai biết ta là ai, khóc thì khóc đi.

Nằm một lát, đột nhiên quay đầu một chậu nước lạnh đổ vào mặt ta, bên tai là tiếng cười vui vẻ của hai tên con rùa kia, trước mắt ta bị nước làm ướt nhẹp thành một khối dơ bẩn nằm ở trên mặt đất. Ta đột nhiên cảm giác mình như con chó ghê, đáng cười lại đáng thương.

“Người cười cái gì?” Tên sư huynh con rùa đi tới, cau mày nhìn về phía ta

Ta nhìn hẳn cười cười: “Vô lâm chính đạo cũng không có gì tốt, làm ra mấy trò lạm dụng bỉ ổi. Các người một đám..... Đều là lũ rùa con!” Ta nói càng không kiêng nể gì nở nụ cười.

Hai người kia chưa từng nghĩ tới sẽ bị ta làm cho nhục nhã, chung quy trên đường đi ta giả dạng ra vẻ đáng thương rất tốt, nghe vậy lập tức biến sắc, tên sư đệ rùa con tiến lên nắm chặt tà áo của ta.

“Người nói cái gì? Có dám lặp lại lần nữa không!”

Ta biết lặp lại lần nữa khẳng định sẽ bị bọn họ đánh nhưng vào lúc này nhịn cũng không được, lập tức ta phun một ngụm nước miếng vào mặt hẳn.

Kết quả có thể nghĩ, dưới cơn thịnh nộ của đối phương ta bị hung hăng đánh một trận, trên mặt bị đánh mười mấy bạt tay, trong miệng tràn đầy mùi máu tươi.

“Sư đệ!” Không biết như thế nào tên sư huynh con rùa kia đột nhiên kêu sư đệ ngừng tay.

Ta bị xô ngã trên mặt đất, ngọc bài trên ngực trượt ra. Ta sợ thứ này bị hai con rùa kia thấy được khởi lòng tham, vội vàng giầy dựa muốn đem vật nhét trở về.

“Tiêu bảo chủ, Tiêu nhị bảo chủ, khiến hai vị chê cười, chúng ta là đệ tử Ấn Kiếm môn, đây là tiểu tặc chúng ta trên đường bắt được, lúc này hẳn dùng ngôn ngữ chê cười hai người chúng ta nên sư huynh đệ chúng ta muốn cho hắn một chút giáo huấn.....”

Hai con rùa chết tiệt này còn lúc phải cúi người như vậy, đợi đã, Tiêu bảo chủ chẳng phải chính là.....

“Nguyên lai là Ấn Kiếm môn cao đồ, kính đã lâu kính đã lâu, ta..... Ai...ca ca đợi đã, đừng đi nhanh như vậy!”

Ta cương ngạnh nằm ở chỗ đó, cảm giác phía sau truyền đến tiếng bước chân từ xa đi đến gần, một tiếng một tiếng, giống như là đi vào trái tim của ta.

Người kia bước chân trầm ổn đi tới bên cạnh ta, gió nhẹ làm bay cánh tay áo màu đen của hắn, giống như thổi một tấm lưới về phía ta, làm trước mắt ta một mảnh tối đen.

Tóc còn đang nhỏ nước, nửa người trên y phục cũng ướt đẫm, ta đang run rẩy, nhưng ta thậm chí phân không rõ đó là bởi vì lạnh, hay bởi vì kẻ điên.

Không đúng, hiện tại phải gọi hắn là “Tiêu bảo chủ”.

Giống như là nghe được tiếng lòng của ta, vốn vẫn đi về phía trước, cước bộ đột nhiên dừng lại, dừng ở trước mặt ta.

Ta còn không kịp phản ứng, liền nghe một giọng nam trầm thấp hỏi ta: “Ngọc bài của ngươi đến từ nơi nào?”

Đương nhiên là..... Ngươi cho ta.

Ta phản xạ tính bất lấy ngọc bài trên ngực, nhất thời không biết nên trả lời hắn ra sao. Ta ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt quen thuộc lại xa lạ.

Trong ánh mắt đó hoàn toàn băng lãnh, quả thực muốn đâm ta bị thương.

Chỉ liếc nhìn ta đã biết, hắn đã không nhớ ta.

“Ta.....”

Không đợi ta mở miệng, Tiêu nhị bảo chủ đã đuổi theo, nhìn chằm chằm ta một trận kinh hô: “Ca, đây không phải là Hắc Ưng ngọc bài của ca sao? Ca nói không biết để quên ở nơi nào, sao lại..... ở trên tay người này?”

Hắn nhìn ta bằng ánh mắt khiến ta không thoải mái, giống như lúc người của Ấn Kiếm nhìn ta không sai biệt lắm.

“Đây không phải là người trộm đi chứ?” Mặc dù ở hỏi ta, nhưng ta biết trong lòng y đã có loại phỏng đoán này.

Ta vội vàng vì mình biện bạch: “Không có, đây là ta nhặt, vài năm trước ta ở trên một vách núi nhặt được!”

Tiêu Mạc Bắc giật mình, nhìn về phía Tiêu Trọng Nam: “Ca?”

Đối phương không có đáp lại vẫn như cũ nhìn ta, tựa hồ xác định tính chân thật trong lời nói của ta.

Ta không có dời tầm mắt, vẫn cùng hắn đối diện, thẳng đến khi hắn nhin không được mở miệng. Hắn nói: “Nếu là người nhặt, ta muốn chuộc nó về, ngươi có thể yêu cầu ta làm một chuyện.”

Ta trừng mắt nhìn, tiêu hóa ý tứ trong lời nói của hắn đột nhiên nở nụ cười.

Ông trời xem ra còn chưa hoàn toàn vứt bỏ ta, buồn ngủ tốt xấu gì cũng tổng một tảng đá lớn lên trên đầu ta.

Ta cúi đầu thật thấp, ở trước mặt Tiêu Trọng Nam dập đầu một cái, đôi hài của hắn rất sạch sẽ, so với tên con rùa kia sạch sẽ hơn nhiều, hắn là không cần ta liếm.

“Cầu bảo chủ..... Cứu ta.”

11. Chương 11

Chung quanh lập tức im lặng, ngay cả hai tên rùa con kia cũng đột nhiên câm miệng.

Đối với yêu cầu đột ngột của ta, Tiêu Trọng Nam quả nhiên là người đã từng trải việc đời không một chút sợ hãi.

“Người đi theo ta.” Ta nghe hắn nói với ta như vậy.

Ta ngẩng đầu ngưỡng mộ hắn, trong mắt hắn không thấy hi vọng, hoàn toàn lạnh lùng.

Ta hơi mím môi: “Dây thừng này”

Ta còn chưa nói xong, chỉ thấy tay trái hắn khẽ nâng, vận khí truyền đến xoát xoát vài cái đem dây thừng trói chặt ta cắt đứt.

Trong lòng ta thầm than, bệnh điên đã hết võ công vận dụng cũng càng ngày càng tinh thuần.

Không có dây thừng trói buộc, ta hoạt động tay chân lập tức cảm giác toàn thân đau đớn đặc biệt là ngực bị tên sư thúc chó má đánh một chưởng hô hấp cũng không thông.

“Người bị nội thương?” Tiêu Trọng Nam thấy ta che ngực thở, đưa tay lại thay ta bắt mạch, hắn cùng với ta da thịt tiếp xúc trong nháy mắt ta co quắp, nhưng nhẹn không nhúc nhích. “Còn rất nghiêm trọng.” Hắn vừa nói ý vị thâm trường nhìn về phía bọn đệ tử Ân Kiếm môn.

Hai tên đệ tử kia còn chưa từ “phong hồi lộ chuyển” lấy lại tinh thần, thấy Tiêu Trọng Nam lạnh như băng nhìn bọn họ, lập tức còn lúng túng hơn ta.

“Này..... Nội thương hắn không liên quan đến chúng ta, lúc tìm gặp hắn đã bị như vậy, không phải chúng ta đánh!”

Tiêu Mặc Bắc bắt được trọng điểm trong lời nói, nhướn mày: “Hắn không phải tiểu tặc các người gặp trên đường sao? Cái gì lúc tìm được hắn đã bị như vậy, các người ở nơi nào tìm thấy hắn?”

Hai tên rùa con hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

Tiêu Mặc Bắc chuyển hướng nhìn ta, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu: “Người đến cùng là loại người nào?”

Ta biết vị này không phải là người tầm thường, không giống như đám người bao cớ của Ân Kiếm môn kia, cũng dùng mười hai vạn phần tinh thần để ứng đối.

“Hồi nhị bảo chủ, lúc trước tiểu nhân là đệ tử của Hàn Nhất giáo.”

Đối phương hí mắt nói: “Hàn Nhất giáo?”

Ta làm ra một vẻ mặt đau khổ: “Bởi vì từ nhỏ gia bần, lúc niên thiếu vô tri ta gia nhập Ma Giáo. Sau này võ lâm chính đạo bao vây tấn công Giá Cô sơn, trong giáo chết rất nhiều huynh đệ, nói thực ra việc này đối với bọn đệ tử tầng lớp thấp trong Ma Giáo như chúng ta cũng không trọng yếu, chúng ta chỉ muốn kiếm miếng cơm ăn, giúp Ma Giáo làm việc vặt thế nhưng bắt chúng ta liều mạng của mình thì quá mức, vì thế ta có ý muốn phản giáo.” Ta quan sát biểu tình của mọi người xung quanh lại nói tiếp: “Nhưng Ma Giáo từ trước đến nay không cho đệ tử dễ dàng ly giáo, ý đồ của ta bị chương sự trong giáo phát hiện, hắn nói ta là phản đồ, muốn giết ta răn đe mọi người, cuối cùng ta liều chết trốn thoát. Trong quá trình chạy trốn

ngoài ý muốn ta bị đệ tử của Ân Kiếm môn bắt được, ta có nói với bọn họ tình huống của ta, không nghĩ tới bọn họ muốn đem ta giao cho Võ Lâm minh chủ xử trí.....”

Nghe đến đó, Tiêu Mặc Bắc cười nhạt: “Minh chủ đâu có nhân như vậy, tùy tiện một tiểu lâu la Ma Giáo phải làm phiền đến lão nhân gia?”

Hai tên con rùa nghe y nói như vậy mặt đỏ lên, Tiêu Trọng Nam thần nhiên liếc nhìn đệ đệ mình, thành công dùng ánh mắt làm cho nụ cười trào phúng không kiêng nể trên gương mặt y tắt hẳn. Tiếp theo hắn lại nhìn về phía đệ tử của Ân Kiếm môn, nói: “Nói cho chúng môn các người, đêm nay ta mang người này đi trước, ngày mai ta sẽ đi gặp hắn nói chuyện rõ ràng.”

Hắn một bảo chủ Hắc Ưng bảo, Võ Lâm minh chủ cũng phải nể hắn ba phần mặt mũi, nói với hai tiểu nhân vật như vậy trên cơ bản đã không cho thương lượng, người ngu ngốc cũng không dám ngăn trở hắn, huống chi đám rùa con này cũng không quá ngốc.

Một tên đệ tử lớn tuổi của Ân Kiếm môn lập tức chấp tay: “Vâng.....! Chuyện đêm nay vào ngày mai ta sẽ bẩm báo toàn bộ cho sư phụ biết, bảo chủ đi thông thả.”

Vì thế ta đơn giản thoát được sự giam cầm của Ân Kiếm môn, sẽ có giường ngủ thoải mái, có thức ăn ngon để ăn, còn có nước ấm để tắm, thật sự giống như nằm mơ vậy.

Thực ra ta có nghĩ tới thừa dịp đêm tối đào tẩu, nhưng hiện tại nội thương chưa lành, nơi này nhân sĩ chính đạo lại nhiều như vậy, vạn nhất lại bị ánh mắt tinh tường nào phát hiện bắt lấy thì thảm. Cân nhắc nhiều lần ta quyết định trước hết nên ở Hắc Ưng bảo, đến khi nội thương chữa hết, võ lâm đại hội cũng kết thúc sẽ ở trên đường lấy cớ cùng bọn họ mỗi người đi một ngã.

Ta vừa rửa mặt xong chuẩn bị đi ngủ một giấc thì có tiếng gõ cửa. Ta đi mở cửa, chỉ thấy ngoài cửa đứng một đệ tử của Hắc Ưng bảo niên kỷ đại khái mười ba mười bốn tuổi, trong tay cẩn thận bưng một chén thuốc đen như mực.

“Đại ca ca, ta đến đưa thuốc cho người.” Hắn vừa thấy ta liền nhếch môi cười lộ ra một hàm răng trắng.

Ta không lập tức cho hắn đi vào mà cảnh giác hỏi: “Thuốc gì?”

Tiểu hài tử hỏi gì đáp nấy: “Bảo chủ bảo ta đưa thuốc trị nội thương cho người.”

Ta vừa nghe là kẻ điên bảo hắn đến cũng không còn cảnh giác, từ trong tay hắn nhận chén thuốc ngửi ngửi, sau đó cau mày uống hết.

“Thuốc này sao lại đắng như vậy?”

“Chắc là để hoàng liên hơn nhiều.”

Ta nhìn hắn hồi lâu, trong lòng có ý muốn hỏi han nên dùng ngữ khí hống tiểu hài tử nói: “Tiểu huynh đệ mời vào, ta hỏi thăm người chút việc có được không?”

Ta tự nhận bộ dạng mình không xấu xí, không nghĩ tới đối phương nghe ta nói như vậy sắc mặt lại đại biến.

“Không tốt, ta cái gì cũng không biết!” Nói xoay người muốn trốn.

Ta giữ chặt hắn, không khỏi phân trần kéo vào phòng: “Người trốn cái gì? Ta lại không bảo người làm chuyện thương thiên hại lý!”

“Nhưng người xuất thân từ Ma Giáo khẳng định sẽ có yêu thuật. Người buông ta ra, ta sẽ không làm chuyện bán đứng bảo chủ Hắc Ưng bảo!”

Tiểu hài tử khí lực còn rất lớn, ta đem hắn kéo đến giường đè lại, có chút dở khóc dở cười.

“Lỗ tai nào của người nghe được ta muốn người bán đứng bảo chủ? Ta chỉ muốn hỏi thăm vài chuyện của bảo chủ các người. Ta mới đến nên không yên tâm muốn biết bảo chủ thích cái gì kiêng kị cái gì, bằng không một ngày nào nói sai lời làm sai chuyện đắc tội với bảo chủ thì sao?”

Tiểu hài tử nghe vậy lập tức không tránh thoát nữa, lúc này ta mới chậm rãi buông hắn ta.

Hắn ngồi dậy, quần áo hỗn độn nhìn ta: “Người không có yêu pháp hả?”

Ai.. ta vô dụng, yêu pháp sửa trị người làm gì có!

Ta giật nhẹ khóe miệng: “Tiểu huynh đệ, nói không dễ nghe ta làm gì biết yêu pháp, còn dùng yêu pháp với người, cấp bậc của người như vậy ta cũng không thèm dùng để khiến người nói?”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, chắc là không nghĩ tới ta lại nói thẳng như thế nhất thời không biết mở miệng nói tiếp như thế nào.

Ta tiếp tục lừa dối hắn: “Ta ở trên đường nghe người ta nói bảo chủ các người mất tích rồi bị điên cái gì đó, nhưng cũng nghe được đứt quãng, người cũng biết lúc trước ta ở ma giáo tin tức không thông, mấy chuyện này ta không biết, người giúp đỡ nói cho ta nghe một chút đi!” Vừa nói ta còn làm bộ kính cẩn dùng lễ với tiểu hài tử dụ dỗ: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!”

Đại khái cũng hiểu được ta nói có đạo lý, hắn suy tư một lát, vỗ đùi.

“Như vậy a, ta sẽ nói cho người biết.” Tiểu hài tử lúc này không còn phản kháng nữa, cởi giày khoanh chân ngồi trên giường, làm ra vẻ người già ngồi kể chuyện.

Ta cũng khoanh chân ngồi trên giường chăm chú nghe hắn kể chuyện.

Hắn nghĩ nghĩ, câu đầu tiên chính là: “Bảo chủ của chúng ta là một người rất si tình!”

Trong lòng ta xúc động, hỏi: “Si tình như thế nào?”

Tiểu hài tử bắt đầu nói liên miên cần nhẫn. Chuyện này thực ra cũng không hiếm thấy, nhưng bởi vì nhân vật chính là Tiêu Trọng Nam, mọi người cũng tò mò xem như là một đề tài trò chuyện trong lúc trà dư tửu hậu, nhưng câu chuyện cũng có vài phần mê mĩ ý nhị ở bên trong.

Tiêu bảo chủ và biểu muội là thanh mai trúc mã từ nhỏ, trưởng thành hai người tình đầu ý hợp thuận lý thành chương mà kết làm phu thê. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Tiêu phu nhân vì thân thể gầy yếu nên không thể thụ thai, đại phu khẳng định nàng không thể mang thai, nếu mang thai nhất định sẽ khó sinh. Tin dữ này khiến Tiêu phu nhân rất thương tâm, nhưng Tiêu bảo chủ yêu thương thê tử không muốn phu nhân mạo hiểm đến tính mạng nên vẫn cho phu nhân uống thuốc tránh thai còn an ủi nàng nói sẽ lấy con của đệ đệ làm con thừa tự bảo phu nhân không cần quá khổ sở.

“Đây là chuyện tốt.” Nghe đến đó ta nói.

Tiểu hài tử đầy mặt kiêu ngạo: “Ai..nói rất đúng, bảo chủ chúng ta đối với phu nhân rất có tình ý nhật nguyệt có thể chứng giám!”

Ta nghe lời này trong lòng có chút khó chịu, những ngày ở dưới đáy cốc kia kẻ điên đối với ta tình ý cũng có nhật nguyệt chứng giám chẳng lẽ hắn nhận sai xem ta thành Tiêu phu nhân sao?

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó a.....” Tiểu hài tử thở dài: “Chắc là vẫn muốn sinh huyết mạch cho bảo chủ, phu nhân vụng trộm mang thai không nói cho ai biết, nàng ru rú trong nhà nhất thời không ai phát hiện. Bảo chủ lúc ấy ở phương Bắc buôn bán, lúc ấy nghe tin phu nhân sinh sản suốt đêm chạy về, nhưng vẫn không thể thấy mặt nàng lần cuối.”

Ta há miệng thở dốc: “Vậy..... Hài tử kia đâu?”

“Thai chết trong bụng.”

Bốn chữ nặng trĩu này đánh thẳng vào trái tim của ta, khiến ta hoảng hốt.

“Bảo chủ vẫn rất tự trách, cảm giác là mình hại phu nhân và hài tử, từ sau đó thì có chút.....”

“Có cái gì?”

“Ta nói không tốt, từ sau đó cả ngày bảo chủ trầm mê luyện võ trở nên càng ngày càng cổ quái. Sau đó có một ngày nơi ở của bảo chủ đột nhiên phát hỏa, khi mọi người dập tắt lửa thì tìm không thấy bảo chủ. Có người nhìn thấy.....” Hắn đột nhiên ngừng lại, giống như do dự có nên nói tiếp hay không.

Ta chau mày, oán giận nói: “Tiểu hài tử nói chuyện không cần ấp a ấp úng có được không!”

“Đây không phải đang muốn nói sao? Người còn muốn nghe hay không!” Tiểu hài tử trợn mắt nhìn ta.

Ta bóp vai hắn, trong lòng càng khó chịu: “Nghe ta nghe!”

Hắn thanh thanh yết hầu: “Có người nhìn thấy bảo chủ tự mình phóng hỏa, nói bảo chủ tóc tai bù xù, giày cũng không mang, nhìn căn phòng bị thiêu cháy mà cười ha ha giống như bị điên vậy. Sau bảo chủ mất tích trong suốt năm năm trời cũng không có người gặp bảo chủ, nhị bảo chủ phái không biết bao nhiêu người đi tìm cũng tìm không được, cho đến hơn một tháng trước bảo chủ đột nhiên trở về bình yên vô sự như không có gì xảy ra vậy!”

Hắn một mình ở dưới đáy cốc ngậy ngọc năm năm..... Lúc biết chuyện này tâm của ta như bị ong mật chích vừa đau lại vừa ngứa.

Ta truy vấn: “Bảo chủ không nói năm năm này đi đâu sao?”

Tiểu hài tử lắc đầu: “Chuyện này ta cũng không biết, người cũng nói cấp bậc ta không lớn nha.”

Ta nghe xong thu cánh tay đang bóp vai của hắn trở về, nói: “Được rồi.” Nói xong không cho thời gian người ta phản ứng một cước đạp tiểu hài tử xuống giường, sau đó từ trên cao nhìn xuống nói với hắn: “Vậy người có thể đi ra.”

Đối với loại người hoàn toàn không để ý đạo nghĩa như ta lợi dụng xong rồi vứt bỏ, ta diễn vai Ma Giáo yêu nhân rất hay làm cho tiểu hài tử sợ ngây người.

Hắn nằm trên mặt đất còn chưa có tỉnh mộng, đầy mặt ủy khuất nhìn ta: “Người sao lại trở mặt không nhận người chứ!”

“Người đi hay là không đi” Ta liếc mắt nhìn hắn: “Người không đi coi chừng ta thi triển yêu pháp ăn người luôn!” Nói xong ta làm động tác nhẹ răng nhếch miệng, tiểu hài tử sợ tới mức cầm hài lập tức lao đảo bò lết xông ra cửa phòng.

12. Chương 12

Trong phòng còn lại một mình, ta nhìn chằm chằm ánh nến đung đưa mà ngẩn người.

Kẻ điên thật sự có phu nhân, tuy rằng phu nhân đã chết nhưng đích xác là có phu nhân còn chút nữa sinh cho hắn hài tử.

Rốt cuộc ta đã hiểu vì sao hắn luôn muốn ta sinh hài tử, hay gọi ta là “Niếp Niếp”, hắn hiển nhiên nhận sai xem ta thành Tiều phu nhân.

Niếp Niếp của hắn căn bản không phải là ta.

Ta mang tâm sự ngủ, không nghĩ tới vừa chớp mắt đã đến hừng đông.

Khi ăn điểm tâm ta cùng ngồi cùng bàn với Hắc Ưng bảo, sau lưng là ánh mắt ngoan độc của bọn Ân Kiếm môn, nếu là ánh mắt là đao, ta e mình đã thành con nhím.

“Bảo chủ đâu?” Ta không thấy kẻ điên nên hỏi người ngồi cạnh ta là Tiêu Mạc Bắc.

Vì ta có Hắc Ưng ngọc bài, xem như là khách quý của Hắc Ưng bảo, cho nên được đãi ngộ cùng bảo chủ ngồi một bàn ăn cơm.

Tiêu Mạc Bắc bưng cháo liếc nhìn ra: “Đi gặp chủ môn của Ân Kiếm môn bàn chuyện của người.”

“Vất vả bảo chủ.” Ta cười cười.

Hắn dùng chiếc đũa đào đào trong bát: “Người thật là người của Ma Giáo?”

“Ma Giáo tiền đệ tử.” Ta tăng thêm chữ “Tiền” trong câu trả lời.

“Ma Giáo tuyển đệ tử càng ngày càng không lựa chọn.”

Lời này có ý tứ gì? Ai.. người có thể nói cho rõ ràng không! Chẳng phải ngày hôm qua ta bị hai tên rùa con kia đánh đến sưng mặt sao? Hết sưng vẫn là về mặt tuần đó nha, ca ca của người lúc ấy còn nhìn khuôn mặt này kêu là bảo bối đó nha.

Ta một tay bưng bát, một tay cầm trứng gà luộc cầm tức nhìn hần, đột nhiên một bóng đen từ trên đầu bao trùm xuống ngồi bên cạnh ta. Ta nhìn thấy chính là kẻ điên.

Hần lạnh lùng thản nhiên nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn tay ta đang cầm trứng gà. Ta cũng không biết đầu mình bị cái gì đem trứng gà đã bóc vỏ đưa cho hần nói:“Cho người ăn.”

Lời này vừa nói ra, bên kia lập tức truyền đến tiếng ho khan của Tiêu Mặc Bắc.

Tiêu Trọng Nam ngược lại rất trấn định tự nhiên, lấy quả trứng từ trong tay ta, còn nói:“Cảm tạ.”

“Khách khí khách khí!” Người ngay cả những quả đại ngon lành cũng đem cho lão tử hết, cho người ăn một quả trứng không tính cái gì.

Ba người trầm mặc mà ăn, trên bàn thật im lặng, quen nhìn kẻ điên ăn uống hàm hồ, lại nhìn Tiêu Trọng Nam nhã nhặn ăn uống thật không quen.

Chắc là cảm giác được ta thỉnh thoảng liếc nhìn, Tiêu Trọng Nam buông bát đĩa xuống nhìn về phía ta: “Có chuyện liên nói.”

Ta sửng sốt: “À..... Lão nhân kia nói như thế nào?”

“Người theo chúng ta đi, hần không có ý kiến.”

Không ý kiến mới có quý, vừa thấy liền biết lão nhân kia là người thích lập công. Không thể ở trước mặt mình chủ lập công, vớt được chút tiền tài cũng tốt, huống chi trước mắt là đại kim chủ.

Ta cười cười nói: “VẬY thì quá tốt. Đúng, bảo chủ có thể gọi ta là A Thanh, là Đan Thanh.”

Tiêu Trọng Nam nhìn ta gật gật đầu, không hỏi gì nhiều.

Thực ra ta biết hần căn bản không đem ta để ở trong lòng, bằng không cũng không cần chờ ta tự mình nói tên ra. Hiện tại quan hệ giữa ta với hần mà nói chỉ là trên đường mặc danh kỳ diệu gặp gỡ vừa lúc ta có được ngọc bài của hần, hần có thể giúp ta tìm môn phái khác chu toàn đã là thiên đại vinh hạnh, thật sự không thể yêu cầu nhiều.

“Không biết sau khi võ lâm đại hội kết thúc bảo chủ có khởi hành trở về Hắc Ưng bảo?”

“Đúng. Người muốn theo chúng ta trở về hay muốn ta đưa người đưa đến chỗ người muốn đi?”

Thực ra ta không có chỗ muốn đi, nhưng lại không thể ở lại chỗ của người ta vì thế nói:“Bảo chủ chỉ cần nửa đường để ta đi là được rồi.”

“Ừh.” Hần trả lời trước sau như một ngắn gọn.

Cái gọi là võ lâm đại hội, đơn giản là Võ Lâm minh chủ có quyết định trọng yếu triệu tập các môn các phái đến tuyên bố, hoặc là mở cuộc họp để mọi người thảo luận, như vậy một ngày là xong hết, cho nên võ lâm đại hội tổ chức hết ngày thứ hai chúng ta có thể lên đường.

Võ lâm đại hội tổ chức thế nào ta không biết, bởi vì ta sợ thấy người quen nên không đi. Thế nhưng nghe bọn chúng quây nói lần này vẫn là vì chuyện của Ma Giáo.

Hàn Nhất giáo một ngày không trừ, võ lâm một ngày không được an bình.

Một năm trước bọn họ cũng dùng khẩu hiệu như vậy bao vây tiêu trừ ta, nhưng ta nhớ rõ ràng trong nhiệm kỳ của mình đã tận lực can thiệp hạ không làm chuyện gì gây tai họa cho võ lâm, cũng không biết thế nào là an bình thế nào là không được an bình.

“Vô Lâm minh chủ lần này gửi thư riêng cho bảo chủ của chúng ta mời người đến, ta nói khẳng định không có chuyện gì tốt rồi!” Trình Tiểu Vũ vừa cắn hạt dưa vừa cùng chúng ta phân tích.

Tiểu hài tử ngày đó bị ta dọa không nghĩ tới ngày hôm sau vẫn như cũ không mặt không mũi tới cửa đưa thuốc, ta thấy hắn cũng tốt nên cùng hắn trao đổi danh tự.

Hắn nói hắn tên là Trình Tiểu Vũ, là tiểu nhi tử của quân gia Hắc Ứng bảo, trách không được nhìn không giống đệ tử bình thường.

Ta hỏi hắn: “Vì sao tìm bảo chủ thì không có chuyện gì tốt?”

Tiểu hài tử bĩu môi: “Bởi vì bảo chủ chúng ta có tiền, mọi người đều hỏi vay tiền, không phải vay tiền thì mượn ngựa, mượn ứng, không gặp bọn họ thì không được.”

Hô, lần này xem ra minh chủ lão nhân gia muốn chơi lớn nha! Cũng không biết sư thúc khốn kiếp của ta có ứng phó nổi không?

Ta cùng hắn vẫn nhiều chuyện đến khi mọi người trở về khách *** mới thôi, Tiêu Mặc Bắc nhìn thấy hai ta phân phó một tiếng nói sáng mai xuất phát, bảo chúng ta đêm nay thu dọn hành lý.

Ta trần truồng đến trần truồng đi, không có gì để thu thập, vì thế buổi tối có nước ấm tắm thì tranh thủ tắm sớm.

Ngủ được một giấc ta đột nhiên cảm giác bụng không thoải mái nên rời giường sờ soạng đi nhà vệ sinh.

Lúc ta giải quyết xong nhân sinh đại sự lại sờ soạng trở về phòng thì đi ngang qua một phòng nghe được bên trong có âm thanh rất kỳ quái.

Bởi ta đi sát vào tường nên bên trong truyền ra động tĩnh gì ta nghe cũng rất rõ ràng.

Bên trong là tiếng thống khổ rên rỉ, tiếng thở gấp gấp cùng tiếng đánh trầm trầm.

Gian phòng này Ta ngẩng đầu phân biệt bốn phía, phát hiện là phòng của kẻ điên.

Ta gõ cửa: “Bảo chủ, người không sao chứ?”

Tiếng rên rỉ đột nhiên tiêu thất, chẳng lẽ là gặp ác mộng? Ta đang do dự có nên đi hay không thì đột nhiên cửa mở ra cả người ta bị kéo vào.

Ta bị người gắt gao ôm eo, người nọ còn đem môi dán trên cổ của ta vuốt ve.

Ta theo bản năng giãy dụa: “Tiêu bảo chủ, người làm gì?”

Thế nhưng hắn nói một tiếng khàn khàn nỉ non, triệt để làm ta trấn định một chỗ.

“Niếp Niếp.....”

Ngữ điệu quen thuộc như thế, xưng hô quen thuộc như thế, ta không còn khí lực giãy dụa toàn thân đều hư nhược.

Hắn thấy ta không đấu tranh, một tay ôm ngang ta để lên trên giường, sau đó cả người áp lên.

“Niếp Niếp..... Niếp Niếp.....”

Hắn hôn môi của ta, hôn ***g ngực của ta, hôn qua rốn của ta, giống y như lúc trước vậy.

Ta đem tay đặt ở trên đầu của hắn, chần chờ mở miệng: “Điên..... Tử?”

Hắn không đáp lại ta, vội vàng xé rách y phục của ta.

Không phải, hắn không phải kẻ điên, hắn là Tiêu Trọng Nam, là Tiêu Trọng Nam không giống như bình thường.

“Không, người đợi đã..... Bảo chủ người..... Người không quá thích hợp..... Bảo chủ.....” Ta bắt đầu lộn xộn, mà đối phương vì áp chế động tác của ta trở nên có chút thô bạo, cuối cùng dưới tình huống không có bôi trơn nhất cử thẳng tiến vào cơ thể của ta.

Ta tròng lớn mắt, toàn bộ thân trên từ trên giường bật lên, miệng mở ra nhưng đã không phát ra được bất cứ thanh âm gì.

Rất đau so với lần đầu tiên bị kẻ điên thao còn đau đớn hơn.

Nam nhân ở trên người rong ruổi giống như một dã thú, không biết tiết chế, cũng không biết ôn nhu là gì. Hắn dùng lực tách mở cánh hông của ta làm cho cái của mình càng tiến sâu vào thân thể ta.

“A..... Đau quá.....” Ta đau đến trước mắt tối đen, khóe mắt không chịu được mà chảy nước mắt.

Chuyện này thì tính sao đây Lão tử không trốn khỏi số phận bị kẻ điên này thao đến mức chết đi sống lại sao?

Tiêu Trọng Nam cũng không biết sao lại thế này, giống như bị trúng xuân dược vậy, tựa hồ dục vọng chưa bao giờ được phát tiết, hơn nữa phương pháp hắn phát tiết dục vọng thô bạo đến dọa người.

Hắn một bên cử động, một bên nâng chân của ta lên, vô thanh vô tức cắn ta một ngụm, không phải là loại cắn chơi đùa mà là cắn thật. Cắn mạnh đến nỗi ta cảm giác thịt trên đùi bị cắn muốn đứt ra, vội vàng rút chân lại. Thế nhưng tay hắn gắt gao kiềm chế ta, khiến ta một phen một hào cũng không động đậy được.

Ta kinh hoảng cầu hắn: “Không cần..... A..... Bảo chủ, không cần!”

Không biết có phải lời cầu xin của ta đã động hắn, hắn buông chân của ta ra nhưng không đợi ta kịp cao hứng hắn lập tức cúi người, một ngụm cắn đầu nhũ bên trái của ta.

Ta lập tức phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, hậu huyết không tự chủ được co rút. Hắn thoải mái mà kêu rên một tiếng, bắt đầu càng ra sức gặm cắn cơ thể của ta.

Ta bị hắn một đêm lăn qua lộn lại ép buộc, cuối cùng làm sao ngắt đi cũng không biết.

Ngày hôm sau vì cả người rụng rời đau đớn mà ta tỉnh lại, Tiêu Trọng Nam đã thức dậy đang nhíu mày nhìn ta.

Hắn quét nhìn toàn thân ta, lúc ánh mắt nhìn thấy vài dấu răng thì dừng lại nhìn rất lâu.

“Ta..... Làm?” Hắn có chút khó khăn mở miệng hỏi.

13. Chương 13

Ta bị hắn hỏi mà choáng váng, Tiêu bảo chủ cũng là nhân vật như thế này à.

“Không phải, ta tự mình cắn.” Ta xúc chấn tức giận chỉ cho hắn thấy: “Nơi này, nơi này, còn có nơi này, đều là bản thân ta tự cắn.”

Hắn nhăn mày càng sâu: “Ta không phải có ý này.” Hắn bóp trán, lấy ngón cái và ngón giữa đè lại huyết Thái Dương của mình, nhắm chặt mắt: “Tối hôm qua phát sinh chuyện gì một chút ta cũng không nhớ nổi.”

Thực ra trong lòng ta đã có dự cảm, tối hôm qua hắn thực sự không thích hợp, ngược lại cũng không cảm giác hắn đang trốn tránh trách nhiệm, thế nhưng nghe hắn nói như vậy trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút khó chịu.

“Thực ra cũng không có chuyện gì, mọi người đều là nam nhân, coi như một hồi mộng xuân, ta sẽ không nói gì cho người khác biết, bảo chủ cứ yên tâm đi.” Ta ra vẻ tiêu sái cười cười.

Hắn nhìn chằm chằm ta hồi lâu không nói chuyện, ta thấy hắn không động tĩnh muốn chống đỡ ngồi dậy cùng hắn nói chuyện, không ngờ vừa cử động hông thì một cổ đau đớn lan khắp toàn thân, tay chân ta mềm nhũn lại đổ trở về giường.

Hắn ngăn động tác của ta lại nói: “Người không cần lộn xộn, ta đi tìm cho người chút dược.” Dứt lời hắn chần lén lập tức nhảy xuống giường. Hắn cả người trần trụi vai rộng eo thon hông lại cong, một thân cơ

bấp rần chắc, bộ dáng này một chút cũng không giống bảo chủ lúc ban ngày trang nghiêm trầm ổn ngược lại khiến ta nghĩ đến kẻ điên.

Hắn đại khái cảm giác được tầm mắt của ta, thoáng nghiêng người, ta liếc mắt xuống khổ hạ của hắn thấy tiểu đệ nặng trĩu của hắn đang ngủ, mặt thoáng hồng vội vàng đem ánh mắt dời đi, mông càng đau.

Chẳng được bao lâu hắn quay trở lại, hạ thân đã mặc tiết khổ, trên tay còn cầm bình sứ.

“Người.....” Hắn ghen cả buổi: “Tự người bôi thuốc hay là ta giúp cho người bôi?”

Ai có thể nghĩ đến bảo chủ Hắc Ưng bảo tung hoành thiên hạ cũng có ngày nói những lời không biết nói sao này?

Ta yên lặng tiếp nhận thuốc trong tay hắn, thở dài: “Bảo chủ à, người có thể kêu người đưa đến cho ta một bồn nước trước được không?”

Không thể không nói, đồng dạng bị thao, ta càng nguyện ý bị kẻ điên thao hơn, ít nhất khi xong chuyện hắn hầu hạ thuần thục hơn Tiêu bảo chủ nhiều.

Lẽ ra bọn họ rõ ràng là một người, sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Hắn ngăn người, tầm mắt dạo trên người ta một vòng, sao đó nhướn mày bưng bình tỉnh đại ngộ nhật y phục rơi trên mặt đất, một bên mặc y phục, một bên mở cửa đi ra ngoài, chắc là đi tìm tiểu nhị hỏi mượn bồn nước.

Một lát sau, cửa phòng gỗ vang ta tưởng Tiêu Trọng Nam trở lại, còn nghĩ sao hắn lại đi nhanh như vậy, ngoài cửa liền truyền đến âm thanh của lão Nhị Tiêu gia.

“Ca ca thức dậy chưa?”

Ốc lậu thiên phùng suốt đêm vũ, thuyền trôi lại ngộ ngược gió, hổ lạc Bình Dương bị khuyển khi, long du chỗ nước cạn bị tôm hí..... Ta đang lọt vào tình huống như thế này đây!

Đầu óc của ta trống rỗng, nghĩ y nghe trong phòng không ai lên tiếng trả lời không chừng sẽ bỏ đi, nên khẩn trương che miệng không dám thở. Kết quả Tiêu Trọng Nam đi không có khóa cửa, bị Tiêu nhị bảo chủ một cái đã đẩy ra được.

“Sao cửa cũng không khóa..... Ca, ca ở đâu?” Tiêu Mạn Bắc từng bước đến gần, tim của ta như nhảy ra khỏi cổ họng. Cảm giác này giống như bị phu nhân bắt gian tại giường vậy!

Ta giống sắp chết, đem chân kéo cao đạp lên trên mặt.

Âm thanh Tiêu Mạn Bắc gần trong gang tấc: “Ca làm gì đắp chăn vậy? Không thức dậy muộn lắm rồi.....” Ngoài cửa lại có động tĩnh, y chợt ngừng bật, ta có thể cảm giác được tay y để trên chăn bỗng thu về, y hỏi: “..... Di, ca?”

Ngay sau đó ta nghe ở phía cửa truyền đến giọng nói trầm thấp của Tiêu Trọng Nam, hắn nói: “Đi ra ngoài.”

Bên giường tiếng bước chân cấp bách đi về phía cửa phòng, Tiêu nhị bảo chủ hiển nhiên còn mờ mịt, y không biết ca ca mình đã xảy ra chuyện gì

“Ca ca..... Trên giường kia..... Không phải ca.....” Tiêu Mạn Bắc nói năng lộn xộn với ca ca y, ta có thể tưởng tượng vẻ mặt y lúc này rất phản kích.

“Đệ đi ra ngoài trước đi, việc này nói ra thì dài, sau này ca sẽ giải thích với đệ.” Hắn dừng một chút: “Đệ cho người đi mua một chiếc xe ngựa, chúng ta sẽ dùng nó lên đường trở về.”

Xe ngựa.. ta đoán chín phần chín là chuẩn bị cho ta, hiện cái mông này của ta đừng nói cưỡi ngựa ngay cả nằm cũng đau.

Tiêu Mạn Bắc qua một hồi lâu mới tìm về năng lực nói chuyện bình thường:“..... Dạ được, đệ đã biết.”

Nghe tiếng bước chân của y đã đi xa, ta đem đầu lộ ngoài chăn, nhìn thấy Tiêu Trọng Nam trong tay bưng bồn gỗ, dùng chân đóng cửa đi về phía ta.

“Hay là người để ta ở lại chỗ này đi.” Ta nói với hắn.

Hắn đem bồn gỗ bưng đến bên giường để xuống, nghe vậy sững sốt: “Người không đi theo ta sao?”

Ta nhìn hắn giải thích: “Đợi khi ta lên xe ngựa, nhị bảo chủ nhất định sẽ hoài nghi. Để người ngoài biết chuyện ta với bảo chủ sẽ làm tổn hại danh dự của bảo chủ, nếu đã như vậy, còn không bằng để ta ở lại chỗ này.”

Tiêu Trọng Nam rất tự nhiên vắt khô khăn, xốc một góc chăn lên giúp ta lau người, nói: “Mạc Bắc không phải người ngoài.”

“..... Vậy cũng không được đâu.”

Hắn đột nhiên nhìn về phía ta: “Người cảm thấy để cho người khác biết người thành người của ta thì rất mất mặt?”

Lúc này đổi thành ta ngây ngẩn cả người, lời này là như thế nào? Trọng điểm cũng không ở ý nghĩ này!

Tiêu Trọng Nam lại hỏi: “Để người ở lại nơi này, người có chỗ đi sao?”

“..... Không có.” Ta thành thật trả lời.

“Vậy có lộ phí không?”

“Cũng..... Không có.”

Vốn ta cũng muốn hỏi hắn mượn chút tiền nhưng hiện tại ta cùng hắn có “Quan hệ” như thế này nếu lại mượn tiền thật có chút xấu hổ.

Hắn gật gật đầu, nói tiếp: “Nếu không có chỗ nào để đi thì theo ta trở về Hắc Ưng bảo đi.”

“Trở về Hắc Ưng bảo?” Thanh âm của ta cất cao vài phần.

Tiêu Trọng Nam thần sắc không biến: “Đúng.”

Trở về Hắc Ưng bảo? Về nhà..... Kẻ điên?

Hắn lại muốn dẫn ta về nhà?!

Đại khái thấy biểu tình của ta rất rối rắm, hắn thần nhiên mở miệng nói: “Hắc Ưng bảo nuôi thêm một người vẫn có thể nuôi được.”

Ta nghĩ nghĩ, nếu hắn nói như vậy mình thì không có chỗ nào đi, thân không có tiền lại còn bị thương, nói không chừng Lâm Nhạc lại phái người đuổi giết ta khắp nơi, cũng không có nơi nào ẩn nấp tốt hơn Hắc Ưng bảo, không bằng đợi đến khi thương thế tốt hơn lại tính đi nơi khác.

Vì thế ta gật gật đầu: “Đa tạ bảo chủ thu giữ.” Ta do dự, vẫn lựa chọn hỏi nghi vấn trong lòng mình: “Bảo chủ ngày hôm qua vì sao lại như vậy?”

Động tác Tiêu Trọng Nam lau người cho ta ngừng lại, một lát sau nói: “Lúc trước ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, sau này tuy rằng đã hết nhưng lại mắc phải bệnh đau đầu này, bệnh thỉnh thoảng phát sinh, chỉ là trạng huống như tối hôm qua chưa bao giờ có.”

“Mỗi khi phát bệnh sẽ mất đi ký ức?”

Hắn gật đầu: “Không sai biệt lắm.”

Đây là còn chưa hết bệnh hoàn toàn, tẩu hỏa nhập ma ảnh hưởng đến tính mạng là chuyện lớn, sao có thể nói hết thì hết được, bệnh đau đầu nói không chừng sẽ diễn biến thành bệnh nặng khinh thường thì không được nha.

Bỗng nhiên ta cảm thấy dưới thân chợt lạnh, từ trong suy nghĩ hồi thần, lúc này mới phát hiện Tiêu Trọng Nam đã đem tay đặt đến hạ thể của ta.

“Ai.. ta tự mình làm” Ta bận rộn muốn lấy cái khăn trong tay hắn.

Tiêu Trọng Nam tránh khỏi: “Đừng động!”

Người nói không động thì không động sao?

Ta gãy dựa càng hăng hơn: “Này ta thật có thể tự mình làm!”

Hắn ngừng tay nhìn chăm chăm ta không nói chuyện, ta cảm giác toàn thân lạnh lẽo, nổi hết da gà, nhưng hắn lấy tay đè ta lại không cho đạp chân.

“Một, tự mình nằm sấp qua hai, ta điểm huyết đạo đem người lật qua.”

Ta thà chết chứ không chịu khuất phục tròng hắn: “Ta không nằm sấp.”

Tiêu Trọng Nam hơi mím môi, thần sắc lạnh nhạt nhìn ta, tiếp theo vươn hai ngón tay nhanh chóng điểm trúng huyết đạo của ta, nói được thì làm được đem cả người ta lật ngược qua, sau đó hắn tách hai chân của ta ra lau ở chỗ tư mật.

Đây là tư vị thập phần kỳ quái vi diệu, ta biết hắn là kẻ điên, hắn lau giúp ta như thế không phải lần đầu tiên, nhưng vừa nghĩ đến hắn là kẻ điên đã thanh tỉnh khôi phục thần trí ta vẫn không thể ức chế được cảm giác xấu hổ.

“Xin lỗi người.” Hắn lau sạch sẽ còn vì ta thương được, nhìn thấy thảm trạng chỗ phía sau của ta nhỏ giọng nói xin lỗi.

“Thao cũng đã thao Nói nhiều như vậy làm gì.” Thanh âm của ta tất cả đều phát ra ở trong đệm chăn.

Sau khi bôi thuốc người ta thoải mái hơn nhiều, tối hôm qua ta mệt mỏi, lúc này cũng đã rõ ràng.

Hắn giải huyết đạo cho ta, thấy ta buồn ngủ liền nói với ta: “Ngủ đi.”

Nghe hắn nói như vậy, ta rốt cuộc nhịn không được nhắm mắt lại thiếp đi, mơ mơ màng màng ta cảm thấy có bàn tay đặt ở đỉnh đầu của mình nhẹ nhàng sờ sờ, thập phần ấm áp. Lúc tỉnh lại, ta bị Tiêu Trọng Nam dùng chăn bọc thành một đoàn, ôm cả người lẫn chân nhét vào trong xe ngựa.

Ta tựa vào ngực hắn, tóc dài chưa chải che một nửa mặt, nhưng cho dù như vậy cũng đủ để Tiêu Mạc Bắc thấy rõ ta là ai.

Y không dám tin tròng ta, miệng bởi vì giật mình há to, có thể nhét vào một quả trứng gà.

Nhị bảo chủ, ta vô tội người đừng tròng ta.

Sau khi vào thùng xe ta vốn đã ngủ đến mức cả người lười biếng, bọc ở trong chăn lăn qua lăn lại vài vòng lại muốn ngủ.

Thực ra ta biết Tiêu Trọng Nam muốn mang ta trở về Hắc Ưng bảo cũng không phải hắn thích ta, mà là hắn chịu trách nhiệm không muốn lương tâm áy náy. Bọn họ là danh môn đại hiệp chính nhân quân tử sẽ không làm chuyện sương sớm nhân duyên, một đêm phu thê như vậy. Tuy rằng ta là nam tử, nhưng hắn cũng sẽ đối với chuyện chiếm đoạt ta áy náy lương tâm mang ta trở về cũng chỉ muốn ở phương diện khác bồi thường một chút cho ta mà thôi.

Chỉ là không biết khi hắn nhớ lại hắn đã không chỉ một lần cưỡng hiếp ta, khi đó lại sẽ là dạng biểu tình gì?

Làm nam sủng cũng rất tốt, không cần lo lắng bị mất mạng bất cứ lúc nào, cũng không có gặp nhiều chuyện người lừa ta gạt, có gì không tốt. Làm tiểu đệ của kẻ điên cũng được nha, cùng bảo chủ Hắc Ưng bảo một bước lên trời, so với cô đơn lưu lạc giang hồ tốt hơn nhiều.

14. Chương 14

Đoàn xe quanh co lòng vòng một tháng mới trở lại Hắc Ưng bảo ở thảo nguyên phương bắc, lần đầu tiên ta nhìn thấy thảo nguyên rộng lớn như thế, nhất thời tâm tình kích động, không thể đem rèm cửa trên xe

buông xuống.

Nhưng phong cảnh lại tuyệt đẹp lại có một người sau lưng miệng luôn lải nhải phá hỏng tâm trạng.

“Ta nhắc nhở người nha, Hắc Ưng bảo không giống như ở Ma Giáo, người nhưng đừng có đem câu tâm đầu giác mà đưa vào trong bảo, bằng không bị bảo chủ biết nhất định sẽ trừng trị người!”

Ta nghe vậy tức giận trợn trắng mắt, buông rèm cửa xuống, quay đầu một bàn tay đánh trên đầu Trình Tiểu Vũ.

“Người có bệnh hả, uống thuốc không?”

Tiểu hài tử ôm đầu kêu rên: “Người lại đánh ta!”

Ta mặc kệ hắn, quay đầu lại vén rèm cửa lên.

Vì sợ ta một mình nhàm chán, lại vì lúc trước đã từng đưa thuốc cho ta nên sau hôm xuất phát Trình Tiểu Vũ được phái vào trong xe ngựa làm bạn với ta. Ngay từ đầu có người nói chuyện phiếm ta cũng rất vui nhưng lâu dần ta thấy tiểu hài tử có bệnh, rất âm ỉ, ta bị hắn làm phiền chết.

Vẫn là kẻ điên tốt nhất, nói ít, làm việc lại chịu khó.

Ngoài cửa xe bầu trời rất là xanh, cỏ cũng có màu xanh mát mắt, bên cạnh xe ngựa là tuần mã màu lông rất mượt, tứ chi thon dài, nam nhân thân hình cao lớn cưỡi ngựa kết hợp với nhau càng tăng thêm sức mạnh, hình thành một phong cảnh vô cùng đẹp đẽ.

Nam nhân phát hiện ta đang nhìn hắn, chuyển tầm mắt qua dùng ánh mắt ý hỏi ta có chuyện gì.

Ta lộn xộn nói: “Không có việc gì, ta chỉ muốn hít thở không khí.”

Tiêu Trọng Nam gật gù đầu, thuận miệng nói câu: “Đừng hít thở không khí lâu, bên ngoài lạnh lẽo.” Nói xong giục ngựa chạy lên phía trước.

Ta nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, thở dài, cũng không còn tâm tình ngắm phong cảnh, đem đầu rụt vào thùng xe.

Trình Tiểu Vũ thấy ta ngồi trở lại, chắc là còn chưa sợ bị ta đánh, mở miệng hỏi: “Ma Giáo các người có phải có yêu pháp thật không?”

Ta nhướn mí mắt, đổi thành tư thế nằm nghiêng, một tay chống đầu nhìn hắn: “Sao lại hỏi vậy?”

“Bằng không sao bảo chủ lại coi trọng người?”

Trên đường đi Tiêu Trọng Nam rất quan tâm ta, ngày ấy lúc ôm ta lên ngựa xe có rất nhiều ánh mắt nhìn thấy, cho nên hiện tại e cả đội ngũ đều đã biết quan hệ giữa ta với hắn. Chỉ là mọi người có Tiêu Mặc Bắc quản thúc, không giống như Trình Tiểu Vũ miệng không cửa cái gì cũng dám hỏi.

“Hắn sao lại không thể coi trọng ta? Ta nguyện ý cùng hắn là phúc khí của hắn.” Ta như cười như không cười, ánh mắt ử rử, cảm thấy chua chát.

Trình Tiểu Vũ nhanh chóng liếc nhìn ta, trong miệng hừ hừ: “Không biết xấu hổ!”

Ta nhắm mắt lại, nghe vậy lười biếng cảnh cáo hắn: “Coi chừng ta đánh người, nhãi con.”

Hắn ở với ta trong một tháng không ít lần bị ta sửa trị, biết ta nói được làm được nên cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, chúng ta đã đến cửa chính của Hắc Ưng bảo.

Đời này chỗ ta ở thời gian lâu nhất là Ma Giáo ở Giá Cô sơn, sau đó chính là nơi đáy cốc trong sơn động thay đổi cả cuộc đời ta. Ma Giáo không có tiền, kiến trúc cũng không có khí thế, sơn động kia càng không có gì để nói cho nên khi ta nhìn thấy Hắc Ưng bảo to lớn đồ sộ đứng sừng sững giữa thảo nguyên bao la trong lòng rung động không lời nào có thể diễn tả được.

Kẻ điên thật đúng là thổ tài chủ nha! Trách không được ngay cả Võ Lâm minh chủ cũng phải hỏi hắn vay tiền.

Đứng ở trước cửa chờ là một đám người, nhìn trang phục đều là đệ tử và tôi tớ của Hắc Ưng bảo, đầu lĩnh là một nam nhân trung niên đang vuốt chòm râu, nhìn thập phần khôn khéo. Lúc Trình Tiểu Vũ thấy lão mắt sáng lên, nhỏ giọng kêu một tiếng “Cha”, ta mới biết được nguyên lai vị này chính là Hắc Ưng bảo đại danh鼎鼎 “Thiết tính” Trình Minh.

Nói là đại danh鼎鼎鼎鼎, thực ra cũng là trên đường đi nghe Trình Tiểu Vũ tâng bốc. Nhưng nghe nói kẻ điên mất tích năm năm, nếu không phải vị thiết tính này giúp đỡ thì Tiêu Mạc Bắc một người chống đỡ không nổi gia nghiệp to lớn này.

“Trình thúc chúng ta trở lại!” Tiêu Mạc Bắc cười lớn nghênh đón.

Ta thấy vậy nhỏ giọng hừ một tiếng, người này một đường đều nhìn ta với sắc mặt khó chịu, nói cũng lười nói chuyện với ta, lúc này ngược lại vui vẻ ra mặt.

“Trình thúc, mọi người trong bảo hết thấy mạnh khỏe?” Tiêu Trọng Nam nhìn thấy lão câu đầu tiên hỏi là câu này.

Trình Minh cười vuốt vuốt chòm râu: “Tốt, rất tốt. Có Ưng nhi đưa tin, biết các người sắp về đến ta đã bảo phòng bếp tại chuẩn bị ngọc thiện, các người nghỉ ngơi một lát là có thể dùng cơm.”

Tiêu Trọng Nam gật gật đầu: “Làm phiền Trình thúc.”

Mọi người còn lại đều nhất nhất cùng Trình Minh chào hỏi, tiểu hài tử càng thêm kích động nhào vào trong lòng phụ thân thiếu chút nữa làm lão cha hấn té nhào.

Đến phiên ta chào hỏi không khí trở nên xấu hổ, ta sờ sờ mũi: “Bái kiến Trình đại quản gia, ta tên là A Thanh, là bảo chủ trên đường cứu ta.....”

Ta vốn không có thân phận gì chỉ nói là Tiêu Trọng Nam trên đường cứu ta thoát khỏi đau khổ do Ma Giáo hãm hại, lời này nửa thật nửa giả thực ra cũng không có sai, nhưng không nghĩ tới không đợi ta nói ra, Tiêu bảo chủ lại nói một câu làm mọi người giật mình.

“Hắn là nghĩa đệ ta vừa nhận”

Ta ngây ngẩn cả người, tất cả mọi người cũng ngây ngẩn cả người, chỉ có hắn một mặt không đổi sắc.

Một tháng này Tiêu Trọng Nam đối đãi với ta cũng không đặc biệt, tuy là ăn cơm cùng bàn nhưng giường và phòng không giống nhau, trong lời nói cũng không thấy thân mật, ta còn thấp thỏm phỏng đoán mình là nam sủng hay là tiểu đệ đây, hắn ngược lại trực tiếp ẩn cho ta thân phận ghê gớm như vậy.

Nghĩa đệ của bảo chủ Hắc Ưng bảo Thân phận này so với thân phận nam sủng nghe vào tai dễ chịu hơn nhiều.

Trình Minh chỉ ngẩn ra một chút rồi thu lại biểu tình kinh ngạc cười nói: “Nguyên lai là Thanh công tử, về sau gọi ta Trình thúc là được, cái gì đại quản gia tiểu quản gia nghe rất xa lạ.”

Lão cười lên làm ta nhớ đến mấy lão cáo già nham hiểm trong chánh đạo, rõ ràng cái gì cũng đã nhìn thấu vào trong mắt, còn muốn cùng với người một phen lá mặt lá trái, ứng phó tới thực một mồi. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, tốt xấu gì cũng có chỗ đặt chân, cũng coi như là một chuyện tốt.

Tuy rằng ở nơi này không hoàn mỹ, nhưng được cái an ổn, ta cũng yên tâm thoải mái ở lại đây.

Nhưng có lẽ sau này Trình Minh từ miệng của tiểu nhi tử của mình biết được ta cùng với “Nghĩa huynh” kia có quan hệ ái muội, lão đem viện của ta an bài ở bên cạnh viện của Tiêu Trọng Nam, viện của hai người khoảng cách tương đối gần, có đôi khi ta đi ra ngoài tản bộ đều đụng mặt hắn vài lần, thật có chút xấu hổ.

Tiêu Trọng Nam sợ khi bệnh của mình tái phát bị bọn người hầu nhìn thấy nên ban đêm không để lại tôi tớ hầu hạ, mà ta không có thói quen có nhiều người xa lạ bên cạnh. Trình Minh phải tôi tớ đến ta chỉ giữ có một, vào ban đêm cũng thường xuyên bảo hắn sớm về phòng của mình nghỉ ngơi.

Bởi vậy, khi ta ở lại đây đến buổi tối ngày thứ năm ngủ được một giấc đột nhiên bị một thân thể quen thuộc đè lên ôm chặt, ta khiếp sợ rất nhiều, có cảm giác “Rốt cuộc vẫn là đến” mà nhận mệnh. Không biết như thế nào, ta lại cảm giác loại chuyện này không có khả năng chỉ xảy ra một lần này!

Nhưng lần này hấn không có vừa lên giường liền thao, ngược lại là ôm ta cả người run rẩy.

“Người làm sao vậy?” Ta lo lắng sờ sờ trán hấn xem có sốt không, lại đi kiểm tra xem xét những nơi khác trên thân thể hấn hỏi: “Người nói chuyện đi, người bị làm sao vậy?”

Hấn gất gao đè lên người ta, đầu để ở cổ của ta, không đụng phải ván giường, trong miệng phát ra tiếng thống khổ rên rỉ giống như tiếng ở khách *** đêm hôm đó.

“Niếp Niếp..... Đầu..... đầu ta đau quá!”

Đau đầu?

Ta cả kinh muốn đẩy hấn ra: “Người phát bệnh, ta đi gọi đại phu!”

Tẩu hỏa nhập ma thì không thể khinh thường được, nếu mà đau nhiều sợ lại biến thành kẻ điên si ngốc Nhưng không biết còn có thể may mắn một lần nữa trở về như cũ hay không.

“Không cho đi!” Hấn thấy ta muốn đi, càng ép tới, thân thể và thân thể kín kẽ.

Ta không động dậy được, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, trong lòng rất sốt ruột. Đột nhiên ta linh quang chợt lóe, dùng một chút nội lực vừa khôi phục đưa vào đầu ngón tay mát xa huyết đạo trên đầu cho hấn, hi vọng có thể giúp hấn giảm bớt thống khổ. Cũng không biết có phải ta đánh bậy đánh bạ mà tìm được phương pháp thư giãn hay không, chỉ một lát thân thể Tiêu Trọng Nam không run rẩy đến mức lợi hại như trước nữa.

Ta nhỏ giọng hỏi hấn: “Khá hơn chút nào không?”

Hấn không trả lời ta, hơi thở phun bên cổ của ta vừa ướt vừa nóng, còn mang theo cảm giác tê dại làm tim ta đập rất nhanh. Ta cắn răng cố trấn tĩnh tiếp tục mát xa cho hấn cho đến khi nội lực nơi đan điền khô kiệt mới thôi.

“Tiêu Trọng Nam?” Ta đẩy đẩy thân thể nặng trĩu trên người: “Kẻ điên?”

Đáp lại lời của ta là từng tiếng thở nhẹ nhàng, hấn được ta ấn nhu huyết đạo đã ngủ say. Ta bị hấn đè tới thở không nổi, đành phải dùng lực đẩy hấn lật qua một bên, hấn giống bị đánh thức vậy nhẹ nhàng thốt lên một tiếng “Niếp Niếp”, sau đó dùng cánh tay rất có lực ôm ta xiết ở trong lòng không thể động dậy.

Ta nội thương chưa lành, vừa lại vì hấn sử dụng nội lực, lúc này cũng rất là mệt mặc kệ tư thế này mà nặng nề ngủ.

Sáng hôm sau lần này ta mở mắt ra trước. Ta không nhúc nhích vẫn duy trì tư thế bị kẻ điên ôm vào trong lòng, ngẩng đầu đánh giá nam nhân đang ngủ say.

Tiêu Trọng Nam vô luận là từ thân hình hay là diện mạo đều không hơn không kém bất trượng phu, là hình tượng các nữ nhân đặc biệt chung ái. Tiêu phu nhân thật sự rất phúc khí mới có được vị phu quân này. Nói không chừng Tiêu phu nhân cũng là phong hoa tuyết đại, thanh lệ vô song, bằng không cũng sẽ không khiến Tiêu bảo chủ đến chết cũng khó quên như thế.

Tối hôm qua ta chỉ nhất thời dùng phương pháp xoa dịu trị bệnh đau đầu của hấn, trị phần ngọn không trị phần gốc, nếu có thể ta sẽ về Ma Giáo vào mật thất tìm xem, nói không chừng có thể tìm được biện pháp trị tận gốc.

Trong mật thất Ma giáo có rất nhiều kỳ thư dị chí mà các đời giáo chủ cướp đoạt hoặc tìm thấy, ta nhớ rõ có một lần nhân nhả vô sự lật xem một quyển bí tịch chuyên dạy người trị tẩu hỏa nhập ma khí huyết bị tắc nghẽn, khi đó bởi vì cũng không cần ta không đọc kỹ, bây giờ hối hận cũng không kịp.

Ta đang miên man suy nghĩ thì Tiêu Trọng Nam đột nhiên mở mắt ra, trừ vài sợi tia máu ửng ửng hồng, một chút cũng nhìn không ra hấn mất ngủ.

Lúc hấn nhìn thấy ta đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo mới buông đôi tay đang giam cầm ta ngồi dậy.

Hấn lau mặt, vừa tỉnh ngủ thanh âm mang theo khàn khàn: “Tối hôm qua có làm người bị thương không?”

Bị thương thì không bị thương, nhưng hoảng sợ thì có.

Ta cũng ngồi dậy, cười nói: “Tôi hôm qua hai ta chỉ ngủ một giấc, nhưng ngoại trừ ôm nhau, cũng không có làm chuyện gì khác, bảo chủ cứ yên tâm đi.”

Hắn thở dài một tiếng, dường như có phần uể oải: “Việc này không cần lộ ra, ta không muốn Mạc Bắc và mọi người lo lắng.”

Ta nhú nhú mày: “Nhưng ngươi cứ như vậy không phải là biện pháp tốt. Vì sao không thỉnh danh y chẩn trị? Nói không chừng có biện pháp trị bệnh của ngươi.”

“Ngươi nghĩ rằng ta không có đi tìm sao?” Hắn cũng nhăn mi lại: “Thân thể của ta tự ta biết, không cần ngươi bận tâm.”

Ta bị cách nói chuyện phân biệt rõ ràng của hắn làm cho rung động, nhất thời trong miệng cảm thấy đắng chát cũng nói không nên lời.

Nhận thấy khẩu khí của mình quá mức nghiêm khắc, ngữ điệu của hắn chậm lại: “Ngươi ngủ tiếp đi, ta đi trước.”

Sau khi hắn đi ta nhìn chằm chằm cửa phòng hồi lâu, lấy cái gối trên giường đập mấy cái, trong lòng bị đè nén đến nghẹn thở.

“Không biết phân biệt!” Ta hung hăng nói.

15. Chương 15

Tình cảm của Tiêu Trọng Nam đối với ta chỉ nhiều hơn người xa lạ một chút, nhìn lại tình huống đêm hôm đó ở khách *** là có thể hiểu, tất nhiên ta cũng không vui vẻ khi bị một người lúc phát bệnh mới đến tìm mình. Mà muốn áp chế hiện tượng này chỉ có phương pháp trói hắn lại.

Hắn không có người có thể phó thác, kết quả là cũng chỉ có ta mỗi đêm trước khi ngủ dùng dây thừng cột hắn vào trên giường. Ta cũng sợ bị hắn một ngày nào mặc danh kỳ diệu thao chết nên cũng đồng ý giúp đỡ.

“Như vậy được chưa?” Ta điều chỉnh sự căng chùng của dây thừng hỏi hắn.

Hắn thử, nói: “Được, chặt hơn một chút đi.”

Ta gật gật đầu, đem dây thừng buộc chặt thêm.

Từ lúc buổi sáng không mấy vui vẻ đó, tuy rằng lúc trước ta và hắn cũng không thân thiện, nhưng sau chuyện đó lại càng không thân thiện có thể nói là giống như hai người xa lạ.

Đem hắn cột chắc, ta vỗ vỗ tay chuẩn bị đi: “Được rồi, ta xin cáo lui, Tiêu bảo chủ.”

Tứ chi hắn bị trói thành hình chữ “Đại” ở trên giường, nghe vậy nghiêng đầu nhìn ta một lát, giống như do dự không biết mở miệng như thế nào. Ta thấy hắn còn muốn nói chuyện cũng không đi.

Cuối cùng hắn cứng rắn nói câu: “Đa tạ.”

Ta mỉm môi có lệ cười cười: “Bảo chủ khách khí.” Nói xong không nhìn hắn, xoay người đi.

Tiêu Trọng Nam nếu không cần ta quản ta đây cũng sẽ không làm việc thừa đi quản hắn, trước sau ta cũng không phải là gì của hắn, hắn chết hay sống có quan hệ gì đến ta?

Nhưng cho dù nghĩ như vậy, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh ta vẫn không tự chủ được vĩnh tai cẩn thận đi đến viện cách vách nghe động tĩnh, nghe xem hắn có phát bệnh hay không.

Ta thấy tình cảm của mình vạn phần bất đắc dĩ, dứt khoát không cố gắng nữa!

Tiêu Trọng Nam thích yên tĩnh, viện của hắn ở một góc rất kín đáo trong Hắc Ưng bảo, viện của ta bình thường cũng không có người nào đến. Ta ngày thường an an phận phận ở trong tiểu viện của mình, muốn

đi dạo xung quanh thì cũng đợi đến tối, ngày ngày trôi qua cũng rất nhanh. Những ngày an bình này đối với ta mà nói có được không dễ, ta cũng vô cùng quý trọng.

Cứ như vậy qua ba tháng, ta ở Hắc Ưng bảo cùng mọi người an bình vô sự sinh hoạt. Có đôi khi Trình Tiểu Vũ sẽ tìm đến ta, hẳn là nhi tử của quân gia, niên kỉ lại nhỏ, không giống với các đệ tử và gia đình lúc nào cũng lộ ra một chút thiên chân rực rỡ, tuy rằng ta nói hẳn phiền còn đánh hẳn nhưng nói thực ra ta cũng rất thích hẳn tới tìm ta.

“Phía nam có Tàng Thư lâu, người có đi đến chưa?” Hắc vừa gặm dưa chuột vừa hỏi ta.

Bây giờ đã vào đầu mùa xuân, không còn mùa đông giá lạnh, ta đem trúc tháp chuyển vào trong viện. Ta nằm ở trên tháp, nhắm mắt lại cảm thụ ánh nắng ấm áp chiếu trên người, thoải mái muốn buồn ngủ.

Vốn đang muốn ngủ nhưng vừa nghe đến Tàng Thư lâu ta rất hứng thú mở mắt ra nhìn về phía đối phương: “Có rất nhiều sách phải không?”

Hắc khoa trương khoa tay múa chân: “Rất nhiều, có thể đem chôn hết cả người ta!”

Ta nghĩ nghĩ: “Lúc nào rảnh rồi ta phải đi xem sao.”

Ta ở trong này cả ngày ăn ngủ ngủ ăn, tuy rằng sinh hoạt như thế này lúc trước ta tha thiết ước mơ nhưng có đôi khi cũng rất nhàm chán, tìm mấy quyển sách giết thời gian cũng tốt, hơn nữa nói không chừng có thể tìm được mấy quyển sách thuốc..... Ý thức được mình suy nghĩ cái gì, ta nhắm mi lại muốn đánh mình mấy bạt tay.

Tìm sách thuốc làm gì? Người ta cảm kích sao? Hắc không tìm người, không cần thao người nên người nhàn tâm, người lại tự mình đa tình cái gì?

Ta cũng không minh bạch ta đường đường là một tiền giáo chủ Ma Giáo sao lại nhiều thiện tâm đến như vậy.

“Người có phải bị thất sủng hay không?” Tiểu hài tử nhìn chằm chằm ta đột nhiên phát biểu một câu kinh người.

Ta không nghe rõ: “Người nói cái gì?”

Hắc rằng rắc rắc rắc cắn dưa chuột, ngữ điệu hàm hồ nói: “Bảo chủ chưa bao giờ dẫn người đi dò xét bãi săn, bình thường cũng không thấy hai người thân mật, người được sủng ái thì thời thời khắc khắc không ly khai giáo chủ mới đúng. Cho nên ta đoán người bị thất sủng, chỉ có thất sủng mới bị biếm vào lãnh cung.”

Nghe hẳn nói ta cười nhạt: “Chuyện người lớn người biết cái gì? Hai chúng ta tình cảm lâu dài nên không phải lúc nào cũng triều triều mộ mộ. Về sau ngày tháng còn dài, làm gì phải thời thời khắc khắc dính vào một chỗ? Lại nói chúng ta đều là nam nhân đại trượng phu không phải giống như nhi nữ tình trường.”

Hắc cái hiểu cái không gật gật đầu.

Ta cũng không biết tại sao ta lại nói bấy bọ mấy chuyện này với hẳn, nhưng chỉ cần nói với hẳn một phần sự thật thì ta cảm giác mình lại đáng thương ba phần, mà ta không thích bị người khác đồng tình.

Sau khi đuổi tiểu hài tử đi ta lại ở trong viện ngủ một lát, đến khi Thái Dương dần dần lặn về tây ta cảm thấy lạnh mới lười biếng đứng dậy.

Ta nói một tiếng với tên tôi tớ hầu cận ta đi ra ngoài dạo một vòng trước cơm chiều sẽ trở về, hẳn đã quen ta đơn độc ra ngoài cũng không theo cùng.

Ta một đường chậm rì rì đi về phía nam, muốn tìm kiếm Tàng Thư Lâu mà Trình Tiểu Vũ nói tới. Nhưng Hắc Ưng bảo quá lớn, đi tới đi lui ta lại mất phương hướng.

Tuy rằng Hắc Ưng bảo xưng bá một phương gia nghiệp rất lớn nhưng tôi tớ không nhiều, trong bảo ngoại trừ thị vệ cố định tuần tra cũng không có người tùy ý đi lại, làm ta nhất thời không có người hỏi đường.

Cũng không biết tên tôi tớ của ta thấy ta không về ăn cơm có đi bẩm báo quân gia phái người tới tìm ta hay không?

Ta đi một chút lại dừng, cố gắng phân biệt phương hướng, đi qua một rừng trúc nhỏ phía sau hậu viên trước mắt đột nhiên xuất hiện một tòa Tiểu Lâu tinh mỹ quả thật ngoài mong đợi.

Ta cho rằng đây chính là Tầng Thư lâu ta muốn tìm nên lập tức bước nhanh qua.

Tiểu Lâu vô cùng vắng lặng, không có chút nhân khí, lúc này trời cũng đã dần dần u ám, càng làm nơi này trở nên đầy quỷ khí sâm sâm.

Ta chậm rãi đi lên Tiểu Lâu, thang lầu phát ra tiếng vang chói tai, tầng hai có vài gian phòng ở, ta chọn một gian phòng đẩy cửa đi vào.

Thoạt nhìn đây là một thư phòng, trên bàn có văn phòng tứ bảo đầy đủ, trên giá có rất nhiều sách được đặt chỉnh tề, trên tường còn treo rất nhiều tranh chữ.

Tầm mắt của ta đảo qua tranh chữ một vòng, thấy trong đó có một bức họa thì chợt dừng lại. Đó là bức họa một nữ tử thập phần mỹ mạo, mặc y phục màu hồng cánh sen nhạt, nhìn rất tinh xảo, ánh mắt nàng thể hiện rõ vô tận tình ý.

Nhưng mà khiến ta để ý không phải mỹ nữ trong tranh mà là lạc khoản trong bức tranh này.

Lạc khoản con dấu trong tranh là Tiêu Trọng Nam, vậy người này..... Chẳng lẽ là Tiêu phu nhân?

Ta đến gần vài bước muốn nhìn cẩn thận chân lại đá vào một thứ. Ta khom lưng đem thứ đó nhặt lên, phát hiện là một đoá châu hoa trang sức của nữ tử.

Châu hoa hẳn là từ trên bàn rớt xuống, hai khóa trên châu trên đoá hoa rơi ra, ta nhặt lên tính toán đặt nó về chỗ cũ.

Tiểu Lâu này hẳn là có người thường xuyên đến quét tước, tuy rằng vắng lặng nhưng rất gọn gàng, trên giá cụ cũng không có bụi bặm. Nghĩ như vậy ta tay chợt ngừng lại một lần nữa cầm lấy châu hoa nhìn nhìn, trong đầu có ý niệm chợt lóe qua.

Chẳng lẽ nơi này lúc trước là chỗ ở của kẻ điên và phu nhân của hắn, sau khi Tiêu phu nhân chết hắn sợ thấy cảnh nhớ người cho nên mới chuyển ra ngoài?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, lại nhìn về phía bức họa kia, trong miệng thì thào: “Anh hùng mỹ nhân, cũng nên như thế.....”

Ta chuẩn bị đem châu hoa để lại chỗ cũ vào lúc này cửa phòng lại bị một trận chướng phong đánh mở. Sắc mặt ta đột biến vội vàng thối lui qua một bên, thấy rõ người xuất chướng là ai, không khỏi kinh hô một tiếng.

“Tiêu Trọng Nam?”

Mặt hắn trầm như nước nhìn chằm chằm ta, khi liếc thấy châu hoa trên tay ta thì trừng mắt, hắn vận chân khí mạnh mẽ làm tay áo bay lên giống như bị tẩu hỏa nhập ma.

Hắn nhìn ta rống giận: “Ai cho ngươi vào?! Ai cho ngươi động vào những thứ kia?!”

“Ta.....” Ta bị hắn hỏi mà sửng sốt, bản thân cũng chợt dạ, trong ngực dường như bị khí giận đè nén không phun ra thì không được: “Cửa lại không viết đây là cấm địa, ta lạc đường mới vào, hơn nữa thứ này lúc ta đến đã hỏng rồi, cũng không phải ta làm, ngươi hung dữ với ta làm gì?” Ta đem châu hoa trên tay ném lên bàn, trên châu bị rơi ra rải rác từ trên mặt bàn rớt xuống, cuối cùng lăn đi khắp nơi.

Tiêu Trọng Nam lập tức trở nên dữ tợn vạn phần, ta còn không kịp phản ứng hắn đã đến trước mặt ta, một tay nắm lấy tà áo, một tay còn lại giơ lên cao, lòng bàn tay vận nội lực thâm hậu, muốn cho ta một chưởng mất mạng.

Ta mở to hai mắt gắt gao trừng hắn, có chút không dám tin: “Ngươi muốn giết ta?”

Gân xanh nơi thái dương của hắn nổi lên, sắc mặt thập phần khủng bố, duy trì một động tác này không có thừa nhận cũng không có phủ nhận.

Lúc trước ta có ảo tưởng không thực tế luôn cảm giác hấn là kẻ điên, kẻ điên sẽ không thương tổn ta thì hấn cũng sẽ không. Nhưng ta vụn vụn không nghĩ tới, hôm nay vì một đóa châu hoa mà hấn tức giận muốn lấy tính mạng của ta.

Ta đột nhiên ý thức được trong cảm nhận của hấn phu nhân mới là người trọng yếu nhất, sinh mạng của ta ngay cả một đóa châu hoa của người đó cũng không bằng. Hấn ở trong cơn động đối với ta tốt như vậy cũng không phải nhìn nhầm ta trở thành người nợ sao?

Nhưng cho dù mạng của ta dễ tiện thì mạng của ta không phải là sinh mạng hay sao?

Trong lòng ta đột nhiên dâng lên vô tận phần hận, giọng nói cũng run rẩy: “Vậy người giết đi, một chương đánh chết ta, coi như ta trả ân cứu mạng cho người!”

Lời này ta nói là với hấn, cũng muốn xuyên thấu qua hấn nói với kẻ điên, trong giọng nói mang theo giận dữ.

Hấn phần nộ gắt gao nhìn ta, cuối cùng một chương đánh xuống, lại không đánh vào trên người ta mà đánh vào một góc bàn, đem chiếc bàn cắt đi một góc như là cắt đi một miếng đậu hủ.

“Cút!!” Hấn rít gào, trong mắt tràn đầy tơ máu, giống như ác quỷ vậy.

Tà áo trước người ta được buông ra, tâm của ta lại vẫn xoắn thành một đoàn.

“Cút thì cút!” Ta cắn môi nhìn hấn một cái, vung tay áo, nổi giận dùng dùng rời đi.

Ta ước chừng tìm nửa canh giờ mới lại tìm được đường trở về tiểu viện, tức giận đến cơm tối cũng ăn không vô, nên nằm trên giường ngủ.

Ta và Tiêu Trọng Nam nháo thành như vậy, tất nhiên buổi tối sẽ không có đi buộc dây thừng cho hấn, ta cho rằng một lần này thì không có việc gì, nhưng ta không nghĩ tới đêm đó ta phải trả giá vô cùng thâm hiểm.

16. Chương 16

Thực ra ban ngày trạng thái của kẻ điên đã không ổn nhưng khi đó ta lửa giận công tâm nên không để ý. Đợi đến buổi tối thêm chuyện châu hoa kích thích, hấn liền triệt để phát bệnh.

Ta đang ngủ say đột nhiên một tiếng vang lớn làm ta bừng tỉnh, tiếp theo không đợi ta kịp phản ứng một bóng người lúi lén giường cùng ta dây dưa.

Nhiệt độ cơ thể quen thuộc, hơi thở nóng rực, hết thấy đều tỏ rõ thân phận người này.

Ba tháng trước nội thương của ta chưa lành chỉ có thể mặc hấn làm bừa, hôm nay sao có thể dễ dàng để hấn đắc thủ? Lập tức ta dùng toàn lực cùng hấn triển đấu.

“Người lẩn ra!” Ta một chương đánh về phía hấn, hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Ban ngày muốn giết ta, buổi tối còn muốn làm nhục ta, quả thật không xem ta là người mà! Ta tức giận đến mất lý trí thâm nghĩ cùng hấn liều mạng. Nhưng Tiêu Trọng Nam dù bị tẩu hỏa nhập ma vẫn là cao thủ số một, thoả mái tránh một chương của ta còn không nói lại đem cổ tay ta chặt chẽ trói lại trên đỉnh đầu. Ta lập tức gập đầu gối lên đánh vào hạ thể của hấn, nhưng chưa đụng đến da thịt của hấn đã bị hấn dùng chân ngăn chặn.

Chỉ còn một tay một chân, chiêu thức của ta càng trở nên không biết thu liễm, vô cùng âm độc chết cũng không để hấn dụng vào. Hấn ngay từ đầu còn thành thạo cùng ta đối chiêu, lâu dần sinh ra không kiên nhẫn, xuống tay cũng dần dần nặng hơn.

Tuy trong phòng không có ánh nến chiếu rọi, nhưng xuyên thấu qua ánh trăng ngoài cửa sổ ta vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt hấn đỏ thẫm giống như dã thú cơ khát đã lâu vì dục vọng mà điên cuồng.

Hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, hắn phần nộ gầm nhẹ một phen xé nát áo của ta, không đợi ta tiếp tục giãy dụa, hắn kéo cánh tay của ta dùng lực thật mạnh đem khớp xương cánh tay của ta bẻ gãy.

“A —!” Đau nhức thối quết khắp toàn thân, ta nhin không được thăm thiết lên tiếng, nhấc chân một cước đạp Tiêu Trọng Nam.

Sau đó cái chân kia bị hắn chặt chẽ nắm ở lòng bàn tay, dưới ánh trăng trong mắt hắn không có một chút ôn nhu, trừ dục hỏa chỉ có thô bạo.

“Dừng tay! không cần..... A a!!” Một cỗ sợ hãi ập đến trong lòng ta, ta cực lực thu hồi cái chân kia thế nhưng đã chậm, hắn lạnh lùng dùng sức, chân của ta bị trật khớp.

Ta gất gao cắn răng, không để mình phát ra tiếng rên rỉ yếu đuối, cái chân kia nhũn ra kéo dài tư thế rất kỳ quái bị để qua một bên. Cánh tay cũng hoàn toàn vô lực, khớp xương toàn bộ sưng đau, trán của ta tuôn ra một tầng mồ hôi lấm tấm.

Ta nằm ở trên giường, lấy tay che chở cánh tay bị trật khớp, cảnh giác mà suy yếu nhìn chằm chằm Tiêu Trọng Nam trước mắt.

Mặt hắn không chút thay đổi vuốt ve một chân khác của ta, chậm rãi đem nó mở qua một bên, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía ta, không nháy mắt.

Hắn không nói gì không có lên tiếng, nhưng ánh mắt băng lãnh khiến ta run sợ. Ta ngoan ngoãn mặc hắn làm động tác gì cũng không chống cự. Bởi vì ta biết nếu ta tiếp tục chọc giận hắn, hắn sẽ không do dự bẻ luôn một tay một chân còn lành lặn của ta. Hiện tại trong lòng hắn chỉ có dục vọng, đem ta tiên sát hậu gian cũng không phải không có khả năng.

Khi hắn xông vào trong cơ thể của ta, nỗi đau đó cũng không đau đớn bằng sự đau đớn trên người. Hắn từ đầu tới cuối vẫn nhìn ta, một bên kịch liệt cử động khổ bộ một bên nhìn chăm chú vào ta, ngoài ra cũng không có biểu tình dư thừa nào.

Thân thể rất đau, nhưng đau đớn trong lòng càng kịch liệt hơn, đau đớn đó khiến ta không thể lại cùng hắn đối diện.

Ta nâng cánh tay còn có thể nhúc nhích lên, dùng cánh tay che khuất hai mắt, mắng chửi: “Vương bát đản..... A a..... Súc sinh..... Ngô.....” Ta đút quăng mắng chửi, nước mắt bởi vì đau đớn không thể khống chế tuôn ra, sau đó theo khóe mắt chảy xuống.

Trong đầu không tự giác hiện ra những hình ảnh nơi đáy cốc khi cùng kẻ điên sớm chiều ở chung, hắn đối với ta tốt như vậy, cũng cố gắng không làm đau ta. Hắn cẩn thận chiếu cố ta, không chỉ đút ta ăn cho ta uống, lại tắm rửa lau người cho ta.

Kẻ điên sao lại là Tiêu Trọng Nam được? Hắn khốn kiếp như vậy một chút cũng không giống kẻ điên.....

Kẻ điên, người đi nơi nào? Ta rất nhớ người.

“Kẻ điên.....” Nghĩ nghĩ, những lời bi thương lại trào ra: “Cứu ta..... Kẻ điên.....”

Cánh tay bị nước mắt ẩm áp làm ướt nhẹp, ta đè cánh tay vào càng chặt, giống như làm như vậy có thể đem những giọt nước mắt đau khổ và ủy khuất kia đổ trở về.

Cổ tay bỗng nhiên bị người bắt lấy, ta không dám phản kháng, tùy ý hắn đem nó lấy ra khỏi mặt ta.

Tiêu Trọng Nam hí hóp đôi mắt cả người ghé sát vào ta, ta sợ hắn tâm ngoan thủ lạt, một cử động nhỏ cũng không dám. Hơi thở của hắn phả trên mí mắt, ta nhắm mắt lại, qua một hồi cảm thấy đuôi mắt nóng lên, đúng là bị hắn dùng đầu lưỡi liếm một chút.

Ta mở to mắt trừng hắn, giận mà không dám nói gì, đành phải nghiêng đầu qua một bên, hắn lại dùng đầu lưỡi liếm trên vành tai của ta.

Hắn ngậm chỗ đó khê cắn mút, hạ thân đưa đẩy càng lúc càng sâu, như muốn đem ta cả người đâm xuyên.

Ta bị hấn mạnh mẽ lực thao, làm như thế mỗi lần thân thể đụng đưa sẽ tạo ra một trận đau đớn, nhưng cho dù như thế dự vọng khoái cảm vẫn không ngừng kéo đến, cho đến cuối cùng là ngoài đau đớn còn kèm theo một ít khoái cảm.

Lúc tiết ra dương tinh ta cần vai của kẻ điên một cái, giống như trút cảm phần vậy, ta dùng cánh tay không trật khớp bám chặt vào lưng của hắn, nắm ngón tay hãm sâu, ở trên lưng hắn lưu lại năm đường cào rất sâu.

Cả đêm ta bị Tiêu Trọng Nam lấn qua lộn lại ép buộc, cuối cùng ta cảm thấy trước mắt từng đợt u tối rồi triệt để hôn mê.

Ta ngủ cũng không an ổn, bởi vì toàn thân đều đau, so với lúc rớt xuống vách núi chỉ đỡ hơn một chút.

Có mấy lần ta mơ mơ màng màng mở mắt, thấy trong phòng rất sáng sủa, thậm chí chói mắt, sau đó ta nghe được giọng nói của vài người.

“Cho dù không thích..... Cũng đừng..... Làm thành như vậy.....”

“Không..... Ta không chế không được..... Phát bệnh.....”

“..... Cái gì?”

“Ta..... Tẩu hỏa..... Vẫn chưa nói..... Đau đầu..... Nổi điên..... Trối lại đến.....”

Ta nghe giọng nói của Tiêu Trọng Nam và Tiêu Mặc Bắc, hai người giống như đang tranh chấp, ta nghe một nửa chóng không được cơn mệt mỏi ủ rũ lại ngủ mất.

Lần thứ hai là Trình Tiểu Vũ, hắn rất ồn trực tiếp đánh thức ta.

“Thật bậy quá! đại ca ca sao lại khổ như vậy!” Tiểu hài tử khoa trương anh anh khóc phảng phất như đang khóc tang.

Hoàn hảo hắn kêu khóc được vài tiếng thì bị đuổi đi ra ngoài, khi đi còn không quên khóc thút thít bổ sung một câu: “Bảo chủ người không muốn sủng hắn thì cho hắn làm hạ nhân đi, như vậy tốt xấu gì ta cũng có thể thay thế hắn.”

Lúc này ta đã tỉnh, nhưng không muốn gặp tiểu hài tử, nhắm mắt giả bộ ngủ.

“Nói mê sảng cái gì vậy, mau trở về bằng không Trình thúc tìm không thấy người lại mắng người.” Giọng nói trầm thấp này ta là nhận ra đây là giọng nói của Tiêu Trọng Nam.

Sau khi tiểu hài tử đi một lần nữa hắn chậm rãi đến gần ta, sau đó ở bên giường ngồi xuống.

Ta có thể cảm giác được hắn nhìn ta chằm chằm, qua một hồi lâu hắn mở miệng: “Người không muốn nhìn thấy ta, ta sẽ cho Tiểu Vũ đến đây giúp người ăn cơm uống thuốc.”

Ta vừa nghe điều này lập tức mở hai mắt. Không biết có phải là ảo giác của ta không mà ta cảm giác Tiêu Trọng Nam ở trước mắt tuy vẫn tuấn mỹ như trước nhưng tiêu tụy đi không ít.

Hắn như là nhìn thấu ý nghĩ của ta, nói: “Người đã ngủ hai ngày.”

Ta sững sốt vạn phần, đồng thời lại cảm giác khó có thể tin tưởng.. ta bị thao ở trên giường hôn mê đến hai ngày?

“Hai ngày?” Ta vừa mở miệng ngay cả mình cũng bị dọa, cổ họng ta khô khốc nói không thể nghe rõ được.

Lần này Tiêu Trọng Nam phản ứng rất nhanh, vài bước đi đến bên cạnh bàn rót nước cho ta, sau đó đỡ ta ngồi dậy cho ta uống mấy ngụm nước.

Lúc này trên người ta không có cảm giác ẩm ướt, phía sau chỗ đó cũng đã được bôi thuốc, tay chân trật khớp xương đã một lần nữa được băng bó chỉnh sửa lại, tuy rằng còn có cảm giác hơi chướng nhưng hắn là không có vấn đề lớn.

Nói thực ta không muốn nhìn thấy Tiêu Trọng Nam, nhìn thấy hắn trong lòng không thoải mái.

“Ta bảo phòng bếp nấu cháo thịt băm cho người, mấy ngày này chỉ có thể ăn thanh đạm” Hấn từ trên bàn cầm tới một bát gốm, hơi cẩn thận dè chừng nói: “Người ngủ hai ngày hẳn là đói bụng, ta đút cho người ăn.”

Ta thần sắc phức tạp nhìn hấn đưa chiếc thìa đến gần bên miệng ta, ta có chút rối rắm muốn giữ gìn cốt khí hay là muốn ăn no.

Cuối cùng giãy dụa một lát, cốt khí bại bởi một cái bụng đói đang gào thét, ta hung hăng mở miệng, đem cháo hấn đút ta từng chữ nuốt xuống.

Ăn hết một bát cháo hấn giúp ta lau miệng, sau đó vẻ mặt đầy chính khí ngồi ở chỗ kia nói: “Ta làm sai đến bậc này đút khoát heo chó không bằng. Người có thể đánh ta mắng ta, muốn đâm ta mấy dao ta cũng không trốn.”

Ta trầm mặc nhìn hấn, thấy hấn thần sắc kiên nghị, nhin không được hỏi: “Người... ngày đó thật muốn giết ta sao?”

Rất kỳ quái, so với buổi tối hành vi của hấn rất man rợ, ta lại càng để ý thái độ ban ngày của hấn hơn.

Hấn sững sốt, sắc mặt có chút khó coi lắc đầu nói: “Không phải, ngày đó cũng không biết ta bị gì đột nhiên như mất hết lý trí giống như điên rồi vậy.” Đôi mắt to đen của hấn ra vẻ vô xấu hổ: “Ta cũng không phải muốn giết người, cũng không muốn đả thương người. Chờ khi vết thương của người tốt hơn ta sẽ bảo Trình thúc an bài người chỗ ở khác, cách ta xa một chút thì đối với người cũng tốt hơn.”

Ta nghĩ cho dù cũng không muốn nghĩ nói: “Vậy buổi tối ai buộc dây thừng cho người?”

Gương mặt hấn vẫn lạnh lùng cứng rắn nhưng không biết có phải là ảo giác của ta hay không lại ở trong mắt hấn thấy được tiểu ý chột lóe qua.

Hấn giúp ta nằm xuống, kéo chăn đắp cho ta, nói: “Ta đã đem tình huống của mình nói toàn bộ cho Mạc Bắc nghe, về sau y sẽ đến buộc cho ta.”

Thân thể ta còn chưa hồi phục, lúc này cơm nước xong thì có chút mệt nhọc, nghe vậy gật gật đầu: “Người nên cho y biết, mấy ngày này nên tìm đại phu có danh tiếng xem bệnh cho người nếu có thể trị thì nhanh chóng chữa đi.”

Ta chắc là buồn ngủ đến mơ hồ, cảm giác không chỉ là trong mắt, ngay cả khớp miệng y cũng cong lên hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Nào có dễ dàng như vậy.” Hấn sờ sờ tóc của ta: “Người ngủ tiếp đi, ta sẽ ở nơi này.”

Ta nghe hấn nói như vậy rốt cuộc chống đỡ không nổi an tâm nhắm hai mắt lại.

Hấn bị bệnh, cũng không phải thành tâm đối với ta như vậy, kẻ điên nếu còn khẳng định không muốn thương tổn ta một phân một hào.

Ta được hấn nhiều lần cứu mạng, lại tha thứ cho hấn thêm một lần cũng có thể đi.

Ai, lúc hấn khi dễ ta, ta hận không thể giết hấn chết, cái gì cũng dám mắng. Hiện giờ rất tốt với ta ta lại mềm lòng lập tức quên hết tất cả chuyện xấu của hấn, lại lấy cớ do hấn thân bất do kỷ.

..... Chẳng lẽ ta cũng có bệnh sao?

17. Chương 17

Từ ngày đó về sau tuy ta chuyển sang viện khác nhưng kỳ quái là không vì vậy mà xa cách Tiêu Trọng Nam. Không biết hấn làm gì mà thường xuyên mời ta cùng nhau ra ngoài, có đôi khi là tuần tra bãi săn, có đôi khi là cùng hấn còn có Tiêu Mạc Bắc đi đến nhà bằng hữu làm khách. Hấn còn giới thiệu với người khác nói ta là nghĩa đệ của hấn giống như coi ta là đệ đệ thật vậy.

Lại nói về Tiêu Mặc Bắc, lúc trước cho rằng ta dùng thủ đoạn hồ mị câu dẫn ca ca y, nhìn thấy ta không phải mất trọn thì lạnh nhạt, nhưng bây giờ lại chủ động tìm ta nói chuyện trên mặt thậm chí còn mang theo tiểu ý.

Ngay từ đầu ta còn đối với y cảnh giác, sau này chậm rãi minh bạch. Chung quy thấy ta mới là người bị bắt buộc, bị thao gần như chết đi sống lại y không còn nghi ngờ ta dụ dỗ ca ca của y nữa!

Lại sắp đến ngày tuần tra bãi săn, ta rất thích việc này. Bãi săn của Hắc Ứng bảo rất lớn, có thể cưỡi ngựa tùy ý mà chạy, khi gió nhẹ thổi lướt qua má cảm giác rất đặc biệt, tựa như cùng thiên địa hòa hợp một thể, vô ưu vô lự, tự do tự tại.

Ngựa của Hắc Ứng đều là quân mã, việc này có ý nghĩa chúng nó sớm muộn sẽ có một ngày phải ra chiến trường, ngựa có thể lên chiến trường tất nhiên sẽ không kém bất cứ con ngựa nào đâu.

Ta đối với ngựa không có nghiên cứu, cũng không si mê, nhưng đến nay ta còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy đội hắc mã của Hắc Ứng bảo. Từng con tuấn mã cao lớn kiêu mỹ màu đen mang cho ta trùng kích rất lớn. “Ái mĩ chi tâm nhân đều có”, ta biết mình không có khả năng có được, có thể ăn no là phúc được nhìn thấy cũng là tốt rồi.

Ái mã của Tiêu Trọng Nam là một con ngựa toàn thân đen tuyền bốn vó đập tuyết ngàn dặm lương câu, bởi lớn lên giống con ngựa Ô Chuy của Sở Bá Vương nên hắn đặt tên là “Tiểu Ô Chuy”. Ta sau khi nghe được cười hồi lâu, thật không biết nên nói hắn không câu nệ tiểu tiết hay là rất lười mới đúng.

Lúc Tiêu Trọng Nam tuần tra bãi săn không thích mang quá nhiều người, vì thế ta cùng hắn hai người chậm rì rì ở trong bãi săn xem xét tình hình của bầy ngựa.

Khi chúng ta đi tới gần bầy ngựa hắn đột nhiên cầm roi ngựa chỉ một con ngựa cái bên cạnh con ngựa con màu trắng đứng trong chuồng nói với ta: “Đó là con của tiểu Ô Chuy, mẹ của nó là con ngựa cái ưu tú nhất trong bãi săn.”

Tiểu Ô Chuy nhi tử nha? Ta cẩn thận lại nhìn, cười: “Con của Tiểu Ô Chuy lại không giống nó, toàn thân nó không có màu lông khác, chỉ có một màu tuyết trắng.”

Tiêu Trọng Nam phản bác ta: “Sao lại không giống? Tiểu Ô Chuy bốn móng đều là màu tuyết trắng.”

Ta nghe vậy ngồi ở trên ngựa cười đến ngựa tới ngựa lui, làm cho nam nhân nhứ mày quát bảo ngưng lại, bảo ta cẩn thận coi chừng té xuống.

“Người thích không?” Thấy ta cười đủ, hắn hỏi.

Ta cười đến chảy nước mắt, lau lau khóe mắt, gật đầu nói: “Thích, nó lớn lên nhất định cũng là một con ngựa uy phong lẫm lẫm tuyết thể lương câu, ai nhìn thấy cũng thích!”

“Thích thì tốt rồi.” Không biết có phải do ta khoa trương cười to lây nhiễm hắn, khiến hắn không còn lạnh lùng như ngày xưa, khóe mắt đuôi lông mày đều nhu hòa hơn nhiều, hắn nói: “Trưởng thành đưa cho người.”

Ta ngây ngẩn cả người, tiểu ý trên mặt còn chưa hoàn toàn rút đi, ngốc ngốc nhìn hắn: “Đưa cho ta?”

Tiểu Ô Chuy nếu có thể làm ngựa để bảo chủ Hắc Ứng cưỡi, mọi người trong giới tất nhiên cũng thấy xa xỉ, con của nó tuy rằng bây giờ còn nhỏ nhưng đã có thể từ trên người cha mẹ nhìn thấy phong thái của nó sau khi lớn lên. Bảo mã tốt như thế hắn lại nhẹ bằng một câu muốn cho ta?

Hắn không phát hiện ta kinh ngạc, nói: “Từ hôm nay trở đi nó chính là của người, người có thể đặt tên cho nó.”

Ngữ khí của hắn tùy tiện giống như tổng cho ta một cái chày gỗ không quan trọng vậy!

Nhưng đó không phải chày gỗ nha, đó là thiên lý mã vô giá, cho dù lúc ta còn làm giáo chủ cũng không dám mơ tưởng được con ngựa như vậy!

Tim ta đập rất nhanh, có chút khó tin: “Thật sự đưa cho ta sao?”

Hắn như cười như không cười nhìn ta: “Chẳng lẽ ta đang lừa gạt người?”

Ta cũng không nghĩ như vậy, hần đường đường là bảo chủ Hắc Ứng bảo thì lấy chuyện này gạt ta làm cái gì?

Thanh âm ta không khỏi có chút kích động: “Vậy thì gọi.....” Ta nghĩ đến phong cách đặt tên của Tiêu Trọng Nam mà mỉm cười nói: “Vậy thì gọi nó là ‘Tiểu Bạch Nghĩa’ đi!”

Lão tử gọi “Tiểu Ô Chuy”, nhi tử gọi “Tiểu Bạch nghĩa” tên này thật là tên hay a ha ha ha ha ha!!

Tiêu Trọng Nam nghe vậy nhướn mảy: “Bát tuần chi nhất?”

“Đúng.”

Truyền Thuyết có câu chuyện, Chu Mục vương có tám con tuần mã kéo xe, một đêm đi vạn dặm, có khả năng thừa vân giá vụ, trong đó một con chiến mã toàn thân màu trắng nên gọi là “Bạch Nghĩa”.

Hắn đối với việc ta đặt tên hoàn toàn không có dị nghị, còn nói thêm một câu: “Rất tốt.” Thoạt nhìn là thật tâm cảm thấy ta đặt tên này rất tốt.

Xem xét qua bầy ngựa hai ta lại trên thảo nguyên thông thả đi dạo. Có thể mấy tháng trước ta luôn nhốt mình ở trong bảo nên bị nghẹn hồng, ta nhìn thấy cái gì cũng thấy rất mới lạ, rất muốn ở trên cỏ lăn lộn vài vòng. Sau đó Tiêu Trọng Nam nói hắn muốn dẫn ta đi một chỗ, ta vui thích vạn phần ngoan ngoãn đi cùng hắn.

Chúng ta cưỡi ngựa ước chừng một nén nhang trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái hồ nước rất lớn. Nước hồ trong veo tinh thuần, ta hoàn toàn bị Thủy Thiên Nhất Sắc trắng lẹ trước mắt làm cho rung động, chỉ có thể si ngốc phát ra tiếng cảm thán.

“Nơi này thật đẹp!”

Tiêu Trọng Nam đã nhìn quen cảnh đẹp này khuôn mặt trầm tĩnh nói: “So Ma Giáo như thế nào?”

Ta rùng mình, bất động thanh sắc nhìn về phía hắn, thấy mắt hắn nhìn phía trước vẻ mặt lạnh nhạt, không giống như là mở miệng thăm dò chế nhạo ta, ta chầm chước mở miệng: “Ma Giáo ở Giá Cô sơn, trên núi nhiều cổ mộc. Ta nhớ rõ chỗ ở của giáo chủ có một cây tử đằng, nghe nói đã sống hơn năm trăm năm, bò mãn tường mãn đỉnh, mỗi khi đến mùa xuân sẽ nở những chùm hoa màu tím giống như chùm nho vậy, rất đẹp.” Dừng một chút, ta lại nói: “Nhưng ta càng thích nơi này hơn, nơi này tự do, chỗ đó là nhà giam.”

Ta nói lời này không phải lấy lòng mà là chân tâm. Ma Giáo với ta giống như gông xiềng trói chân trói tay. Giác mộng của ta là đoạn tuyệt với Ma giáo cũng không có gì khác.

Hắn quay đầu, chuyên chú nhìn chằm chằm ta, nói: “Ta nên sớm dẫn ngươi đến đây.”

Hắn nói thật sự rất êm tai, êm tai đến mức ta cũng nóng lên. Ta nhanh chóng nhảy xuống ngựa chạy về phía hồ nước.

Mặt hồ tựa như một mặt gương trong vắt, phản chiếu màu sắc của bầu trời, đẹp đến đoạt tâm phách người nhìn. Có thể nói chết ở nơi này cũng là một loại vô thượng hưởng thụ.

Ta ở bên hồ ngồi xuống đất, nâng cằm nhìn chăm chú vào mặt hồ ngẩn người, trong lòng chưa từng có yên tĩnh tường hòa như vậy.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, qua một hồi Tiêu Trọng Nam cũng ngồi xuống bên cạnh ta.

Cảm giác không khí có chút cổ quái, ta lung tung tìm đề tài: “Bệnh của ngươi thế nào?”

“Ta đã tìm vài danh y, bọn họ đều thúc thủ vô sách.” Giọng nói nam nhân như giếng cổ bình tĩnh vô ba, phảng phất không phải hắn đang nói của bản thân mình.

Ta nghe được lại nhú mảy: “Một biện pháp cũng không có sao?”

Hắn còn có nhân sinh tốt đẹp, như thế cũng quá đáng tiếc.

“Đây không phải là bệnh đau đầu bình thường nếu Biển Thước còn tại thế chỉ sợ cũng không thể chữa trị. Thực ra hiện tại đã rất tốt, ta.... lúc trước.....” Nói tới đây thanh âm cũng dứt đoạn, qua một hồi lâu mới tiếp tục: “Bởi vì thê nhi đột ngột qua đời kích thích, dẫn đến chân khí nghịch chuyển tẩu hỏa nhập ma, trở

nên điên loạn một hồi lâu, khi tỉnh táo đã là năm năm sau, năm năm này ta không hề có ký ức, sinh sống giống như dã nhân. Hôm nay có thể có lý trí giống người bình thường đã xem như vạn hạnh, chỉ cần không chuyển biến xấu, một đời như thế này cũng được.”

“Một đời như thế?” Ta nhìn hắn, nói: “Để sau này thế tử ngươi biết đường đường bảo chủ Hắc Ưng bảo là người điên buổi tối nhất định phải buộc dây thừng, ngươi cũng cam tâm?”

Hắn lạnh lùng thản nhiên nói một câu: “Vậy thì cưới người không ghét bỏ bệnh của ta.”

“Người đừng tưởng người nào cũng giống ta.....” Nói một nửa ta kịp phản ứng, lập tức im miệng, cả khuôn mặt nóng lên, nhanh chóng chuyển hướng: “Người đừng tưởng người nào cũng tốt giống như ngươi nghĩ vậy, nằm mơ!”

Rất may đã kịp thời chuyển hướng câu chuyện, bằng không hắn nhất định thấy ta không biết xấu hổ ám chỉ hắn cái gì.

Phía sau truyền đến âm thanh của đối phương: “Không cần nhiều người, chỉ cần một người là được.”

Ta trong lòng vừa chua xót lại vừa trưởng, mạnh mẽ đứng dậy: “Vậy thì chúc Tiêu đại ca sớm ngày tìm được người độc nhất vô nhị kia!” Nói xong ta xoay người đi đến con ngựa của mình ở bên bờ đang nhàn nhả ăn cỏ lưu loát mà nhảy lên lưng ngựa, cũng không đợi hắn mà đi.

Hình minh họa Hoa tử đằng

18. Chương 18

Tiêu Trọng Nam là một nam nhân trầm mặc ít lời đối với tính tình thành lĩnh nổi giận của ta hắn sẽ không dùng ngôn ngữ trấn an cũng sẽ không truy vấn, điểm ấy lại rất giống kẻ điên.

Ta ghé vào phía trước cửa sổ, một tay chống cằm, nhìn chăm chăm cây cỏ trong viện ở trước mắt tâm sự tầng tầng.

Ta biết kẻ điên là Tiêu Trọng Nam, bọn họ vốn là một người, nhưng ta cuối cùng không tự giác xem bọn họ trở thành hai cá thể đối đãi.

Nếu một ngày nào kẻ điên có ký ức trở lại, ta nghĩ Tiêu Trọng Nam sẽ đối đãi ta không khác như bây giờ. Chung quy ta cùng với hắn ở trong sơn động kia chỉ mấy tháng, chỉ là một phần nhỏ trong năm năm hắn mất đi trí nhớ, hơn nữa cũng không tốt đẹp, cuối cùng ta còn bỏ rơi hắn một mình chạy trốn.

Đang suy tư thì bên ngoài cửa viện truyền đến vài giọng người, tiếp theo ta nhìn thấy vài người khiên một cây cũng khá lớn đi vào.

“Coi chừng cẩn thận một chút, đây là bảo chủ sai người thật vất vả tìm về, các ngươi đừng làm hỏng!” Cùng vào với bọn họ còn có Trình Tiểu Vũ lú ra lú rít.

Ta đứng dậy mở cửa đi ra ngoài: “Đây là làm gì? Các ngươi khiên vào cái gì vậy?”

Trình Tiểu Vũ thấy ta, tiến lên vài bước thần bí hề hề bên tai ta nhỏ giọng nói: “Người rất được thánh sủng đó nha! Đây là bảo chủ tặng riêng cho ngươi cây tử đằng này, nói trồng ở trong sân cho ngươi, sang năm là có thể nở hoa.”

Ta đánh một bàn tay trên đầu hắn nói: “Cái gì rất được thánh sủng, ngươi xem hí văn nhiều lắm có phải hay không?” Qua một hồi mới khó tin tưởng trừng mắt hỏi hắn: “Bảo chủ vì ta tìm cây tử đằng này?”

Ta nhớ đến ngày ấy có nói với hắn, chỗ giáo chủ ở có một cây tử đằng rất đẹp, nhưng ta không nghĩ tới hắn sẽ ghi tạc trong lòng, thật sự tìm cho ta một cây!

Cây tử đằng ta chỉ thấy mọc ở phương Nam muốn ở thảo nguyên phương Bắc tìm được một cây tử đằng trắng kiện như vậy nhất định lấy đi của hắn không ít công phu.

Hắn lại đối với ta có tâm như thế?

Trình Tiểu Vũ tự mình nói: “Đúng vậy, bảo chủ còn nói đợi đến sang năm hoa nở sẽ cho phòng bếp làm thành bánh Tử La, ta nghe mà nước miếng chảy xuống, đại ca ca người ăn bánh Tử La chưa? Ăn ngon không?”

Bánh Tử La là một loại bánh đặc sản của Bắc Kinh, chiết xuất đường từ cánh hoa Tử đằng mà làm bánh.

Ta đã không có tâm tư trả lời hắn, lưu lại một câu: “Ta đi tìm bảo chủ!” Liền vội vàng rời đi.

Thực ra ta cũng không biết tại sao mình lại cao hứng như vậy, chẳng phải đã cho ta một con ngựa thiên lý mà sau đó lại cho ta một cây tử đằng là có ý gì? Ta dễ dàng bị lấy lòng như vậy sao? Yêu cầu của ta sao có thể thấp như vậy? Không lẽ chưa có người nào từng cho ta thứ gì sao? Mấy chuyện này nói không chừng đối với Tiêu Trọng Nam căn bản không quan trọng gì, ta ngốc ngốc vui vẻ cái gì? Ta ngốc ngốc

Đợi đến khi đến chỗ của Tiêu Trọng Nam, độ cong trên khóe miệng ta đã bình phục không được, ta chỉ có thể hít sâu vài cái thu liễm tiểu ý lại đi gõ cửa thư phòng, ta biết bình thường lúc này hắn sẽ ở thư phòng.

“Tiến vào.”.. bên trong phòng truyền đến thanh âm của hắn.

Ta đẩy cửa vào, liếc nhìn thấy hắn đứng ở bên cạnh bàn, trên bàn vẫn còn con chim ưng đưa tin thường gọi là Thương Ưng, mà trong tay hắn đang cầm một bức thư tín, hiển nhiên là vừa gỡ từ trên chân Thương Ưng xuống.

“Quấy rầy người sao?”

“Không có.” Hắn cúi đầu nhìn vài lần, ngẩng đầu: “Có chuyện gì sao?”

Ta chuyển tầm mắt, không dám nhìn vào mắt hắn nói: “Ta đến đa tạ người về cây tử đằng, Tiêu đại ca có tâm ta rất thích.”

Đâu chỉ là thích, từ nay về sau chỉ sợ ta ngày ngày phải ngồi ở trước cửa sổ mong nó sớm nảy mầm, leo rồi nở hoa. Đợi đến ngày nó nở hoa nhất định sẽ đẹp hơn cây tử đằng ở Hàn Nhất giáo gấp trăm lần.

“Người thích cái gì, ta sẽ tìm cho người cái đó, giữa người với ta không cần khách khí như thế.” Hắn đề bút trên giấy viết vài câu, sau đó một lần nữa cuộn tròn cột vào chân Thương Ưng, tiếp theo hắn chỉ chỉ cửa sổ, nói với ta: “Giúp ta mở cửa sổ ra.”

“À, được!” Ta nhanh chóng chạy qua mở cửa sổ, vừa mới chuyển thân ta có cảm giác một làn gió nhẹ do lông vũ di chuyển tạo thành lướt qua trước mặt, lại nhìn lên bầu trời Thương Ưng đã giương cánh bay cao, đảo mắt liền hóa thành một điểm nhỏ.

“Thật sự là một con ác diệu rất đẹp!” Ta khen.

“Đó là Thương Ưng của Võ Lâm minh chủ, nhiều năm trước Hắc Ưng bảo đã tặng cho hắn.” Tiêu Trọng Nam nói: “Người thích không, ta cũng có thể cho người một con.”

Hắn sao lại như vậy, bây giờ lại thích đưa cho ta này nọ?

Ta vẫy tay, không dám lại nhận quà của hắn: “Không cần không cần, ta cũng không có thích!”

Hắn nghe ta nói vậy cũng không có tiếp tục kiên trì: “Qua mấy ngày ta sẽ đi xa một chuyến, ngày về không xác định, người muốn cái gì cần cái gì thì nói với Mạc Bắc hoặc là Trình thúc, nếu buồn thì cùng Tiểu Vũ đi ra ngoài chơi, biết chưa?”

Ta không gật đầu, ngược lại hỏi hắn: “Người đi nơi nào?” Hỏi xong mới cảm giác mình nói lỗ lờ.

Hàn Thanh Ngôn a Hàn Thanh Ngôn, bây giờ người như cái đuôi vênh lên trời rồi? Cái gì nên hỏi không nên hỏi cũng hỏi, người cho rằng người là ai a.

Ta đang tự kiểm điểm mình thế nhưng Tiêu Trọng Nam không chút do dự trả lời ta.

“Lúc trước ở võ lâm đại hội minh chủ quyết định muốn phạt trừ Ma Giáo, nói lần này cần phải đem bọn họ trăm thảo trừ căn, mới vừa gởi thư nhờ ta Nam hạ trợ giúp hắn một tay.”

Trong lòng ta rung động, rõ ràng ta ở trên giang hồ đã là “Người chết”, khi nghe hắc nói lời này lại phảng phất giống như bị thảo phạt vẫn chính là ta.

“Nhưng bệnh của ngươi thì thế nào?”

Thần sắc của hắc không thay đổi nói: “Ta sẽ mang theo nhiều người cùng đi, buổi tối để cho bọn họ trói ta lại.”

Ta nhú nhú mày: “Bên ngoài không an toàn như ở trong bảo, nếu nửa đường gặp Ma Giáo phục kích, ngươi bị buộc như cái bánh chưng không phải tự chui đầu vô lưới sao?”

Hắc hỏi ta: “Vậy ngươi nói làm sao mới tốt?”

Ta đảo mắt, rất tự nhiên nói: “Ngươi dẫn ta đi thôi, võ công của ta giỏi hơn vài thị vệ của ngươi, hơn nữa ta quen thuộc tác phong làm việc của những người trong Ma Giáo, nhất định sẽ không để các ngươi bị bọn họ bắt được!”

“Không được.” Hắc không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt ta.

“Vì sao?”

“Rất nguy hiểm.”

“Rất nguy.....” Trong lòng ta sao lại có chút hoan hỉ thế này? Ta lui một bước nói: “Ta là một nam nhân sợ gì nguy hiểm? Ta đây không lên núi, ở chân núi chờ các ngươi cũng được mà?”

“Ngươi thật sự muốn theo ta cùng đi?”

“Đúng.” ta kiên định nói.

Hắc trầm ngâm một lát: “Nếu ngươi cố ý muốn đi vậy thì hai ngày sau xuất phát, mấy ngày này ngươi lo thu thập hành lý đi.”

“Được!” Ta cao hứng cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị rời đi, trước khi đi không biết nghĩ cái gì, xoay người không quên dặn dò hắc: “Lần này chuẩn bị cho ta một con ngựa, ta không cần ngồi xe ngựa.”

Hắc nghe vậy mỉm cười: “Tất nhiên.”

Ai,.. uuy, khi Tiêu bảo chủ lạnh như băng cười rộ lên rất dễ nhìn, tuy rằng kẻ điên lúc trước cũng hay cười nhưng hắc cười rộ lên có hơi ngốc, không giống Tiêu Trọng Nam, cười đặc biệt có một cổ..... Hương vị băng tuyết thuần khiết!

Ta nhất định phải đi cùng hắc, cũng không phải như lời ta nói sợ hắc tào ngộ Ma Giáo nửa đường phục kích, nếu Ma Giáo có bản lĩnh này sẽ không lâm vào tình thế như bây giờ.

Tiêu Trọng Nam có bệnh điên, hắc buông tay ta lại muốn thử một lần. Trong mật thất của Hàn Nhất giáo còn cất giấu cuốn bí tịch kia, lần này ta nhất định phải nghĩ biện pháp thừa lúc hỗn loạn lấy trộm. May mà ta biết một con đường nhỏ từ dưới núi đi đến hậu sơn Ma giáo, chính đạo võ lâm tấn công lên núi, Hàn Nhất giáo sẽ không có nhiều người canh giữ ở phía sau, đây chính là thời cơ tốt để ta vụng trộm chuồn vào!

Người nào đối xử tốt với ta, ta cũng sẽ đối tốt với hắc.

Tiêu Trọng Nam đối với ta rất tốt, ta đây cũng nên đối với hắc tốt một chút, chữa khỏi bệnh trạng này giúp hắc.

Ta đã suy nghĩ kỹ sau khi chữa khỏi bệnh cho hắc, nếu có một ngày hắc tìm được một người độc nhất vô nhị kia, khi đó Ma Giáo cũng bị hủy diệt, ta sẽ rời khỏi Hắc Ưng bảo an tâm đi chu du thiên hạ.

19. Chương 19

Lần này Tiêu Trọng Nam nam hạ mang theo sáu người cùng nhau lên đường, không nhiều nhưng những người này đều là tinh anh trong bảo.

Tuy rằng vài vị đại phu trị không hết bệnh của hắn nhưng kê đơn rất nhiều thuốc an thần cho hắn, trước khi ăn tối thuốc một viên thì cả buổi tối sẽ ngủ không tỉnh. Cho nên trên đường đi dù màn trời chiếu đất hoặc nghỉ đêm ở khách *** ta đều gắt gao canh giữ ở bên cạnh hắn, cũng sợ mấy tên đạo chích không có mắt nửa đêm đánh lén.

Thực ra ngay từ đầu lúc ở khách *** hắn vốn muốn ta và hắn một người một phòng, nhưng ta ngăn lại cứng rắn muốn cùng hắn ngủ một phòng, cuối cùng hắn không có biện pháp đành phải đáp ứng, làm cho chương quỳ nhìn ta ánh mắt cũng thay đổi.

Buổi tối khi đi ngủ, ta nói: “Ta sẽ ngủ ở trên ghế gác đêm cho ngươi.”

Kết quả hắn không đồng ý: “Ngươi cũng ngủ trên giường đi, giường này đủ lớn, hai người ngủ cũng được.”

Ta vẫn chưa ngủ chung cùng hắn trên một giường lúc hắn thanh tỉnh, trong lòng không được tự nhiên, khoát tay: “Không cần, ta nằm trên trường kỉ cũng rất tốt.....”

Hắn làm mặt lạnh ra mệnh lệnh nói: “Lại đây.”

Vô luận là kẻ điên hay là Tiêu Trọng Nam, với bộ mặt nghiêm túc kia thì có thể dọa tiểu hài tử khóc.

Ta không dám kích thích hắn, đành phải đi qua nằm xuống: “Vậy ngươi ngủ đi, ta canh giữ cho.”

“Ngươi cũng ngủ, không cần canh giữ. Tả hữu đều có người của chúng ta ngươi sợ cái gì?”

Ta còn không phải sợ có người ám sát ngươi sao?

“Được được được, ta ngủ, ta ngủ.” Ta ngoài miệng ứng phó hắn, trong lòng hạ quyết tâm không thể ngủ.

Tiêu Trọng Nam trước khi ngủ đã uống một viên thuốc, lúc này được lực còn chưa phát tác, vẫn có thừa lực nói chuyện.

Hắn nói: “A Thanh..... Có vấn đề ta vẫn muốn hỏi ngươi.”

Nghe hắn có chút chần chờ, trong lòng ta kỳ quái: “Hỏi đi.”

Qua một hồi lâu mới nghe được hắn lên tiếng.

“Ngươi có hận ta không?”

Trong bóng đêm ta nhú nhú mi: “Có ý tứ gì?”

“Ngươi là nam nhân, ta lại đối với ngươi như vậy, chẳng lẽ ngươi không hận ta một chút nào sao?”

Câu hỏi này đã chạm vào tâm khảm của ta. Một lần hai lần sẽ hận, ba lần bốn lần sẽ oán, năm lần sáu lần thậm chí càng nhiều lần thì làm gì có nhiều thời gian đi hận đi oán? Ta chết lặng.

Nhưng lời này đương nhiên không thể nói ra, cho nên ta ra vẻ thâm trầm mở miệng nói: “Hận a, sao lại không hận? Khi ngươi bắt buộc ta, ta giận ngươi, cảm thấy ngươi chính là vương bát đản. Nhưng sau khi ngươi khôi phục bình thường đối với ta thật sự tốt, ta cũng hận không nổi.”

Hắn thở dài, nói: “Ngươi rất mềm lòng.”

Ta vừa nghe, cười: “Nghe ý của ngươi là muốn ta hận ngươi đúng không? Cũng được, ngươi biết cái kia của ngươi đâm vào đau đớn bao nhiêu không, ngươi muốn thì để ta thao một hồi ta sẽ không mang thù.” Nói là nói như vậy, nhưng ta vừa nghĩ đến Tiêu Trọng Nam vóc dáng cao lớn nằm dưới thân ta, ta sồn tóc gáy, vội vàng lại đánh lui trống quân: “Thôi, ngươi để ta đâm ta cũng cứng không nổi.”

Tiêu Trọng Nam bên kia một chút thanh âm cũng không có, lúc ta cho rằng hắn đã ngủ, bên tai đột nhiên lại vang lên thanh âm của hắn.

“Ta không muốn người hận ta, nhưng lại thay người cảm thấy không đáng giá. Lần sau ta bệnh lại muốn xâm phạm người, người có thể cầm dao đâm vào người ta, đâm chết cũng xứng đáng.”

Hắn lại còn thay ta cảm thấy không đáng giá? Tim của ta mãnh liệt nhảy dựng, thiếu chút nữa từ trong ***g ngực nhảy ra.

Ta nghiêng người quay lưng về phía hắn, nhắm mắt lại trách mắng: “Nói bậy bạ gì đó a, chỉ có chết già mà thôi!”

Cẩn thận ngấm lại Tiêu bảo chủ tướng mạo có tướng mạo, muốn thân phận có thân phận, võ công cũng thuộc hàng cao thủ, là nhân trung Long Phượng, nói không chừng không biết ai chiếm tiện nghi ai. Nếu người này phát bệnh có thể cố kỵ tìm một phương cách khác, ôn nhu, săn sóc, đừng thô bạo như vậy thì càng tốt.

Sau đó hắn triệt để im lặng ta nghĩ là được lực đã phát tác hắn đã ngủ.

Đoàn người không ngừng lên đường nửa tháng sau đã tới chân núi Giá Cô sơn.

Lúc đến chân núi đã có rất nhiều nhân sĩ vô lâm tụ tập, bọn họ nhìn thấy Tiêu Trọng Nam đến lập tức hai mắt tỏa sáng lại đây chào hỏi.

Ta thối lui qua một bên, ánh mắt liếc nhìn chung quanh, sợ người quen biết nhìn thấy vạch trần thân phận của ta lại cho rằng ta là gian tế Ma Giáo phái tới. Lúc đó ta có miệng nói cũng không được, chỉ có thể cắn răng ngậm máu mà nuốt xuống.

May mà năm đó người thấy mặt ta không nhiều, ta lại cố tình cải biến cách ăn mặc, hiện tại nhìn qua ta như một đệ tử bình thường nhất của Hắc Ưng bảo hắc là sẽ không có người nhận ra.

Các vô lâm nhân sĩ ở chân núi lập doanh trại, chỉ chờ minh chủ ra lệnh một tiếng liền tấn công lên núi.

Tiêu Trọng Nam bảo ta ở dưới chân núi chờ hắn, còn muốn lưu lại một đệ tử bảo hộ ta, bị ta cự tuyệt. Ta muốn đơn độc hành động, phía sau có người bên cạnh thì hành động rất không tiện.

Lúc mặt trời xuống núi có mấy chướng môn và môn chủ linh tinh lại đây nói muốn đi tìm minh chủ thương lượng đối sách cho ngày mai hỏi Tiêu Trọng Nam muốn đi hay không. Tiêu Trọng Nam dặn ta coi chừng rồi đi theo bọn họ đến nửa đêm mới trở về.

Hắn ngồi bên cạnh chúng ta vây quanh đồng lửa trại, không có ý nghỉ ngơi.

“Người không ngủ?” Ta hỏi hắn.

Hắn gật gật đầu: “Ổ chỗ này mất đi ý thức quá mức mạo hiểm, ta còn phải mở mắt đến hừng đông.”

Ta cũng nghĩ như vậy nếu như Lâm Nhạc nửa đêm dẫn người đánh xuống núi khiến chúng ta trở tay không kịp, Tiêu Trọng Nam ngủ say sưa cũng quá kỳ cục.

Ta dứt khoát cũng không ngủ, bò lên ngồi bên cạnh hắn, hỏi hắn: “Minh chủ nói khi nào tấn công lên núi?”

“Lúc trời vừa sáng, lúc nghe tiếng chim hót đầu tiên.”

Ta tính tính canh giờ, phát hiện cũng không còn bao nhiêu thời gian.

“Lần này các người muốn đem giáo chủ Ma Giáo bắt sống hay là giết ngay tại chỗ?”

“Phản kháng thì giết, không phản kháng thì bắt sống.” Sắc mặt Tiêu Trọng Nam rất lạnh lùng: “Ta còn hi vọng hắn phản kháng, loại người này nên giết sạch sẽ.”

Ta không tự giác run rẩy, lông tơ dựng đứng, làm cho hắn quay lại nhìn ta.

“Lạnh?” Hắn ngạc nhiên nói.

Bây giờ đã là mùa hè tuy rằng ở dưới chân núi nhưng cũng không đến nỗi lạnh, nhưng chẳng lẽ ta nói cho hắn biết là ta bị hắn dọa đến phát run sao?

Ta cười ngượng ngùng: “Lúc này có một chút lạnh, bây giờ thì ổn rồi.”

Hắn cầm nhánh cây khêu khêu đốt lửa, làm lửa cháy lớn hơn.

“Trận ác chiến này trong khoảng thời gian ngắn sẽ không kết thúc được, người ở dưới chân núi cũng phải thời khắc cẩn thận, chắc sẽ có cá lọt lưới tìm đường trốn xuống núi, nếu vừa lúc gặp được người, người không hạ thủ được thì tránh ra xa để cho người khác động thủ.”

Ta nghe vậy trình trọng gật đầu: “Được rồi!”

Ta cùng hắn câu được câu không hàn huyên cả đêm, đến khi lửa lụi tắt, bầu trời lộ ra một màu trắng sáng, khi tiếng chim hót đầu tiên vang lên, hắn đứng lên, sau đó rất nhiều người cũng lục tục cùng hắn đứng lên.

“Ta đi.” Hắn bảo mọi người đi trước, mình lưu lại cùng ta nói lời từ biệt.

“Vạn sự cẩn thận.” Ta thập phần chăm chú dặn dò hắn.

Hắn hơi hơi mỉm cười, cũng không biết ta nói câu nào đã lấy lòng hắn.

“Người cũng vậy.” Hắn sờ sờ đầu của ta, sau đó thi triển khinh công lao nhanh lên trên núi.

Ta thấy bọn họ đã đi khuất bóng, quan sát tả hữu, rất tốt không ai chú ý đến ta.

Ta thông thả thối lui về phía sau doanh trại, rất nhanh liền dung nhập vào trong rừng cây, sau khi quay lại nhìn không thấy bóng dáng các nhân sĩ võ lâm ta xoay người vắt chân liền chạy.

Con đường nhỏ cách doanh trại không xa, ta lại rất quen thuộc với địa hình Giá Cô sơn chưa đầy một lúc đã tìm được.

Ta theo con đường nhỏ một đường đi tới, đi ước chừng một canh giờ mới đi vòng đến hậu sơn của Hàn Nhất giáo. Như ta sở liệu, phía sau núi không có đệ tử, ta thoải mái leo vào tường viện.

Ta thi triển khinh công bay nhanh tìm được chỗ ở của giáo chủ, trong viện cây tử đằng đã nở đầy hoa, ta lại không có thời gian thưởng thức.

Ta ở trên nóc nhà nằm sấp một lát, quan sát không có ai mới lưu loát phiên thân tiến vào. Lâm Nhạc không phải danh chính ngôn thuận kế nhiệm chức giáo chủ cho nên hắn không biết sự tồn tại của mật thất cũng không biết nó ở nơi nào.

Ta lắc mình một cái từ thư phòng vượt qua cửa sổ đi vào được phòng, nhẹ nhàng lăn một vòng trên mặt đất, sau đó đứng lên nhìn trái nhìn phải, đi đến trước giá sách, cẩn thận nhìn nhìn ống đựng bút đặt ở trên mặt bàn. Rất nhanh giá sách chạy qua một bên lộ ra một ám đạo chỉ chứa một người đi qua.

Ta móc ra hỏa chiết mang theo bên người, châm lửa sau đó chậm rãi đi vào bên trong.

Thông đạo cũng không dài, đi khoảng công phu một chén trà là đi hết. Chỗ cuối thông đạo là một cánh cửa đá, ta dùng phương pháp mà giáo chủ truyền cho ta giải khai cơ quan trên cửa đá, cửa đá ầm ầm rộng mở ra.

Gian mật thất này cũng không lớn, trong đó nhiều nhất là các điển tịch đặt đầy ba mặt tường, có võ công bí tịch, cũng có nhạc phổ thất truyền đã lâu, thậm chí ngay cả bút tích văn nhân cũng có không ít.

Ta không biết gian mật thất này vì sao tồn tại, ta chỉ biết nó có thứ ta muốn.

Ta lung tung tìm kiếm trên các giá sách, gặp không phải sách mình muốn tìm thì tùy tay vứt bỏ, một lúc đã làm rối loạn các điển tịch đã được xếp đặt chỉnh tề, một chút cũng không đau lòng.

Hoàn hảo là ta nhớ rõ đại khái vị trí, cho nên tìm không bao lâu thì cho ta tìm được.

“[U Hoa bí điển], cuối cùng cũng tìm được!” Trong lòng ta vui vẻ, lập tức đem bí tịch nhét vào trong lòng, tính toán theo đường cũ trở về.

Chỉ là không nghĩ tới, ta ra khỏi mật đạo mới mở cửa thư phòng định bước ra thì gặp phải đối thủ một mất một còn.

Ta cả kinh lui về phía sau một bước, cũng không nghĩ tới Lâm Nhạc sẽ trở về lúc này.

“Hàn Thanh Ngôn, ngươi còn chưa chết sao!” Lâm Nhạc trợn mắt trừng ta, dữ tợn nói: “Mấy tên võ lâm chính đạo kia có phải ngươi dẫn tới hay không? Ngươi đầu phục bọn họ!”

Lúc này có một người đi phía sau hắn, khiếp sợ nhìn chằm chằm ta: “Giáo chủ??”

Người đó mặt trắng không râu, bộ dạng hào hoa phong nhã, chính là một vị hộ pháp khác của Hàn Nhất giáo tên gọi Dương Thịnh Kỳ.

Hắn có thể xem như một trong những người trong giáo số lượng không nhiều trung tâm với ta, lúc trước ta chưa xác định hắn có biết chuyện làm phản của Lâm Nhạc hay không nên không dám đi tìm hắn, hôm nay nhìn biểu tình của hắn là ta biết rõ nhưng đáng tiếc hiện tại không phải là lúc ôn chuyện.

Ta thấy Lâm Nhạc hai mắt đỏ thắm muốn tấn công ta, nên ta nhảy qua cửa sổ chạy ngoài, sau đó bắt đầu liều mạng chạy như điên.

20. Chương 20

Ta một đường bôn đào đem khinh công phát huy đến cực hạn. Lâm Nhạc như chó điên vậy truy đuổi phía sau, nhất quyết không tha.

Ta có ý dụ hắn vào rừng cây, bên kia địa hình phức tạp nhất định có thể thoát khỏi hắn.

Lâm Nhạc vừa đuổi vừa mắng: “Hàn Thanh Ngôn ngươi là tiểu súc sinh, xem ta đem ngươi thiên đao vạn quả!”

Nghe hắn nói như vậy ta chạy càng nhanh, lòng bàn chân như đạp gió mà chạy. Lão súc sinh này sao lại không phân rõ phải trái? Rõ ràng là hắn soán vị của ta lúc này còn quái khí với ta là thế nào!

Ngay từ đầu bốn phía không thấy người ở rất là u tĩnh, ta cố ý chạy về phía trước núi, không bao lâu thì trông thấy mấy đệ tử Ma Giáo đang chém giết với đám đệ tử chính đạo.

Ta thấy bọn họ tựa như thấy cứu tinh, vội vàng chạy về hướng đó, khi đến gần một con đường bị cây cối ngăn trở bỗng một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở trước mắt ta.

Ta vội vàng đề khí một hơi hướng về phía hắn lao đi, miệng đồng thời hô vang: “Tiêu đại ca cứu ta!”

Lâm Nhạc võ công như thế nào ta rõ ràng nhất, đánh một mình ta thì dư sức nhưng chống lại một cao thủ chân chính thì không xong.

Tiêu Trọng Nam vừa đánh ngã một đệ tử Ma Giáo, nghe được âm thanh của ta lập tức xoay người, vừa lúc đỡ được ta đã kiệt lực té xuống.

Hắn nhíu lại mi trầm giọng hỏi ta: “Ngươi sao ở chỗ này? Không phải ta đã bảo ngươi ở dưới chân núi đừng đi lên sao?”

Ta thở phì phò, vẻ mặt giả vờ kích động: “Việc này ta sẽ giải thích sau, ta trên đường không cẩn thận gặp giáo chủ Ma Giáo, hắn nghĩ ta đưa các ngươi tới đây, giận dữ không nói còn muốn đem ta thiên đao vạn quả, Tiêu đại ca ngươi nhất định phải cứu..cứu ta!”

Lúc này Lâm Nhạc đã đuổi theo, chỉ cần vài hơi thở là có thể đến trước mặt hai ta.

Tiêu Trọng Nam nghe vậy nhìn về phía sau, hai mắt nhắm lại lấy tay ngăn trở ta.

“Lui ra phía sau đi”

Ta nghe vậy ngoan ngoãn thối lui qua một bên, Tiêu Trọng Nam là người như hàn băng, võ công lại thập phần bá đạo, không đợi Lâm Nhạc tiến lên liền tung người bay lên, nhảy mất cùng đối phương đánh tui bụi.

Ta đã an tâm một chút, vừa buông lỏng một hơi, không nghĩ tới phía sau Lâm Nhạc còn có một người.

Dương Thịnh Kỳ kinh hồn không nhìn Lâm Nhạc đang đánh hăng say với Tiêu Trọng Nam, tầm mắt quét đến chỗ ta, trong mắt có một tia do dự.

Tất nhiên ta biết hắn hoài nghi cái gì, nhìn hắn ra hiệu bảo hắn đi theo ta. Hắn lại nhìn về phía Lâm Nhạc chần chờ một lát cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng ta.

Ta thi triển khinh công cùng hắn chạy xa khỏi vòng chiến của bọn người Tiêu Trọng Nam. Bên ngoài thoát nhìn giống như là Dương Thịnh Kỳ đang truy đuổi phía sau ta vậy.

Tìm đến một nơi an toàn không người, ta thu nội lực đáp xuống đất.

“Giáo chủ, chuyện này là như thế nào? Một năm rồi sao bây giờ người mới trở về? Chúng ta đều nghĩ người đã chết.” Dương Thịnh Kỳ vừa dừng lại lập tức đặt câu hỏi với ta.

Ta biết hắn nhất định có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta, nhưng thời gian cấp bách, ta chỉ có thể nói ngắn gọn.

“Ngày đó ta bị võ lâm chính đạo tấn công, bị thương chạy trốn không cẩn thận rớt xuống vách núi, hoàn hảo ta mạng lớn rớt xuống cũng không chết.....” Ta không nói với hắn chuyện về kẻ điên, chỉ nói là được một thợ săn trong núi cứu ta: “Lúc ta dường như khỏe mạnh trở lại thì Lâm Nhạc đã là tân giáo chủ, hơn nữa hắn vừa thấy ta đến liền đối với ta khởi sát ý. Ta bị hắn đánh một chưởng, đành phải trốn xuống núi không nghĩ tới nửa đường lại gặp được bọn đệ tử của Ấn Kiếm môn đến tìm hiểu tin tức.....” Sau đó ta đem chuyện mình bị bắt lại như thế nào được Tiêu Trọng Nam cứu ra sao tất cả đều kể cho hắn nghe, chỉ không kể vài khúc mắc giữa hai chúng ta.

Dương Thịnh Kỳ nghe xong mắt càng mở càng lớn, làm ra vẻ mặt khó có thể tin tưởng.

“Không ngờ Lâm Nhạc lại có lá gan lớn như vậy, dám phạm thượng như vậy?!” Hắn nổi giận dề dề nói.

Ta khẽ thở dài: “Trong giáo trên dưới đều là người của hắn, lúc ta làm giáo chủ bất quá chỉ là trên danh nghĩa, hắn có phạm thượng hay không cũng không có khác biệt.”

Dương Thịnh Kỳ giống như ta từ nhỏ cũng lớn lên ở Hàn Nhất giáo, nhưng không giống ta ở chỗ hắn bị sự phụ tử rất triệt để, đối với Hàn Nhất giáo thật sự trung tâm.

Hắn vừa nghe những lời của ta thì vô cùng căm giận, hai tay nắm chặt thành quyền nói: “Lâm Nhạc tên này thật sự đáng chết! Nếu không phải lúc trước hắn một mực chắc chắn nói giáo chủ đã chết chúng ta sao lại để hắn dễ dàng đạt được ngôi vị giáo chủ! Bây giờ giáo chủ trở lại, ta Dương Thịnh Kỳ nhất định chỉ nhận một giáo chủ là người, những kẻ khác đều là chó má!”

Nhưng mà hắn nhận ta, ta cũng không dám nhận hắn.

Ta nhìn hắn khoát tay, khuyên nhủ: “Hiện tại chính đạo võ lâm dưới sự dẫn dắt của Võ Lâm minh chủ tấn công chúng ta, Hàn Nhất giáo bị hủy diệt chỉ là chuyện sớm muộn. Đây là thiên ý, vô luận là Lâm Nhạc hay là ta đều đã vô pháp xoay chuyển cục diện thất bại này. Nguyên ý của người khó thành, người nhanh chân chạy đi đừng ở chỗ này chịu chết.”

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhìn qua đã kích không nhỏ: “Thật không cứu vãn được sao?”

Ta lại khuyên: “Người còn sống thì còn hi vọng, mặt khác không có thể thì không cần miễn cưỡng.”

Đối phương nghe vậy đôi mắt sáng lên, vội vàng vàng gật đầu: “Nói đúng, giáo chủ còn sống chính là hi vọng, ngày sau Hàn Nhất giáo nhất định sẽ Đông Sơn tái khởi!”

Ta: “.....”

Chuyện này sao lại chuyển thành như vậy? Ta không phải có ý tứ này! Ai mà muốn Đông Sơn tái khởi! Khởi để làm gì? Bị chính đạo đại hiệp đánh còn chưa đủ thảm đúng không?

Ta không muốn cùng hắn tranh cãi, nhọc lòng lung tung ứng phó một trận, bảo hắn mau đi, đừng do dự.

“Đợi đã!” Hắn vừa muốn đi, ta gọi hắn lại, nói: “Người đánh ta một chưởng hoặc là đâm ta một kiếm, để ta báo cáo kết quả cho tốt, bằng không sẽ có người khả nghi.”

Lúc Dương Thịnh Kỳ nghe nửa câu đầu vẫn đầy mặt kinh ngạc, đến khi nghe ta nói xong còn tràn đầy sùng kính.

“Vẫn là giáo chủ nghĩ chu đáo ”

Không biết vì sao, rõ ràng ta xen lẫn vào trong bọn nhân sĩ chính đạo không có bất cứ ý đồ gì, lúc này bị hắn nói cũng làm chột dạ thật sự.

Nếu vào giờ này khắc này bị ai đó tiết lộ thân phận của ta thì đúng là nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Cuối cùng vai trái của ta bị Dương Thịnh Kỳ đâm một kiếm, máu đỏ tươi thẩm thấu từ trong ra ngoài qua hai tầng vải vóc nhìn thập phần dọa người nhưng thực ra không có thương tổn đến chỗ yếu hại.

“Được rồi, người đi mau đi!” Ta che vết thương nhìn hắn nâng nâng cầm.

Dương Thịnh Kỳ hốc mắt hơi phiếm đỏ, đối với ta ôm ôm quyền nói: “ Vậy giáo chủ tự mình bảo trọng!” Nói xong xoay người rời đi.

Ta thấy hắn đi, liếc mắt nhìn vết thương trên vai máu tươi chảy ròng ròng, lấy hai ngón tay điểm huyết đạo cầm máu, sao đó thì triển khinh công trở về chỗ cũ.

Ta thật vất vả dựa vào dấu vết đánh nhau tìm được Tiêu Trọng Nam và Lâm Nhạc thì hai người đã phân thắng bại.

Tiêu Trọng Nam một thân hắc y, tay cầm trường kiếm tư thái cao ngất đứng ở trong rừng, mũi kiếm ánh lên màu trắng bạc còn tích huyết, dưới chân hắn là một thi thể đã không còn hô hấp, chính Lâm sư thúc của ta.

Không cần phải nói, Lâm Nhạc nhất định không chịu thua liều chết phản kháng, cuối cùng bị Tiêu đại bảo chủ chịu ý một kiếm làm cho mất mạng.

Ta cách Tiêu Trọng Nam mười bước thì ngừng lại, bị sát khí bao quanh hắn làm cho chấn kinh. Thần sắc hắn đầy sát khí tứ thể gập thân sát thần phạt sát phạt, thiếu chút nữa ta cho rằng hắn lại phát bệnh.

“..... Tiêu đại ca?” Ta thử nhẹ giọng gọi hắn.

Ánh mắt hắn giống như tia sét trong nháy mắt chuẩn xác bắn về phía ta, tia lửa điện nổ tung trong tâm của ta, lại khiến ta cảm giác hút thở không thông.

Không thể nói rõ đây là cảm giác gì nhưng trong một sát na ta thấy ánh mắt hắn phi thường xa lạ, thậm chí là..... Mang theo sát ý. Nhưng chỉ tồn tại trong thời gian rất ngắn, rất nhanh loại cảm giác này liền tiêu thất, phẳng phất như là ảo giác của ta.

Hắn thu hồi kiếm chậm rãi đi về phía ta, trên mặt không chút biểu tình. Ta nuốt một ngụm nước miếng, không muốn thừa nhận mình cảm thấy sợ hãi.

Phải chăng hắn đã biết cái gì? Là Lâm Nhạc? Lâm Nhạc đã nói với hắn cái gì?

Không đúng, ta lo sợ cái gì, ta không làm chuyện gì có lỗi với hắn, làm gì phải kinh hoảng như vậy?

Nghĩ như vậy ta uốn lưng chống lại tầm mắt của hắn cũng không tránh né.

“Người bị thương.” Hắn đi đến trước mặt ta nhìn miệng vết thương.

Ta chà chà ngón tay dính máu, cười khổ nói: “Vừa bị thủ hạ của Lâm Nhạc đâm bị thương nhưng ta cũng không bị thiệt thòi, hắn bị thương cũng không nhẹ hơn ta.”

Hắn trầm mặc hồi lâu, tay cầm kiếm đột nhiên nâng kiếm lau sạch vết máu trên mũi kiếm sau đó cho kiếm vào vỏ.

“Lâm Nhạc đã trừ, Ma Giáo đại thế đã mất, người đi về trước chờ, ta cùng những người khác thu thập tàn cục rồi đến tìm người.”

Ta cảm giác hần có vài phần cổ quái, nhưng hần cổ tình ngôn hành như thường, ta chỉ biết kiềm chế bất an trong lòng, đáp ứng nói: “Được, ta đi, ngươi phải cẩn thận.”

Hần gật gật đầu, nhìn theo ta rời đi.

Lúc ta quay đầu nhìn lại phát hiện hần vẫn đứng tại chỗ đưa mắt nhìn về hướng của ta đi. Ta nhìn không rõ vẻ mặt của hần, nhưng vẫn cảm giác được có một tầm mắt đuổi theo ta.

21. Chương 21

Cùng Ma Giáo đánh một trận hết một ngày một đêm đến khi trời sáng mọi người mới kéo thân thể uể oải trở lại doanh trại, đồng thời còn kiêng về rất nhiều người bị thương.

Hắc Ưng bảo cũng có mấy người bị thương, ta thấy bọn họ dìu nhau trở về nhưng không thấy Tiêu Trọng Nam, vội vàng hỏi thăm hần đi nơi nào.

“Minh chủ gọi bảo chủ đi rồi.” Một đệ tử của Hắc Ưng bảo nói cho ta biết.

Lại qua một canh giờ Tiêu Trọng Nam mới trở về, vừa trở về liền ra lệnh mọi người thu thập hành lý.

“Nhỏ trại, chúng ta lập tức trở về Hắc Ưng bảo.”

Ta cảm thấy kỳ quái: “Vội như vậy?”

Theo lý thuyết bọn họ thắng một trận đẹp như vậy chẳng phải là nên ăn mừng chia sẻ thắng lợi sao? Tại sao lại muốn trở về nhanh như vậy?

Tiêu Trọng Nam liếc nhìn ta: “Ngươi còn có việc?”

Ta bị hần hỏi cảm thấy như mắc nghẹn: “Không.....”

Mặt hần không chút thay đổi: “Không vậy thì lập tức đi thu thập hành lý.”

Ta bĩu môi theo lời đi thu thập đồ đạc, sau nửa canh giờ đội ngũ Hắc Ưng bảo chuẩn bị xuất phát.

Trên đường đi ta cùng Tiêu Trọng Nam tốt xấu cũng có vài lời trò chuyện, nhưng trên đường trở về hần đột nhiên biến thành người câm, cả ngày không nói một câu, làm đoạn đường đi trở nên hết sức gian nan. Nhưng lúc đó đầy đầu ta đều là bản [U Hoa bí điển] kia cũng không để ý sự thay đổi này của hần.

Quyển bí điển kia ta thừa dịp không có ai vụng trộm lật xem qua, đích xác là có thể trị di chứng tẩu hỏa nhập ma. Nhưng trừ người bị tẩu hỏa nhập ma còn cần một người ở bên cạnh hiệp trợ mới chữa khỏi được.

Người khác ở đây chẳng những mỗi ngày phải dùng một liều thuốc đặc thù còn cần căn cứ theo khẩu quyết trong bí tịch tu luyện nội công, cuối cùng phải phối hợp với nội công pháp của mình lấy thân làm lô đỉnh đem nội lực truyền vào trong cơ thể đối phương dẫn thông kinh mạch tắc nghẽn. Nói một cách khác đây chính là một quyển kỳ thư dạy người song tu chữa bệnh.

Ta xem xong không thể không ca ngợi, nhưng trong lòng cũng đồng thời có một thanh âm nói với ta, đây là biện pháp duy nhất có thể trị hết bệnh cho Tiêu Trọng Nam.

Sách là ta trộm, ước nguyện ban đầu cũng là vì bệnh của Tiêu Trọng Nam, nhưng muốn ta cùng với hần dùng này biện pháp song tu chữa bệnh, không nói hần có nguyện ý hay không, chính ta cũng không biết mở miệng nói thế nào.

Đang lúc ta rối rắm vạn phần thì bất tri bất giác đoàn người đã đến Hắc Ưng bảo.

Qua một tháng ta về lại tiểu viện của mình cảm giác hết sức thân thiết, khiến ta kinh hỉ hơn nữa là bên góc tường tiểu viện cây tử đằng đã nảy mầm.

Ta nhìn chăm chăm tử đằng kia, bất giác lại nhớ đến Tiêu Trọng Nam.

Ta gọi tên tôi tớ đến viết một vài tên thuốc bảo hẩn theo đó đi bốc thuốc.

“Công tử sao lại đột nhiên muốn uống thuốc?”

“Lần này ra ngoài ta bị thương, đang cần thuốc này để điều trị.”

Tôi tớ của ta không biết võ công bị ta hù sừng sốt lập tức tin là thật, rất nhanh đã đem thuốc kia về cho ta.

Lần đầu tiên uống chén thuốc kia, vừa uống vào ta liền cảm thấy có cỗ nhiệt lưu từ tiểu phúc một đường đốt khắp tứ chi bách hải, ta cả kinh ngậm phần thuốc còn lại trong miệng không biết nên phun ra hay nên nuốt vào.

Không hổ là [U Hoa bí điển], thuốc này dứt khoát là “dừng sào thấy bóng” a. Ta cảm thán rồi cũng nuốt vào.

Sau khi uống xong chén thuốc ta căn cứ theo phương pháp trên bí tịch bắt đầu vận hành kinh mạch khắp toàn thân. Sau khi vận hành qua hai mươi bốn đại chu thiên, bốn mươi tám tiểu chu thiên trên trán ta ần ần toát mồ hôi lúc này mới kết thúc, ta thở dài một hơi.

Đến tối, ta xách một bầu rượu đi đến viện của Tiêu Trọng Nam.

Rượu này đương nhiên không phải là rượu bình thường đã bị ta bỏ thêm thuốc.

Ta nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng hỏi ai đó ta nói thân phận của mình chẳng bao lâu Tiêu Trọng Nam đến mở cửa cho ta,

“Ta tới tìm người uống rượu.” Ta đưa bầu rượu ra cho hắn xem.

Hắn chưa nói cái gì, ta cũng tránh không nói. Ta đi vài bước đến bên cạnh bàn, lấy ra hai cái ly, sau đó rót rượu vào.

Hắn ngồi phía đối diện ta, hỏi: “Sao lại muốn như vậy mới nghĩ tìm ta uống rượu?”

“Ta thấy tối nay ánh trăng rất đẹp lại ngủ không được nên muốn tới tìm người uống rượu, Tiêu đại ca không chào đón ta sao?”

“Không có, người tùy thời có thể tới tìm ta.” Hắn buông mi nhìn chăm chú vào ly rượu trước mắt, thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay lướt qua miệng ly.

“Đúng, người còn chưa nói ngày đó vì sao người lại ở trên núi, như thế nào lại gặp gỡ Lâm Nhạc?”

Đã đến...

Ta hơi có chút ngưng ngừng gãi gãi đầu: “ Ngày đó thực ra ta muốn trở về giáo tìm vài thứ đồ của ta để lại. Ta chạy trốn khỏi Hàn Nhất giáo trừ trên người có một khối ngọc bài mặt khác cũng không mang theo cái gì, tốt xấu ta cũng ở trong giáo nhiều năm như vậy nên không cam lòng muốn trở về tìm xem có còn hay không, không nghĩ tới xui xẻo lại gặp gỡ Lâm Nhạc.” Ta nhìn hắn cảm kích cười: “Hoàn hảo người cứu ta, như vậy tính ra ta lại nợ người thêm một lần.” Dứt lời ta cầm ly rượu lên hướng hắn kính một cái rồi uống cạn.

Tiêu Trọng Nam thấy ly rượu của ta trống không lúc này mới chậm rãi cầm ly rượu của mình lên cũng giống ta một ngụm uống cạn.

“Hắn là một giáo chủ Ma Giáo sao lại nhận ra người?”

Ta rót thêm rượu cho hắn, rồi mở miệng nói: “Tiêu đại ca người có điều không biết, lúc trước hắn chỉ là trưởng lão, ta xem như là bọn đệ tử hạ cấp có khoảng thời gian hầu hạ hắn, bởi vậy hắn nhận ra ta.”

“Nguyên lai là như vậy.” Hắn gật gù đầu, không hỏi gì.

Tâm ta buông lỏng một hơi muốn vỗ vỗ ngực mình an ủi. Hoàn hảo ta sớm có chuẩn bị, bằng không nhất định sẽ bị hắn nhìn ra manh mối.

Hai ta người một ly ta một ly uống hơn nửa canh giờ, đem một bầu rượu uống sạch, ta đã có đôi chút say lại nhìn thấy người đối diện trong đôi mắt sâu thẳm tựa hồ cũng có men say.

Ta cũng đã dự liệu trước kiềm chế không để *** phát sinh mãnh liệt, sẽ không để mình trong khoảnh khắc mà bị dục hỏa đốt người, vài loại *** được kia chỉ dùng để trợ hứng làm thân thể hơi hơi nóng lên run rẩy.

Ta kéo kéo tà áo, đem cổ áo mở rộng sau đó nắm lấy tay đối phương.

Không nghĩ tới Tiêu Trọng Nam đề tay của ta lại, cau mày hỏi: “Làm cái gì vậy?”

Ta cũng không biết vì sao bỗng nhiên cười lên, hắn không để ta làm bừa định rút tay ra. Ta lập tức xoay người ngồi xuống trên người hắn, ôm chặt cổ của hắn.

“Lương thần mỹ cảnh, người nói ta muốn làm cái gì?” Ta cùng với hắn dựa vào rất gần, gần đến mức ngay sau đó ta chuẩn xác hôn môi hắn.

Ta hôn môi hắn, dùng hết kỹ xảo mà ta biết. Khẽ liếm giữa hai cánh môi hắn chậm rãi đem đầu lưỡi đi vào, lại rút ra, cắn môi dưới mút vào, không sai biệt lắm lại một lần nữa đưa vào trong miệng hắn, đảo qua hàm trên, cùng đầu lưỡi của hắn quấn lấy nhau.

Rất nhanh, ta phát hiện bên hông và sau gáy bị một bàn tay đè lại. Tiêu Trọng Nam đảo khách thành chủ, càng thêm bá đạo gia tăng nụ hôn này, cũng từng bước đi tới một cực diện không thể văn hồi.

Hôn hồi lâu, ta cảm giác hô hấp không thông, dùng hai tay để trên ***g ngực hắn đẩy ra muốn đem thân thể của cả hai tách ra. Không nghĩ tới còn chưa dùng sức Tiêu Trọng Nam đã buông ta ra tiếp theo là một trận thiên toàn địa chuyển, hắn lại ôm ngang lấy ta vài bước đi tới bên giường.

Lúc vừa ngồi ở trên người hắn ta đã cảm nhận được hắn tình động, huống hồ thuốc là do ta hạ, lúc này cũng không có gì ra vẻ mất tự nhiên.

Hắn đem ta để trên giường sau đó liền đè cả người lên, dùng miệng vừa mút vừa cắn khắp người ta, giống như lúc phát bệnh cũng đam mê kinh người nhưng có chừng mực hơn nhiều.

Tà áo toàn bộ xả ra lộ ra ***g ngực bằng phẳng, hắn thuận thế ngoạm lấy một đầu nhũ cắn mút, tay hắn cũng không nhàn rỗi, một đường trượt xuống hạ thể của ta.

Bởi vì có chuẩn bị mà đến, ta đã tắm rửa qua sau đó còn thuận tiện khuếch trương hậu huyết, thậm chí ngay cả tiết khổ cũng không mặc. Cho nên khi hắn mò đến phía sau đụng đến hậu huyết ướt mềm, ngay cả hô hấp cũng thay đổi.

Hắn lấy tốc độ cực nhanh cởi y phục của mình, lộ ra thân thể cường tráng cùng với cự vật dữ tợn dưới hạ thân.

Ta không biết lúc trước mình làm sao có thể dung nạp đại gia hỏa này của hắn, thước tắc như vậy ta hoài nghi có thể đem cả người mình đâm xuyên.

Ta có chút kinh hoảng gập hai chân lại, đột nhiên không xác định được mình muốn làm gì.

Hai lần trước đau khiến ký ức vẫn còn ấn tượng mạnh mẽ, nhưng ta nằm trên giường vài ngày là có thể đi lại bình thường.

Hắn cảm nhận được ta đang cương ngạnh, đem lòng bàn tay để lên trên đầu gối của ta nhẹ nhàng xoa nắn.

“Sợ?”

Sợ nha, sợ chết không được sao?

Ta bắt buộc mình thả lỏng, cắn răng một cái: “Ta mới không sợ, người tới đi!” Nói xong còn rất có cốt khí đem chân mình tách ra.

Đôi mắt tối đen của Tiêu Trọng Nam lập tức càng thêm sâu thẳm, một tay bóp chặt eo của ta một tay kia đỡ côn thịt của mình để ở huyết khẩu của ta.

Hắn không có lỗ mãng nhất cử thẳng tiến mà là thử thăm dò thông thả tiến vào, cho đến khi ta hoàn toàn đem hân nuốt hết.

Khi hân tiến vào đến chỗ sâu nhất trong cơ thể ta, hai người không hẹn mà cùng phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Hắn cúi xuống hôn môi của ta, ta dịu ngoan tự động mở đôi môi nghênh đón hắn.

Nơi hạ thể tương liên truyền đến xúc cảm vừa nóng lại vừa trướng, còn có theo động tác chậm rãi rút ra cắm vào phát sinh cảm giác hơi tê, hơi ngứa.

“Ah.....aaa.....” Ta bị hắn bịt kín miệng, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Hắn ôn nhu cứ chín cạn một sâu mà thực hiện, nhưng lại làm ta ngứa ngáy khoái cảm tích lũy rất chậm, chậm đến làm cả người ta ướt mồ hôi run rẩy, mà...thất thố.

“A..... Cáp a.....” Ngón tay ta gắt gao siết lấy đệm chặn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, mỗi khi cự vật chạm vào chỗ nhạy cảm trong thân thể thì tiếng rên rỉ sẽ càng cao thêm vài phần.

“Cầu người.....” Hai mắt ta đầy sương mù cầu xin hắn: “Nhanh lên..... Ta chịu không nổi Cáp a.....”

Sau đó ta lập tức phát hiện cự vật trong cơ thể mình lại trướng lớn hơn một vòng, ta cả kinh tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm nam nhân đang đè trên người mình một câu cũng nói không nên lời.

Hắn thở phì phò, ngừng lại, mặc danh kỳ diệu nói một câu.

Hắn nói: “Người tự tìm.”

Nhưng mà ta chỉ nghi hoặc không bao lâu, hắn liền dùng hành động giải đáp ý nghĩa chân thật của những lời này.

Hắn đem đầu gối của ta bẻ cong lên khép lại cùng một chỗ áp vào ngực ta, như vậy nơi mập hợp phía sau hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn.

Bởi hậu huyệt đã quen bị hắn cắm vào, cho nên khi hắn hung hăng xông vào cũng không cảm thấy không thích hợp.

Giống như câu nói ta tự tìm, hắn bắt đầu không lưu đường sống mà mạnh mẽ thao ta, mỗi một phát đều tầng tầng đâm vào chỗ nhạy cảm của ta.

“A a a!!!” Ta bị tiếng rên rỉ không kiêng nể hoặc có thể nói là tiếng gầm rú của mình hù dọa, vội vàng cắn mu bàn tay ngăn chặn.

Từ sau đó non nửa canh giờ ta không lúc nào là không dục tiên dục tử, bên cạnh bồi hồi, mu bàn tay bị ta cắn đến muốn xuất huyết, mà một tay khác cơ hồ muốn đem đệm chặn dưới thân xé rách.

Hoàn hảo là [u lan bí điển] chỉ cần Tiêu Trọng Nam cùng ta giao hoan là sẽ tự hành vận chuyển, bằng không ta thật không có tâm lực dư thừa mà vận hành phương pháp song tu này.

Rốt cuộc sau một phát tầng tầng đỉnh nhập, cơn thịnh của Tiêu Trọng Nam trong cơ thể ta hơi hơi rung động, sau đó ta liền cảm thấy có cổ chất lỏng bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể. Dòng nước xiết đó đánh vào trong nhục bích của ta làm ta phát ra một tiếng rên rỉ nức nở, hai chân không tự giác xoắn chặt run rẩy, một lát sau mới có thể dừng, ngã qua một bên.

Ta đem tay giải cứu khỏi răng nanh của mình, mềm mềm buông lỏng một bên, một tay còn lại sờ chất lỏng dính ướt trên bụng, thấy đầy tay toàn là bạch trọc, hiển nhiên lúc ta không để ý tiểu huynh đệ đã bắt tri bất giác tiết ra nhiều lần.

Ta vừa mệt vừa say đến mức buồn ngủ, nhưng Tiêu Trọng Nam tựa như mãnh thú không biết thoả mãn lại rất nhanh mà cứng rắn lên.

Cuối cùng ta bị hắn thao đến cả người như vỡ nát, thậm chí còn chảy nước mắt cầu hắn bỏ qua.

“Tiêu đại ca..... A..Tiêu đại ca..... Ta a..... Thật không được.....” Ta cùng với hắn ngồi tư thế giống như tượng Hoan Hỉ Phật, hắn từ dưới lên trên hung hăng đỉnh lộng ta, tiến vào nơi rất sâu mà trước nay chưa hề tới ngay cả ngón chân ta không chịu chịu chế cuộn lên.

Hắn theo lưng của ta vuốt ve xuống cái mông, dùng sức mạnh mẽ xoa nắn chỗ đó, không vì ta mà nói mà mềm lòng, ngược lại đem ta kéo vào càng sâu trong dục vọng.

Tượng Hoan Hỉ Phật cho mấy chế dễ hình dung.

22. Chương 22

Khi ta tỉnh lại phát hiện mình được Tiêu Trọng Nam ôm vào trong lòng, trên người ẩm ướt, ra một thân mồ hôi.

Đã lâu không có ở trong lòng nam nhân này tỉnh lại, ngoài ý liệu an tâm, cũng ra ngoài ý liệu khiến người trầm mê. Tuy rằng rất muốn tiếp tục nằm như thế nhưng một lát tới sẽ đến, nếu để cho bọn họ nhìn thấy hai ta nằm ở cùng nhau thanh danh của Tiêu bảo chủ nhất định sẽ bị hủy trong tay ta.

Ta ngồi dậy, trên người trừ có chút đau nhức thì không có gì không thích hợp. Bởi vì động tác ngồi dậy chấn từ trên bề vai trượt xuống đến eo, lộ ra thân thể đầy dấu vết hoan ái làm ta cảm thấy xấu hổ. Ta chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài, trời cũng vừa hửng sáng.

Ta nâng nâng mông muốn xuống giường, vừa đứng dậy chỗ tư mật phía sau liền chảy ra chất lỏng sền sệt, không cần nghĩ cũng biết đó là cái gì. Trong khoảnh khắc từ đầu đến chân ta nóng rực, cảm giác mình như bị thiêu cháy.

Phải mau trở về phòng tẩy rửa nghĩ như vậy ta chịu đựng khô nóng lại bò lên.

Đột nhiên, một cánh tay cường tráng siết chặt eo của ta khiến ta không thể tiếp tục động tác, phía sau truyền đến giọng nói của Tiêu Trọng Nam chưa hoàn toàn thanh tỉnh: “Làm cái gì?”

Ta cứng đờ: “..... Trở về phòng.”

Cánh tay siết chặt, lại hỏi một lần: “Làm cái gì?”

Ta nghe trong câu hỏi này có vẻ không kiên nhẫn, vội trả lời: “Trở về tắm rửa thay y phục!”

Bàn tay hần vuốt ve eo, làm ta nhịn không được rung rung né tránh qua một bên.

“Người đừng.....” Không đợi ta nói hết eo ta đã bị siết chặt kéo về phía sau lại nằm trở về trên giường.

Tiêu Trọng Nam xoay người nằm trên người của ta, bộ vị của hắn để giữa hai chân vừa cứng rắn lại vừa nóng, cả kinh hai mắt ta mở to, nhất thời động cũng không dám động.

Hắn dùng mu bàn tay vỗ về má của ta: “Thẹn thùng? Tối hôm qua sao không thấy người thẹn thùng như vậy?”

Tối hôm qua ta uống thuốc đó!

“Tối hôm qua ta uống nhiều.”

Hắn nghe vậy sờ sờ đầu của ta, đôi mắt càng thêm sâu thẳm: “Người nói cái gì thì là cái đó đi.” Nói xong hắn dùng một bàn tay theo eo của ta đi xuống, sờ soạng vào mông ta sau đó mở đùi ta ra hai bên, xâm nhập vào chỗ tối hôm qua đã lưu lại dấu vết.

“Người.....” Ta bị hắn làm nói cũng không thành tiếng.

Tên vương bát đản này sao lại giống kẻ điên vậy làm mãi vẫn chưa xong!

Ta co chân muốn đạp hắn, không nghĩ tới bị hắn dễ dàng tiếp được, giống như hắn sớm đoán được ta sẽ có chiêu này.

Hắn thoáng nhướn mi: “Lại muốn đạp ta?”

Ta cùng hắn song song sững sốt, hắn nghi hoặc nhíu nhíu mày, không biết tại sao mình lại nói một câu như vậy, tâm thần của ta rung mạnh, thiếu chút nữa muốn hỏi hắn có phải nhớ lại cái gì hay không.

Chẳng lẽ phương pháp kia lại hay như thế, một đêm là có hiệu quả?

Nhưng rất nhanh ta không còn tinh lực tiếp tục tìm tòi nghiên cứu vấn đề này. Tiêu Trọng Nam cũng giống như những nam nhân khác vậy buổi sáng *** lên cao như sói đói, không đem người ăn đến xương cốt không còn thì tuyệt đối không bỏ qua.

Từ sau đó trong lòng ta càng thêm tin vào [U Hoa bí điển] không nghi ngờ gì, mỗi khi đêm khuya im ắng ta sẽ cầm một bầu rượu đi tìm Tiêu Trọng Nam uống rượu, trò chuyện không đến vài câu hai người sẽ lăn đến lên giường.

Phát triển đến cuối cùng ta không cần mang rượu mỗi đêm hần cũng sẽ để cửa chờ ta, ta trực tiếp đẩy cửa vào là được, hần còn ở thư phòng thì ta sẽ nằm trên giường chờ hần. Hần chưa bao giờ cự tuyệt chuyện ta cầu hoan, cũng không đối với chuyện này cảm thấy khó chịu phảng phất mọi việc hết thảy đều bình thường.

“Ta ngày mai phải rời khỏi bảo vài ngày.” Đêm nay tận tình qua đi, Tiêu Trọng Nam chậm rãi mở miệng nói.

Vậy không phải không thể chữa bệnh sao?

Ta nhất thời gấp gáp thốt ra: “Ta cùng đi với người được không?”

Hần trầm mặc một lát nói: “Lần này là một vị hảo hữu của ta thú thê, người đi theo e không tiện.”

Ta mím chặt môi, tuy rằng biết hần nói không sai, nhưng trong lòng cảm thấy không còn tư vị.

Qua một hồi rầu rĩ ta hỏi: “Vậy người muốn đi bao lâu?”

Hần nhẹ vỗ về lưng của ta: “Ít thì hai ba ngày, nhiều thì năm sáu ngày.”

Năm sáu ngày cũng quá lâu, vạn nhất bởi vì quá lâu không thể chữa trị làm cho kiếm củi ba năm thiêu cháy một giờ thì thế nào?

Trong lòng ta sầu lo vạn phần, mở miệng cùng hần thương lượng: “Ba ngày đi, ba ngày sau người phải trở về có được không?”

Hần vỗ về tay của ta, ta cho rằng hần không đồng ý hơi khẩn trương, không nghĩ tới ngay sau đó bị hần ôm vào trong lòng.

Hần để cầm lên đỉnh đầu của ta, khi nói chuyện còn có thể cảm giác được chấn động do hần gây ra.

“Được.” Hần nói.

Ta cao hứng không thôi: “Một lời đã định!”

Được hần hứa hẹn, rất nhanh ta an tâm thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau Tiêu Trọng Nam đi sớm, lúc đi cũng không nói với ta, ta nhìn nửa giường bên kia trống trơn, trong lòng có cảm giác thất lạc nói không nên lời.

Tiêu Trọng Nam không ở trong bảo ta hẹn Trình Tiểu Vũ cùng đi chuồng ngựa thăm “Tiểu Bạch Nghĩa”.

Ngựa non hiện tại đã cai sữa tuy rằng còn không cường tráng như con ngựa trưởng thành nhưng cũng có chút uy phong.

“Người không biết này con ngựa này trân quý thế nào đâu, ngay cả thượng tướng quân trong triều đình cũng không nhất định được bảo chủ đưa cho đâu, có thể nói thiên kim khó mua, sau này người nhất định phải đối xử tốt với nó.” Trình Tiểu Vũ rất hay nói bốc nói phét, nói đến nước miếng tung bay.

“Đối với ai? Tiêu Trọng Nam hay là Tiểu Bạch Nghĩa?” Ta như cười như không cười hỏi hần.

Tiểu hài tử đỏ mặt nói: “Ai..sao người không biết xấu hổ vậy, đương nhiên là nói ngựa rồi!” Nghĩ nghĩ, hần lại bổ thêm một câu: “Đối với bảo chủ tốt theo lý là đương nhiên, không có bảo chủ bây giờ người vẫn còn ở Ấn Kiếm môn chịu tội đó.”

Ta cầm cỏ khô cho ngựa non ăn, nghe vậy mỉm cười.

Không có kẻ diên chắc ta ở đây vực sớm thành một bộ xương khô, sao còn có thể để Ấn Kiếm môn bắt rồi còn bị lợi dụng.

“Ta đối với hần rất tốt, mỗi ngày buổi tối đều đem hần hầu hạ đến thư thư phục phục, hiện tại không cần hần thích ta!”

Tiểu hài tử có khuôn mặt đỏ ửng trong nháy mắt thành đỏ tím, nói chuyện cũng lắp bắp.

“Người..... Người.....”

Ta một chưởng đánh vào đầu của hần: “Người cái gì người? Đi!”

Hần xoa đầu đi ra ngoài, miệng nói chuyện ồn ào: “Người có thể nói chuyện đừng có lỗ mãng như vậy được không? Thân là người của bảo chủ người có chút tự giác được hay không?”

“Người một tiểu hài tử khi nào lại có nhiều ý kiến như vậy? Ai.. mà người có tin hay không?”

“Tin.....”

Hai ta làm ẩm ỉ một trận, lúc trở về bảo trời đã tối.

Tùy tiện bảo tên tôi tớ tìm một chút điểm tâm, ăn xong ta sớm đi nằm ngủ.

Lúc này ta ở viện của mình ngủ, nằm trên giường ta nhìn chằm chằm vào cạnh giường, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, cuối cùng thật vất vả ngủ nhưng mà ta ngủ cũng không an ổn.

Ta nằm mộng, đã rất lâu ta không nằm mộng, đêm đó ta lại rành mạch nhớ rõ cơn ác mộng này.

Trong mộng kẻ diên hời ta vì sao bỏ hần một mình rời đi, hỏi ta vì sao lừa hần Một lát lại trở thành Tiêu Trọng Nam, hỏi ta đến cùng là ai, tiếp cận hần có mục đích gì? Ta mở miệng muốn biện giải, nhưng sao lại không có cách nào phát ra âm thanh, mà đối phương thái độ trước sau vẫn lạnh lùng khinh thường không nghe ta giải thích.

Ta ra một thân mồ hôi lạnh từ trong mộng tỉnh lại, tim không chịu khống chế đập rộn lên, tay chân cũng mềm nhũn.

Giấc mộng này rất chân thật, những lời của Tiêu Trọng Nam vang bên tai, từng câu đều như là búa tạ nện vào tâm ta.

Hoàn hảo, đây chỉ là một giấc mộng.....

Ta ngồi dậy lau mồ hôi lạnh trên trán, đang muốn xuống giường rót ly nước uống, nhưng vào lúc này ngoài viện truyền đến một trận động tĩnh như có người nào đó lên lút đi vào.

“Ai?” Ta nhíu mi tâm phi thân bay ra.

Ngoài viện quả nhiên có một hắc y nhân che mặt, lén lút như vậy nhất định không phải là người tốt, ta không nói hai lời liền tấn công,

Người tới bị ta đánh mấy chưởng đột nhiên há mồm kêu một tiếng: “Giáo chủ!”

Ta nhận ra thanh âm này, lập tức thu chưởng lại không dám tin trờng người tới.

“Dương hộ pháp?!”

Đối phương bóc khăn che mặt, lộ ra một khuôn mặt thanh nhã quả nhiên chính là Dương Thịnh Kỳ.

Hần có chút kích động tiến lên cầm chặt tay của ta, cổ tình nói rất nhỏ: “Giáo chủ, cuối cùng ta cũng tìm được người!”

Hơn một tháng không thấy, Dương hộ pháp nhìn không có gì biến hóa, chắc vẫn chưa bị võ lâm chính đạo tiếp tục bao vây tiêu trừ. Hần một mình đi đến Hắc Ưng bảo vẫn không ổn, vạn nhất bị người khác phát hiện không muốn gặp chuyện không may cũng không được.

Ta ra tay giữ chặt hần bước nhanh đi vào trong phòng, hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Lúc này hần mới như là nhớ tới chính sự, vẻ mặt rất nôn nóng: “Thuộc hạ hôm nay tới cứu giáo chủ, giáo chủ nhanh lên theo ta đi đi.”

Hần làm ra vẻ muốn cứu ta khỏi nước sôi lửa bỏng, làm ta cũng sửng sốt.

“Cứu ta? Ta có cần cứu cái gì đâu?”

Dương Thịnh Kỳ cũng bị phản ứng của ta làm cho mơ màng: “Chẳng lẽ giáo chủ không phải bị Tiêu Trọng Nam tù cầm không thể thoát thân sao?”

“Ta không.....” Ta không biết nên giải thích với hắn như thế nào liền hàm hồ nói: “Ta không bị hắn tù cầm, chính là..... Còn có chuyện phải làm nên mới chậm chạp không rời khỏi nơi này, người không cần lo lắng, ta rất an toàn.”

Ta mà nói không đi thì không thể làm cho hắn hết băn khoăn, ngược lại khiến hắn càng thêm nghi hoặc.

“Bọn thuộc hạ vẫn chờ giáo chủ trở về chủ trì đại cục, chấn hưng thánh giáo, giáo chủ nếu không có bị giam giữ chẳng lẽ là đang mưu đồ chuyện đại sự trong Hắc Ưng bảo mới không thể trở về cùng chúng ta?”

Hắn cũng quá dễ mất đến ta, đời này âm mưu quỷ kế ta biết được chỉ có đoạn thời gian ta bị Lâm Nhạc xem như là bù nhìn kia.....

Ta nhìn hắn khoát tay: “Dù sao bây giờ ta không thể đi, người cho ta một tháng thời gian, một tháng sau chuyện của ta làm xong đương nhiên sẽ theo người rời đi.” Đến lúc đó, bệnh của Tiêu Trọng Nam hẳn là đã hết, ta đi cũng yên tâm.

Trước đây ta chưa bao giờ nghĩ tới nếu Tiêu Trọng Nam khôi phục ký ức sẽ thế nào?

Khi đó hắn điên điên khùng khùng, đem ta trở thành Niếp Niếp của hắn mà đối đãi, còn tưởng rằng ta mang thai hài tử của hắn. Còn ta, vết thương vừa lành lại không lưu tình từ bỏ hắn, chuyện này nếu vào lúc thần trí bình thường Tiêu Trọng Nam nghĩ tới sẽ thấy vô cùng nhục nhã, nói không chừng thái độ như hiện nay cũng khó duy trì. Lại nói ta còn có thân phận mà ai cũng muốn giết treo ở trên đầu, làm không tốt ngày nào đó bị người khác vạch trần, theo lối suy nghĩ “Gian tế của Ma giáo, không phải là người tốt” Tội danh này chắc cũng sẽ gánh lấy, nghĩ tới nghĩ lui sớm rời khỏi Hắc Ưng bảo rời xa Tiêu Trọng Nam kết thúc này đoạn nghiệt duyên này mới là thượng sách.

Dù sao báo ân cũng đã báo xong, không còn nợ hắn gì nữa

“Nhưng mà.....”

Không đợi Dương Thịnh Kỳ nói thêm cái gì ta liền đánh gãy hắn: “Không có nhưng mà, người đi nhanh đi, đừng để người phát hiện.”

Dương Thịnh Kỳ khuyên ta không được cuối cùng chỉ có thể hậm hực rời đi.

“Như thế..... Giáo chủ tự mình bảo trọng, thuộc hạ một tháng sau lại đến tìm ngài.”

Sau khi hắn đi ta ngồi bên cạnh bàn thật lâu sau, mãi cho đến khi ánh nến cháy hết cũng chưa ngủ được.

Thực ra..... Có một số việc ta đều minh bạch, nhưng chân chính làm được cũng thập phần khó khăn.

23. Chương 23

Lúc trước ta cùng Tiêu Trọng Nam trở về Hắc Ưng bảo cũng là muốn tạm thời tìm nơi đặt chân để dưỡng thương, hiện giờ thương thế ta đã hết, Dương Thịnh Kỳ cũng tìm đến ta bảo ta đi cùng hắn, cho dù không làm chuyện Đông Sơn tái khởi gì đó, ta cũng không có lý do gì để tiếp tục lưu lại.

Chỉ là ta cùng hắn dây dưa hơn một năm, bây giờ nghĩ đến muốn đi sau này cũng không gặp được hắn trong lòng thật đúng là rất khó chịu.

“Nhân phi thảo mộc” ai mà có thể vô tình, ta đối với hắn hẳn là hữu tình bằng không cũng không thể vừa rời khỏi đây cóc lại quay đầu trở về tìm hắn, đáng tiếc ta hiểu ra thì đã quá muộn.

Sớm biết như thế, khi đó ta nên dẫn hắc cùng ra khỏi cốc, sau đó không thèm quản cái gì Ma Giáo, chính đạo chó má mặc cho bọn họ đánh đến chết đi sống lại. Nếu khi đó chúng ta đi đến một nơi không ai quen biết mà sống tiêu dao tự tại thì sau này sẽ không có đủ loại chuyện như thế này xảy ra.

Tiêu Trọng Nam rời đi đã là ngày thứ ba, ta biết buổi tối hắc sẽ trở về, vì thế sớm tự mình thu thập một phen, tính toán buổi tối đi tới viện của hắc tìm hắc.

Lúc này mới có ba ngày không gặp, thế nhưng ta đã bắt đầu tưởng niệm hắc.

Ta ngồi ở trong thùng tắm rất vui vẻ, còn ngâm nga hát vài tiểu khúc, kết quả một cơn đau đốn không hề báo trước ập đến.

Nỗi đau đốn như một thanh đao cắm vào trong ngũ tạng lục phủ, không ngừng khuấy đảo huyết nhục bên trong, trong nháy mắt đau đốn làm ta thấy trước mắt trở nên tối đen. Trong khi đau đốn đạt tới đỉnh điểm, dạ dày của ta một trận co thắt làm ta nôn ra một ngụm máu hòa vào làn nước nóng trong thùng rất nhanh tiêu tán ra không còn dấu vết, tiếp theo cơn đau làm cho người sống không bằng chết cũng theo đó biến mất.

Rõ ràng được dòng nước ấm áp bao phủ ta lại cảm giác cả người rét run, ngay cả một ngón tay cũng nâng lên không nổi.

Bị như vậy đương nhiên ta sẽ không cho rằng mình chỉ là bị đau bụng ăn không tiêu đơn giản như vậy, ta lập tức vận nội công điều tức, phát hiện đan điền không thể ngưng khí, nội lực hao hụt, tạng phủ cũng có hiện tượng suy bại.

Trong khoảng thời gian này ở Hắc Ưng bảo ta chỉ làm một việc chính là tu luyện nội công tâm pháp trong [U Hoa bí điển]. Hiện tại xảy ra chuyện này đương nhiên cũng chỉ có khả năng bản bí tịch này có vấn đề.

Cũng trách ta lúc trước đem lực chú ý của mình đặt hết trên người kẻ điên, dẫn đến hôm nay bị học máu mới thấy có chỗ không đúng.

Suy nghĩ cẩn thận, ta run tay lau hết vết máu trên môi, chống thân thể bước ra khỏi thùng tắm, sau đó phủ thêm y phục ngồi lên giường, lấy bí tịch ra lật xem kỹ từ đầu đến cuối một lần, phát hiện bí tịch này cái gì cũng viết, nhưng không viết sau khi lô đỉnh dùng xong cuối cùng sẽ như thế nào.

Chẳng lẽ ngày kẻ điên lành bệnh cũng là ngày ta mất mạng hay sao?

Ta nhất thời không biết hỏi ai, khủng hoảng cực đại phô thiên cái địa thổi đến, đánh ta trở tay không kịp.

Bí tịch trong mật thất Ma Giáo ta tìm được không cần tốn nhiều sức có thể chữa khỏi di chứng tẩu hỏa nhập ma.....

Môn bộ công pháp tuyệt vời chỉ cần một người biết võ công làm lô đỉnh là có thể đem một chứng bệnh nan y mà vô số thần y đều bó tay chữa khỏi, trong thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?

“U Hoa bí điển.....” Ta siết chặt sách càng ngày càng dùng lực: “Căn bản chính là ma công một người đổi mạng cho một người khác!” Đọc xong những chữ cuối cùng trong bí tịch ta hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ ném quyển bí tịch ra xa.

Một quyển bí tịch mỏng manh bị ném vào cửa phát ra âm thanh trầm đục, các trang giấy đáng thương rải đầy trên mặt đất, ta lại vô tâm để ý tới.

Tại sao có thể như vậy?

Ta lấy tay bóp trán, chỉ cảm thấy rất đau đầu, hết thấy đều rối loạn.

Nếu bây giờ ta đành chỉ song tu sẽ thế nào? Bệnh của Tiêu Trọng Nam sẽ chuyển biến xấu hay vẫn duy trì như hiện trạng? Ta có bị chết không? Hay là không cứu hắc thì sẽ không chết?

Rất nhiều vấn đề như hoa tuyết ùn ùn kéo đến làm tâm ta vô cùng rối loạn, một câu hỏi cũng không thể tự trả lời được.

Ta nhắm chặt mắt, đem tâm trạng nóng nảy áp chế, khi mở mắt ra đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn, trước sau chỉ có một chữ “Tử”, xấu nhất cũng vì kẻ điên mà mất mạng, nghĩ như vậy cũng không cảm thấy đáng sợ nữa.

Có lẽ hẳn liên tiếp cứu ta là do lão thiên gia đã làm một loạt an bài sắp xếp để ta chữa khỏi bệnh điên cho hẳn.

Ta tự giễu cười cười, kéo thân thể uể oải đi đến trước cửa, ngồi xổm xuống nhặt từng trang giấy bay tán loạn khắp nơi lên, xếp thành một chồng đặt về chỗ cũ.

Đêm đó, Tiêu Trọng Nam trở lại, nhưng không phải tự mình đi trở về đến, mà do người khiêng trở về.

“Đây là xảy ra chuyện gì?! Đại ca ta sao lại đột nhiên phát bệnh?”

Ta nghe tin tức vội chạy tới viện của Tiêu Trọng Nam, trong phòng của hắn đã vây quanh một vòng người. Tiêu Mặc Bắc nhìn lão nhân râu dài không ngừng hỏi đông hỏi tây, gấp đến độ muốn giơ chân.

“Bảo chủ vốn đã có bệnh, phát bệnh cũng là bình thường. Người hỏi ta vì sao, ta của không biết trả lời thế nào? Ta bắt mạch, phát hiện trong đầu kinh mạch tắc nghẽn gần đây có dấu hiệu khơi thông, chỉ là không biết vì sao lần này phát bệnh ngược lại so với trước đó lại hung hiểm hơn.” Đại phu thở dài: “Nói đến cùng đây là di chứng của tẩu hỏa nhập ma, không phải đau đầu bình thường, lão phu chỉ là một đại phu bình thường không thể chữa trị, ngay cả Hoa Đà, Biển Thước tái thế cũng không biết có thể trị được không!” Nói xong lão nhấc hòm thuốc đứng dậy rời đi, bị Trình quản gia một phen kéo lại.

“Tôn đại phu đừng vội đi như vậy, chuyện gì cũng từ từ mà nói.....”

Ta nghe đến đó đầu óc đã trống rỗng, chỉ có thể chậm rãi đi đến một ghế đá trong viện ngồi xuống.

Tiêu Trọng Nam rời khỏi bảo ba ngày liền phát bệnh, còn hung hiểm như thế, theo đệ tử Hắc Ưng bảo đi cùng hồi bẩm, lúc hắn phát bệnh thì vạn phần thống khổ, thậm chí phải lấy đầu đâm vào tường, cho nên bọn họ đành phải đánh cho hắn hôn mê khiêng trở về.

Từ lúc ta dùng U Hoa bí điển chữa bệnh cho hắn thì hắn chưa bao giờ phát bệnh, việc này làm ta không thể không ảo tưởng, nếu ta không để ý chết sống của hắn cứ như vậy rời đi, hắn không chỉ không khỏi hẳn ngược lại lúc phát bệnh càng hung hiểm hơn bị đau đớn tra tấn đến chết?

Thời tiết đang vào mùa hè, ta lại cảm giác mình thở ra khí đều là băng lạnh.

Cách song tu trong bí tịch đúng là rất tà tính, nếu đã luyện thì không thể ngừng, nếu muốn ngừng thì cũng phải trả giá bằng mạng sống!

Ta có ý muốn cứu hắn, hiện tại xem ra ngược lại là hại hắn.....

Ta không biết mình ở trong viện ngồi bao lâu, cho đến khi Tiêu Mặc Bắc đến gọi ta, ta mới từ trong trầm tư mà lấy lại tinh thần.

“Ca ca của ta đã tỉnh, gọi người đi vào.” Về mặt y đầy lo lắng, mày nhăn thành chữ “Xuyên”, y nói tiếp: “Chúng ta đi, người lưu lại chăm sóc cho ca ca, có tình huống gì lập tức phái người gọi ta.”

Ta đứng lên vỗ vỗ vai hắn, gật đầu nói: “Ta biết, các người đi về trước nghỉ ngơi đi.”

Khi vào phòng ta nhìn thấy Tiêu Trọng Nam tựa vào đầu giường, trên đầu gối để một chiếc khay, trong khay có không ít đồ ăn, trong tay hắn còn cầm cái bát, nghe thấy thanh âm liền quay đầu ra cửa nhìn xem.

Ta nhíu mày, nói: “Sao lại tự ngươi ăn cơm? Ta đến giúp cho ngươi.” Dứt lời ta đi nhanh đến bên giường muốn đi đoạt chén đĩa trong tay hắn nhưng không đoạt thành công.

Tiêu Trọng Nam tiếp tục chậm rãi múc cháo trong bát ăn, nếu không phải thần sắc có chút tiêu tụy, cũng nhìn không ra hắn là bệnh nhân.

Hắn vừa ăn vừa nói: “Tay chân ta có thể cử động, không cần người giúp làm gì?”

Ta vừa thu tay lại vừa bĩu môi nói: “Không muốn ta giúp thì thôi.”

Ta không muốn nhắc tới bệnh của hắn khiến hắn phiền lòng cũng khiến cho mình không thoải mái, vì thế hỏi hắn lần này ra ngoài gặp những chuyện gì.

“Bằng hữu của người thành thân có nhiều người đến không?”

Hắn liếc nhìn ta nói: “Nhiều.”

“Tân nương tử xinh đẹp không?” Ta lại hỏi.

Hắn nuốt xuống thức ăn trong miệng, nhắm mắt nói: “Ta cũng không phải tân lang, sao mà thấy được tân nương, nhưng thấy vị bằng hữu của ta thập phần cao hứng nên tân nương có lẽ rất xinh đẹp.”

Ta lại hỏi hắn vị bằng hữu tên gọi là gì, trên giang hồ ngoại hiệu là cái gì, tân khách có ai, hỏi đến cuối cùng không còn gì để hỏi, ta cũng không biết làm sao, bỗng nhiên đầu óc như bị đánh trúng, hỏi: “Người có nghĩ tới lại cưới một thê tử không?”

Hắn đang gấp thức ăn chợt dừng lại, đưa mắt trong đĩa không nhúc nhích, tầm mắt liếc nhìn ta, màu mắt lúc sáng lúc tối: “Không nghĩ tới, người từng nói không phải ai cũng có thể chấp nhận cái dạng này của ta.”

Ta nhớ đến ngày đó ở bên hồ đối thoại, nhân tiện nói: “Người cũng nói qua chỉ cần tìm được người độc nhất vô nhị kia thì sẽ được.”

Hắn dứt khoát buông đũa và bát, cầm lấy khăn mặt lau miệng.

“Người độc nhất vô nhị đâu có dễ dàng tìm được như vậy? Cho dù tìm được cũng không nhất định là của người. Ta dùng chân tâm đối đãi hắn, tất nhiên hi vọng hắn cũng lấy ra chân tâm, nhưng nếu hắn không chịu, ta cũng chỉ có thể thu hồi chân tâm.” Động tác của hắn rất chậm, thanh âm rất ổn, ta lại nghe ra trong lời nói của hắn rất cô đơn.

Nhớ tới tình cảnh của hai chúng ta, ta không khỏi cảm khái vạn phần: “Không sai, người khác dùng chân tâm đối đãi với ta, ta cũng muốn dùng chân tâm mà đối đãi với hắn.”

Hắn nghe vậy bình tĩnh nhìn ta, ánh mắt chăm chú: “Nhớ kỹ lời người nói hôm nay.”

Ta từng tầng gật gật đầu, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, bị hắn ấn đầu xuống hôn trên trán ta một nụ hôn.

Nụ hôn đó rất nhẹ nhàng không mang theo nửa điểm ***, giống như chiếc lông vũ cào qua trong lòng ta.

24. Chương 24

Ngày từng ngày trôi qua rất nhanh, tử đằng đã mọc ra chạc cây, cong cong nhiều nhiều leo trên cửa sổ, làm cửa sổ như nhuộm một màu xanh nhạt rất là khả ái.

Như vậy từ một cây tử đằng thô mộc đến lúc khai hoa rất đáng để xem, ta không khỏi tưởng tượng đến cảnh khắp tường ngoài phòng của mình được bao phủ bởi những bông hoa nhỏ màu tím.

Đáng tiếc..... Vô luận có bao nhiêu chờ mong nhìn thấy năm sau tử đằng nở hoa, chỉ sợ đến khi đó ta đã không thể nhìn thấy được.

Ta bị mất đi nội lực từng ngày, mất đi sự tự không chế thân thể của mình, thời gian mỗi lần đau đớn đột kích cũng càng ngày càng lâu. Ta nghĩ nguyên nhân tử vong của ta sẽ là vì mất hết nội lực, ngũ tạng lục phủ đều suy, cuối cùng học máu mà chết. May mà thân thể kẻ điên ngược lại càng ngày càng tốt lên, chuyện này là chuyện duy nhất đáng giá để vui mừng.

Vài lần ta ở trên giường Tiêu Trọng Nam phát bệnh, đau đến cả người phát run còn không thể để người bên gối phát hiện, đành phải giả dựa đứng dậy, lách lư đi ra khỏi phòng, đến khi phun ra hết máu ngụm máu lại vào phòng.

Có lúc ta cũng đánh thức Tiêu Trọng Nam nhưng ta vẫn tập trung tinh thần mạnh mẽ trấn định nói với hắn là mình chỉ mót tiểu.

“Tiểu tiểu còn có thể ra một thân mồ hôi?” Hấn thấy ta một lần nữa nằm xuống, lau cổ của ta.

Cũng không phải chỉ ra một thân mồ hôi lạnh thôi sao.

Ta vẫn còn bị từng đợt đau đớn hành hạ, nhắm mắt lại hàm hàm hồ hồ trả lời hấn: “Hôm nay quá nóng.”

Ngày hôm sau, trong phòng ta có người đưa đến thật nhiều khối băng, buổi tối lúc ngủ trong phòng của Tiêu Trọng Nam hấn cũng bảo người để ở góc phòng vài bồn băng, cả phòng mát mẻ không một chút nóng nực nào.

Cứ như vậy qua hơn mười ngày, ta thấy ngày lạnh càng ngày càng ít liền nói cho Tiêu Trọng Nam ta muốn đi xem đại hồ mà lúc trước chúng ta từng xem qua.

Đối với yêu cầu của ta Tiêu Trọng Nam luôn luôn đáp ứng, đêm đó liền mang ta qua đêm trên thảo nguyên. Chúng ta màn trời chiếu đất hoan ái, ở trên cỏ, ở bên bờ hồ, làm bạn với một bầu trời đầy sao, tuyệt không thể tả.

Còn lại khoảng thời gian cuối cùng này, ta bỏ hết tất cả cũng không muốn tiếp tục nghĩ những chuyện dư thừa, cùng Tiêu Trọng Nam tận tình cuồng hoan, sau này vô luận ta chết hay sống tốt xấu cũng đã từng hưởng thụ qua.

“Qua tối nay nhân sinh của ta đã không có gì để tiếc nuối.” Ta trần trụi ghé vào ***g ngực cũng trần trụi của Tiêu Trọng Nam, trên người khoác một tấm áo choàng đã có nhiều nếp nhăn. Hấn nhẹ nhàng vuốt ve tóc của ta, dần dần đi xuống đến thắt lưng của ta vuốt ve.

“Nhân sinh của ngươi còn dài sao lại không có tiếc nuối?” Giọng nói của hấn trầm thấp khàn khàn, lộ ra một vẻ thoải mái biếng nhác.

Nhân sinh của ngươi còn dài, của ta lại không biết còn được bao nhiêu.

Tâm ta đau xót đem mặt vùi vào trong lòng hấn nói: “Có thể ngủ chung với đường đường Tiêu đại bảo chủ ta còn có gì phải tiếc nuối? Bao nhiêu người đều hâm mộ mà không có được đó, ta đây có được bao nhiêu phúc khí!”

Vừa nghĩ đến ta phải đến một nơi hấn không nhìn thấy yên lặng chết đi, trong lòng ta không ngừng đau đớn khổ sở, rất muốn lớn tiếng nói với hấn: “Ta đã vì ngươi mà chết, ngươi cũng không thể quên ta, không thể không có lương tâm nha!” Nhưng nếu hấn biết, nhất định cũng sẽ khổ sở, cảm giác đó ta cũng chịu không nổi. Hấn khổ sở, ta cũng sẽ không dễ chịu. Cho nên thay vì để hai người thương tâm, còn không bằng để ta thương tâm một mình, khiến hấn cho rằng ta du sơn ngoạn thủy vẫn tốt hơn để cho hấn biết ta vì hấn mà chết.

“Ngươi ngoan ngoãn thì ta vẫn để ngươi ngủ với ta.” Thanh âm của hấn mang theo tiểu ý.

Nghe vậy ta cũng cười lên: “Ta ngoan, ta rất ngoan.” Bên tai đều là tiếng tim đập của hấn, ta nhắm mắt lại: “Trong hồ này có cá không? Ngày mai ta muốn ăn cá nướng.”

“Có, ngày mai ta sẽ làm cho ngươi ăn.”

“Ta muốn ngươi đút cho ta ăn.” Giống như lúc còn ở trong sơn động vậy.

“Gãy tay gãy chân mới được đút cho nha.” Hấn vỗ sau lưng của ta, tựa như dỗ hài tử ngủ.

Ta đem tay để trước mặt hấn duỗi ra: “Được, đánh gãy đi.”

Cuối cùng hấn vẫn không đem ta tay ta đánh gãy, mà há miệng ngoạm lấy tay ta sau đó xoay người đem ta đặt ở dưới thân.

“Lại làm thêm một lần ngày mai sẽ đút ngươi ăn.” Hấn dụ hoặc nói.

Ta nhìn hấn cười: “Được nha!” Điều kiện này thật sự làm người ta rất là thỏa mãn.

Ngày hôm sau hấn mò xuống hồ bắt được một con cá rất to, nướng đến da giòn thịt mềm, ta liền ngồi ở bên cạnh bảo hấn đút cho ta ăn.

Có lẽ đời này của ta đây là con cá nướng ngon nhất mà ta từng dùng.

Lại qua vài ngày, Tiêu Trọng Nam nói cho ta biết hần chuẩn bị bế quan, Tiêu Mặc Bắc sẽ vì hần ở bên hộ pháp, bảo ta không cần chạy loạn.

Khi nghe tin tức này ta cảm thấy sửng sốt: “Sao lại đột nhiên muốn bế quan?”

Thần sắc của hần lạnh nhạt, trong mắt lại lộ ra vẻ vui mừng không che giấu được.

“Mấy ngày nay ta cảm giác khí huyết tắc nghẽn trong cơ thể có dấu hiệu lưu thông, muốn dùng nội lực trùng kích thử xem, nếu thành công ta sẽ không cần chịu cơn bệnh đau đầu ảnh hưởng, triệt để trở thành một người bình thường.”

Tuy rằng trong lời nói của hần còn có chút không xác định, nhưng ta biết lần này hần nhất định có thể thành công. Dùng một mạng đổi một người, nếu không thành công ta lập tức đốt cháy luôn quyển bí tịch kia!

“Quá tốt! Tiêu đại ca người nhất định sẽ thành công, ta chờ người xuất quan.” Ta chân tâm thực lòng vì hần mà cao hứng, mặc dù hiện tại ta đã là một phế nhân không hề có nội lực.

Huynh đệ hai người lập tức bế quan, ta tính tính thời gian chênh lệch không nhiều, lúc Tiêu Trọng Nam xuất quan Dương hộ pháp cũng sẽ vừa kịp tới đón ta. Đến lúc đó ta thuận thế theo Dương hộ pháp rời đi, để lại một phong thư nói rằng: “Đa tạ Tiêu bảo chủ thời gian dài chiếu cố, ta muốn ra đi chu du khắp thiên hạ, du sơn ngoạn thủy.” Không cần phải viết những lời lẽ hoa mỹ.

Nhưng cố tình tên tiểu tử Dương Thịnh Kỳ kia lại đến sớm hơn vài ngày tìm ta.

Nhìn thấy hần ta sợ ngây người, cầm chặt tay hần chất vấn: “Sao người lại đến lúc này? Không phải ta bảo người một tháng nữa mới đến sao?”

Dương Thịnh Kỳ vẫn mặc một thân y phục dạ hành, vẻ mặt khẩn trương lộ ra một sự hưng phấn khó tả, giải thích với ta: “Gần đây Hắc Ưng bảo thủ vệ rất nghiêm, ta sợ không đưa giáo chủ đi về sau sẽ đi không được, cho nên đến sớm hơn thời gian ước định.”

“Không phải ta đã nói ta còn có chuyện chưa làm xong sao?”

“Cho nên ta đã giúp giáo chủ làm tốt!” Hần nhếch miệng nhìn ta nở một nụ cười rất lớn.

Ta sửng sốt: “..... Làm tốt?”

Việc này thật sự rất quỷ dị, ta cũng sờ nhìn hần, không biết tiếp theo nên làm cái gì.

Trong mắt hần như lóe ra tia sáng từ trong vạt áo móc ra một quyển sách nhỏ đưa cho ta xem: “Giáo chủ lưu lại nơi này là muốn tìm vật có thể quật ngã Võ Lâm minh chủ và Hắc Ưng bảo, ta đã tìm được nó! Đây là mật tín chứng tỏ Tiêu Trọng Nam và Võ Lâm minh chủ cùng với triều đình có lui tới. Giáo chủ ngài nhất định sẽ không tin toàn bộ chính đạo võ lâm nguyên lai đều chịu sự khống chế của triều đình. Tiêu Trọng Nam cùng với lão gia hỏa Võ Lâm minh chủ kia đều là tay sai của triều đình, chỉ cần đem tin tức này rải khắp thiên hạ, Hắc Ưng bảo và Võ Lâm minh chủ cũng đừng nghĩ sẽ dễ chịu.”

Ta bị đại bí mật kinh thiên này làm chấn động không nhẹ, nhất thời Võ Lâm minh chủ, Tiêu Trọng Nam, triều đình mấy cái tên này luân phiên xuất hiện ở trong đầu óc của ta, quả thực muốn đem suy nghĩ của ta hỗn loạn làm thành một đoàn loạn như ma.

Nhưng hiện tại không phải lúc sợ hãi thủ đoạn của triều đình mà Tiêu Trọng Nam sắm vai một nhân vật quan trọng, Dương Thịnh Kỳ lén lút ăn trộm mật tín nhất định là đi tìm đường chết, ta muốn nhanh thừa dịp không ai phát hiện đem đồ này trả trở về.

“Người đem mật tín trả lại chỗ cũ sau đó đi đi, qua vài ngày ta sẽ đi tìm người.” Ta nói với hần.

“Sao vậy? Vì sao muốn trả lại?” Hần mặt đầy nghi hoặc: “Chúng ta đi cùng nhau chẳng phải là được rồi sao?”

Đi cái gì mà đi! Nếu như bị người của Hắc Ưng bảo phát hiện mất một vật trọng yếu như thế gì nhất định sẽ ngàn dặm đuổi giết chúng ta, đến lúc đó ta một phế nhân không có nội lực sao trốn được qua thiên la địa võng?

Ta một phen đoạt lấy mật tín cuộn thành một bó, mắng: “Người đúng là ngu xuẩn, ta bảo người đi thì cứ đi làm đi đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy.....”

Ta còn chưa hết tức giận, đột nhiên cảm giác chung quanh không khí biến đổi, cảm giác nguy cơ lập tức thổi quét đến. Người kịp phản ứng trước là Dương Thịnh Kỳ, hắn kéo khăn che mặt lên che khuất mặt, xoay người muốn trốn, nhưng từ trên trời giáng xuống một cái lưới rất dày rất lớn muốn tránh cũng không thể tránh, lập tức đem hắn trói chặt lại.

Không biết từ nơi nào thị vệ Hắc Ưng bảo xuất hiện bao vây chúng ta giống như cá trong chậu.

“Sao lại sốt ruột muốn đi như vậy? Lưu lại ăn cơm đã!”

Ta kinh hoàng quay người nhìn về phía phát ra tiếng, phát hiện trong một góc tối chậm rãi đi ra hai người, một là người mới vừa lên tiếng Tiêu Mặc Bắc, còn có một là.....

“Tiêu đại ca.....” Ta nghẹn họng gọi hắn, khủng hoảng trong lòng càng ngày càng tăng.

Ta phải giải thích hết thảy những chuyện này thế nào đây? Phải chăng hắn đã biết hết tất cả? Vì sao hắn lại đột nhiên xuất quan? Bệnh của hắn đã hết chưa?

Hắn nhìn ta ánh mắt giống như hàn băng, không có một chút độ ấm, làm lòng người run sợ, chỉ cần hắn nói một câu là có thể khiến mong chờ của ta hóa thành hư ảo.

“Hai tiếng đại ca này ta thật sự không dám nhận” Hắn nói: “Hàn giáo chủ.”

..... Hàn giáo chủ?!

Cước bộ của ta lảo đảo không tự giác lui về phía sau nửa bước, thanh âm phát ra cũng run rẩy: “Người..... Sớm đã biết thân phận của ta?”

Hắn gật gật đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn ta: “Đúng, ta đã sớm biết, lúc ở trong rừng cây trước khi chết Lâm Nhạc đã nói cho ta biết. Hắn nói người tiếp cận ta là vì muốn ta giúp người một lần nữa đoạt lại ngôi vị giáo chủ, còn nói một ngày nào đó người sẽ vì Hàn Nhất giáo phản bội ta, khiến Hắc Ưng bảo trở thành trò cười cho toàn bộ võ lâm.....”

Ta lớn tiếng đánh gãy hắn: “Không phải, ta tiếp cận người không có bất cứ mục đích gì.”

Cuộc đời này của ta không biết thế nào là đùa bỡn là âm mưu quỷ kế, nhưng lúc nào cũng bị người khác hiểu lầm là người am hiểu tất cả âm mưu quỷ kế, đây thật là thiên ý trên người, đáng cười, rất đáng cười!

Tiêu Mặc Bắc hừ lạnh một tiếng: “Vay mật tín trên tay người làm sao mà giải thích? Không phải là chúng nó tự chạy đến tay người chứ?”

Ta kinh ngạc nhìn mật tín trên tay, hận không thể đem chúng nó một lần nữa nhét lại trong tay Dương Thịnh Kỳ.

Tang chứng cũng bị người ta bắt được, hôm nay cho dù ta có một ngàn cái miệng chỉ sợ nói không rõ được.

Thực ra nói rõ ràng thì như thế nào? Ta đã không còn sống bao lâu Có lẽ chết ở trong tay của kẻ điên cũng không phải chuyện xấu.

Hiện tại ngẫm lại hắn đã sớm nghi ngờ ta, từng chuyện từng chuyện cũng không phải khó nhận ra, chỉ vì ta đối với hắn hoàn toàn không có phòng vệ mới không nhận ra.

Suy nghĩ cẩn thận, ta trầm trầm nở nụ cười, lại nhìn về phía Tiêu Trọng Nam đã không còn kích động như trước nữa.

“Ta đích xác không phải là đệ tử phản bội Ma Giáo, ta là giáo chủ đời thứ hai mươi sáu của Hàn Nhất giáo tên là Hàn Thanh Ngôn, kế thừa y bát của giáo chủ tiền nhiệm, là giáo chủ chân chính của Ma Giáo.” Ta chỉ Dương Thịnh Kỳ đang nằm dưới đất: “Đây là Dương hộ pháp, hắn trộm vật trọng yếu của bảo chủ thì thật không phải, ta thay thuộc hạ không hiểu chuyện tạ lỗi với bảo chủ.” Dứt lời khom lưng hành một lễ.

Trên mặt Tiêu Trọng Nam không thấy rõ hỉ nộ, hỏi: “Cho nên người vẫn lưu lại bên cạnh ta là muốn lợi dụng ta?”

Trong lòng ta đau xót, cảm giác cổ họng phát ngọt lại muốn học máu.

“Dù sao ta nói cái gì người cũng sẽ không tin.” Ta thản nhiên cười: “Người muốn giết ta sao?”

Lão thiên gia nếu ông muốn lấy mạng ta đổi cho hần, vậy thì cứ để cho hần vĩnh viễn không biết chân tướng chuyện này đi.

Bằng không, thì thật sự là nghiệp chướng.....

Hần nhìn ta thật lâu bỗng nhiên bước lên một bước: “Người là giáo chủ Ma Giáo, người lừa ta lâu như vậy, người trộm lấy mật tín ý đồ nhiễu loạn toàn bộ võ lâm.....” Hần từng bước đi về phía ta, bộ pháp kiên định, sau đó dừng ở trước mặt Dương Thịnh Kỳ đang ở bên cạnh ta: “Mỗi một chuyện đều đủ có thể lấy mạng của người một lần.” Vừa dứt lời một kiếm của hần chém về phía Dương hộ pháp, ta kinh hô một tiếng, vừa định lấy thân đi chắn, không nghĩ tới hần chỉ chém vào tấm lưới, vẫn không làm tổn thương đến Dương Thịnh Kỳ.

“Nhưng ta không muốn ô uế kiếm của ta, các người đi đi!” Hần lạnh lùng liếc ta, sau đó thu kiếm xoay người rời đi.

Ta há miệng thở dốc muốn gọi hần lại, hần đi ra vài bước thân ảnh bỗng trở nên loạng choạng, hần lập tức lấy tay bóp trán, không ngờ lại xuất hiện điềm báo phát bệnh.

“Ca!”

Chân của ta vừa động, Tiêu Mạc Bắc đã nhanh hơn ta một bước đỡ ca ca của hần.

Tiêu Trọng Nam thoáng đẩy y ra, ý bảo không cần y đỡ, quay đầu nhìn về phía ta, lạnh lùng nói: “Lập tức rời khỏi Hắc Ưng bảo!”

Y phục của hần chưa loạn, đầu tóc vẫn chỉnh tề, nghiêm nhiên vẫn là một bảo chủ trang nghiêm trầm ổn của Hắc Ưng bảo, không hiểu sao ta lại cảm giác lửa giận của hần như đốt cháy bên cạnh mình, giống như thiếu chút nữa hần nhận không được muốn chém ta một kiếm.

Tiêu Mạc Bắc hung tợn chau mày, thúc giục nói: “Còn không mau đi, thật muốn lưu lại ăn cơm à!”

Ta mím môi, đem mật tín trong tay đặt xuống đất, sau đó dời Dương hộ pháp đang nằm bên cạnh đứng lên.

“Sau này..... Không tái kiến.” Ta nhìn bóng dáng Tiêu Trọng Nam nói như thế.

Hần ngay cả liếc nhìn ta cũng không có kiên nhẫn, giống như không nghe được gì vậy bước nhanh rời đi.

Dương Thịnh Kỳ rất nhanh thì triển khinh công mang theo ta rời khỏi Hắc Ưng bảo, ta vô cùng lưu luyến quay đầu mắt nhìn về phía Tiêu Trọng Nam rời đi, nhưng dù thế nào cũng không thấy hần ngoài đầu nhìn lại.

Không còn thấy được người này Ta che ngực đau đến thở không nổi.

“Giáo chủ, có phải thuộc hạ đã làm sai cái gì hay không?” Vừa rời trận thế kia khiến Dương Thịnh Kỳ ý thức không đúng, lúc này ngữ khí thập phần lo sợ bất an.

Ta lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không liên quan tới người, là ta không tốt.”

Tuy rằng cùng ta có suy nghĩ khác biệt, nhưng như vậy cũng tốt. Như vậy về nếu Tiêu Trọng Nam biết ta đã chết cũng sẽ không quá thương tâm.

Hần chỉ suy nghĩ: A, đây không phải tên vương bát đản gạt ta hay sao? Chết cũng rất tốt, xứng đáng.

25. Chương 25

Ta cùng Dương Thịnh Kỳ một đường rời khỏi Hắc Ứng bảo đi đến một tiểu trấn cách nơi này không xa, hắc nói cho ta biết những đệ tử của Hàn Nhất giáo đang đợi chúng ta ở đó, chỉ cần cùng bọn họ tụ hội là có thể bắt đầu trùng kiến Hàn Nhất giáo đón quang minh ở tương lai.

Rõ ràng đệ tử của giáo bây giờ như chuột chạy qua đường bị mọi người vây đánh, vậy mà hắc nói rất là thoải mái thanh thản.

Ta cũng lười đả kích hắc quá mức thiên chân ảo tưởng, cười cũng rất miễn cưỡng. Có thể ta cũng muốn giúp hắc hoàn thành giấc mộng “Chấn hưng Ma Giáo” nhưng cơ thể của ta đã càng ngày càng không nghe sai sử, có muốn cũng có tâm vô lực.

Ta vẫn suy tư không biết nói sao cho hắc biết sự thật tàn khốc này. Sau đó vào một ngày chạng vạng chúng ta đang định ở trong một rừng cây chấp vá qua đêm rồi cuộc ta ở trước mặt hắc phun ra một ngụm máu tươi thể là mọi vấn đề đều giải quyết dễ dàng, về mặt Dương hộ pháp giống như nhìn thấy quỷ vậy.

“Giáo chủ!” Mặt hắc trắng bệch một phen đỡ lấy ta, kinh hoảng thất thố bắt mạch cho ta.

Kết quả như thế nào ta không nhìn mặt hắc cũng có thể đoán được, bệnh của ta đã nguy kịch, e thời gian không còn nhiều.

“Đừng chần nỡ ta sống không được bao lâu.” Ta suy yếu rút tay về nói: “Thịnh Kỳ à, ta không còn cách nào tiếp tục đảm đương vị trí giáo chủ của Hàn Nhất giáo, ngược lại ta thấy người rất tốt, nếu người nguyện ý ta có thể đem ngôi vị giáo chủ truyền lại cho người.”

Dù sao ngôi vị giáo chủ này ai thích thì người đó giữ đi, ta cũng không cần nó.

Dương Thịnh Kỳ không hề có phản ứng, rõ ràng vẫn đang còn khiếp sợ, nghẹn họng hỏi ta: “Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là Tiêu Trọng Nam hạ độc? Bằng không giáo chủ sao lại đột nhiên trở thành thế này?”

Thật là đáng sợ, hiện tại chỉ nghe đến ba chữ “Tiêu Trọng Nam” này là ta cảm giác trong lòng một trận quặn đau, khổ sở ghê gớm.

Ta chống bả vai Dương hộ pháp lắc lư mượn lực đứng lên, sau đó khom lưng thông thả vỗ vỗ vạt áo: “Nghĩ bậy bạ gì đó? Tiêu Trọng Nam không phải người như vậy. Huống chi rõ ràng hắc có thể một kiếm chém chết ta, làm gì còn phải làm điều thừa đi hạ độc?”

Ta thẳng lưng, ngửa cổ mắt nhìn dần bầu trời dần dần trở nên hôn ám. Không thấy chim bay, trước mắt toàn là cây cối, gió đêm thổi mang theo hơi lạnh làm người cũng run run.

Ta vì Tiêu Trọng Nam mà chết, tuy rằng ta cam tâm tình nguyện nhưng vừa nghĩ đến chuyện này vĩnh viễn sẽ không có người thứ hai biết, ta cũng cảm thấy..... Bi thương nha.

Rất bi thương.

Ta nhìn sâu vào mắt Dương Thịnh Kỳ, sau đó tìm tảng đá ngồi xuống, chậm rì rì nói: “Dương hộ pháp, thân thể này của ta cũng không phải bị người khác làm hại mà do ta luyện một thứ võ tà môn công pháp dẫn đến nội lực hoàn toàn biến mất, tạng phủ suy kiệt, cũng có liên quan một chút đến Tiêu Trọng Nam.”

Dương hộ pháp tuy rằng là một người hơi hời hợt, nhưng từ hắc nói hết nói hết mọi chuyện cũng không sai, tốt xấu gì cuối cùng cũng có một người biết ta vì sao mà chết, vì ai mà chết.

Hắc đi vài bước đến trước mặt ta, nôn nóng hỏi: “Công pháp gì?”

Ta cũng không giấu diếm, trực tiếp nói cho hắc là [U Hoa bí điển].

Không nghĩ tới Dương Thịnh Kỳ nghe vậy thần sắc biến đổi: “U Hoa bí điển?!”

Nghe ngữ khí của hắc là biết hắc đã nghe qua môn công pháp này, không chỉ biết mà còn biết nó rất lợi hại. Bất quá sự phụ của hắc cũng là một lão nhân trong giáo, biết về bí tịch cũng không có gì lạ, ta cũng không cảm thấy sững sốt.

Ta che ngực ho khan hai tiếng, nói: “Không sai, ta luyện công đã mấy tháng, hiện giờ thần tiên cũng khó cứu.”

Dương Thịnh Kỳ giãy dụa, ấp a ấp úng hỏi ta: “Là vì..... Tiêu Trọng Nam?”

Ta cười: “Người biết không ít.”

“Từ chỗ sư phụ ta có nghe nhắc tới chuyện này.” Nói đến chỗ này hần đột nhiên nghĩ đến cái gì cả kinh: “Giáo chủ nếu có năng lực vì Tiêu Trọng Nam luyện [U Hoa bí điển] tất nhiên là phải lòng hần, nói như vậy thuộc hạ trộm mật tin chẳng những không giúp đỡ được còn khiến giáo chủ và Tiêu Trọng Nam nảy sinh ra hiểu lầm? Chuyện này..... Vậy phải làm sao bây giờ? Thuộc hạ thật sự đáng chết!” Về mặt của hần vô cùng hối hận.

Ta khoát tay, hữu khí vô lực nói: “Hiện giờ không nên nói mấy chuyện này, ta cũng sắp mất mạng, ai còn quản hần và ta sinh ra hiểu lầm gì nữa!”

Hơn nữa chuyện gì xảy ra, Dương hộ pháp có lấy cái chết tạ tội cũng vô pháp văn hồi, ta không muốn lại gia tăng cảm giác tội lỗi cho hần.

“Tiêu Trọng Nam không biết chuyện này sao?” Dương hộ pháp cẩn thận hỏi ta.

Ta vô lực nhếch môi: “Bọn họ là mấy người danh môn đại hiệp, đạo nghĩa còn trọng yếu hơn sinh mạng, sao biết ta vì hần chữa bệnh liệu thương mất mạng mà chấp nhận?” Thở dài một hơi ta nói tiếp: “Huống hồ ta cũng không si tình như người đang nghĩ, ngay từ đầu ta không biết luyện cái này sẽ mất mạng, nếu biết ta sẽ không đi chịu chết đâu.”

Nói là nói như vậy, nhưng từ trong đáy lòng ta rõ ràng, có biết hay không thực ra cũng không trọng yếu, chỉ cần liên quan đến sinh tử của Tiêu Trọng Nam sao ta lại do dự không quyết, dù mạnh miệng cuối cùng ta vẫn sẽ tự mình hy sinh.

Mẹ kiếp, gặp được kẻ điên là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời mà.....

Dương hộ pháp bỗng nhiên ngồi xuống nắm chặt tay của ta: “Giáo chủ còn nhớ rõ Văn trưởng lão không? Lão còn sống, cũng theo chúng ta trốn ra ngoài, lão rất tinh y thuật, chỉ cần cùng lão hội hợp bệnh của giáo chủ nhất định có thể trị hết!”

Văn trưởng lão trong trí nhớ của ta là một lão đầu râu bạc lông mày cũng bạc,, cả ngày chỉ ôm lấy sách y thuật kỳ bí cổ quái, ở Hàn Nhất giáo cũng không có cảm giác lão tồn tại. Lão là một người chậm chạp nhưng không bị chính đạo chộp được tế thiên, thật sự là kỳ tích.

“Được rồi, ta nghe theo người cùng đi tìm lão, nhưng.....” Ta lập tức thay đổi giọng: “Nếu lão cũng không thể chữa khỏi cho ta, ta sẽ đem ngôi vị giáo chủ truyền cho người, về sau Hàn Nhất giáo phát triển thế nào đều là chuyện của người, người cần phải không để cho thua kém nha.”

Dương Thịnh Kỳ hốc mắt phiếm hồng, cơ hồ muốn rơi lệ.

“Được!” Hần tăng tăng gật gật đầu.

Vào lúc này, đột nhiên xa xa bay lên một đám chim rừng, sau đó là dày đặc tiếng bước chân truyền đến. Dương Thịnh Kỳ vụt đứng lên, nhìn quanh bốn phía, thần sắc trở nên ngưng trọng dị thường.

Tuy rằng không có nội lực, tốt xấu gì ta cũng có trực giác của người tập võ, ngay lúc này ta cũng đứng lên cùng hần lưng tựa lưng hình thành tư thế cảnh giới.

Rất nhanh trong rừng cây xoát xoát chui ra một đám người, đem ta cùng với Dương Thịnh Kỳ vây quanh ở chính giữa, có hai người ngồi trên lưng ngựa nhìn rất quen mắt, ta chăm chú nhớ lại, trong đó có một lão già không phải là chưởng môn của Ẩn Kiếm môn sao? Còn người có râu quai nón hơn một năm trước hình như cũng có tham dự bao vây tiêu trừ ta, là tông chủ của Bắc Môn đạo tông.

Lúc bị hai môn phái vây kín, ta đại khái có thể đoán chuyện gì đã xảy ra rồi.

Nhất định là lão ban chủ Ân Kiếm môn đã trị được bệnh mắt mờ, lần trước khi lần thứ hai đi trùng phạt Ma Giáo thấy ta càng nhìn càng có cảm giác đã từng quen biết, sau đó cùng với Bắc Môn tông chủ liên kết với nhau, đến đây thập diện mai phục.

Chương môn Ân Kiếm môn vượt chòm râu cười tủm tỉm nói: “Hàn giáo chủ, chúng ta lại gặp mặt, lần trước chiêu đãi không chu toàn, lần này cho lão hủ một cơ hội đoái công chuộc tội, thịnh tình khoản đãi giáo chủ và vị tiểu huynh đệ này, theo chúng ta cùng đi một chuyến đi.”

Mặt ta thoáng nhăn lại, cũng cười nói: “Tiền bối khách khí, khoản đãi thì miễn đi, e rằng tại hạ vô phúc hưởng thụ.”

Lão nhân kia hừ lạnh một tiếng: “Vậy là ngươi bức ta dùng biện pháp cứng rắn?”

Ngươi vốn không bao giờ dùng biện pháp mềm mại.

“Các người nếu biết thân phận của ta cũng nên biết ta cùng với Tiêu bảo chủ quan hệ không phải tầm thường, nơi này cách Hắc Ưng bảo cũng không quá xa, không sợ hấn tìm các người tính sổ sao?” Ta một bên cùng bọn họ chu toàn, một bên dùng tay áo rộng rãi che ngón tay viết vào lòng bàn tay Dương Thịnh Kỳ vài chữ.

Ta sẽ yểm hộ, người nhanh chóng chạy đi.

Sau lưng thân hình chấn động, hấn muốn xoay người lại, bị ta cầm chặt cổ tay, ý bảo hấn đừng xằng bậy.

“Ngươi là Ma Giáo yêu nhân người nào cũng muốn tiêu diệt, nếu Tiêu Trọng Nam vì ngươi tìm chúng ta phiền toái, có thể thấy được cũng không phải thứ gì tốt, đến lúc đó ta nhất định sẽ bẩm báo Vô Lâm minh chủ để toàn vô lâm đều biết Hắc Ưng bảo cùng Ma Giáo cấu kết!” Tông chủ Bắc Môn là một đại hán có râu quai nón, vẻ mặt rất dữ tợn nhìn không phải là một nhân vật dễ đối phó.

Về mặt hấn đầy chỉ cao khí ngạo, nói: “Ngươi ngoan ngoãn theo chúng ta đi, ta hỏi cái gì ngươi đáp cái đó, biết nghe lời lại an phận nói không chừng ta sẽ cân nhắc tha mạng cho ngươi.”

Đuôi lông mày ta nhảy dựng, thiếu chút nữa nhịn không được đem hài trên chân cởi ra ném bịt cái miệng thối của hấn.

Còn Vô Lâm minh chủ, hấn cùng Tiêu Trọng Nam là một phe, giúp ngươi mới là lạ?

Mặc dù trong lòng tức giận, mặt ngoài ta vẫn ra vẻ thản nhiên gật gật đầu, nói: “Hảo, ta và các người.....” Trong lúc nói chuyện đồng thời cả người ta nhanh chóng chạy về phía trước, hét lớn một tiếng: “Đi!!”

Mấy chục con người lập tức chiến thành một đoàn, tuy rằng nội lực ta không có, tốt xấu cũng còn có chiêu thức, cho dù múa may vài chiêu cũng có thể cầm cự được một lúc.

Bọn họ không muốn giết ta, vài lần đao kiếm chém tới trên người ta thì thu tay lại, việc này ngược lại làm cho ta càng thêm tiện lợi, ta như con cá vẩy chạy tới chạy lui trong đám người, làm thành một đoàn hỗn loạn.

May mà lúc này Dương Thịnh Kỳ không phát ra tính tình cứng đầu cứng cổ, thông minh đem vòng chiến càng kéo càng lớn, cuối cùng đánh tới bên ngoài rồi đề khí dùng khinh công bay đi. Bắc Môn tông chủ tức giận mắng chửi “Mẹ kiếp”, lão nhân của Ân Kiếm mang theo mấy đệ tử truy đuổi.

Ta có chút lo lắng không biết Dương Thịnh Kỳ có đào tẩu được hay không, sau khi đào tẩu có ngốc đến nỗi một lần nữa dẫn người đến cứu ta để chịu chết, nhưng hiện giờ tự thân ta còn khó giữ, thật sự không dư thừa tinh lực suy nghĩ cho hấn.

Ta không có chân khí hộ thể, chiêu thức lại không hề có nội lực, dần dần mà bại trận, không cần Bắc Môn tông xuống ngựa tự mình ra tay.

Tiếp tục chống đỡ một lát ta bị vài bả kiếm đặt ở trên cổ ép phải nửa quỳ xuống đất. Bởi vì vừa trải một phen hành động ta mệt đến hít thở không xong, trên cổ truyền đến đau đớn, tưởng là cắt qua da.

“Hàn giáo chủ một năm không gặp võ công sao lại không tiến mà lui?” Bắc Môn tông chủ hí mắt lại, từ trên ngựa nhảy xuống, như ngọn núi vững vàng chạm xuống đất.

Hắn mấy bước đi đến trước mặt ta, nắm tóc của ta lên, hiểm ác nói: “Chắc là không phải bị trọng thương dẫn đến nội lực mất hết chứ?”

Ta không cam tâm yếu thể nhìn chằm chằm hắn, lộ ra một nụ cười châm biếm: “Bớt sàm ngôn đi, các người hao tâm tổn trí tới bắt ta, không phải thật muốn nhiệt tình khoản đãi ta chứ? Đại lão gia đừng có ngại ngần như vậy? Có lời gì nói thẳng là được, ta có thể làm thì liền làm, có thể nói thì sẽ nói, không thể làm, không thể nói cho dù đánh chết ta ta cũng làm không được, nói không nên lời, các người sớm giết ta sẽ xong hết mọi chuyện, cũng đỡ phải lãng phí thời gian của nhau.”

Bọn họ hai phái nhiều người như vậy xuất động lại không có thông báo Võ Lâm minh chủ, cũng không tính toán đem ta giết ngay tại chỗ, nghĩ như thế nào cũng không vì trừ ma vệ đạo, thêm chương môn Ấn Kiếm môn kia là tên tiểu nhân không làm gì không có lợi, ta phỏng đoán bọn họ muốn bắt ta là có mục đích khác.

Quả nhiên, tông chủ của Bắc Môn Đạo nghe vậy hả miệng lộ ra hàm răng vàng nói: “Tiểu tử người rất thông minh” Nói xong kéo ta đến trước mặt hắn gần từng chữ: “Ta muốn người dẫn ta đi vào mật thất Ma Giáo”

26. Chương 26

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng tham lam: “Tương truyền Hàn Nhất giáo lúc mới sáng lập giáo từng cứu thái tử tiền triều gặp rủi ro, thái tử muốn báo ân bèn đem một số kim ngân tài bảo trong quốc khố và tàng bảo đồ tặng cho giáo chủ đương thời, tương tàng bảo đồ vẫn gửi ở trong mật thất Ma Giáo đã hơn trăm năm, ta muốn người giúp ta lấy ra.”

Trong mật thất Ma Giáo không chỉ cất giấu số lượng lớn bí tịch còn có vài thứ linh tinh, ta đối với những thứ này không có hứng thú nên không có lật xem, không thể tưởng được Bắc Môn tông chủ ngược lại còn biết nhiều hơn ta về những thứ ảo diệu bên trong.

“Được, ta mang người đi.” Nếu hắn đã nói như vậy nhất định đã đối với điều này rất tin không nghi ngờ, ta có phủ nhận hắn cũng sẽ không nghe nên cũng thoải mái thừa nhận.

“Không dám giấu diếm, ta đã là người sắp chết, kỳ kinh bát mạch, ngũ tạng lục phủ đều tổn hại, e cùng các người đến Giá Cô sơn bản thân ta cũng sẽ chịu không nổi. Cho nên mong tông chủ trên đường nên cho ta ăn uống đầy đủ, ngàn vạn lần đừng làm cho ta đói bụng, bị bệnh, bằng không ta cũng không biết mình còn mạng đi mở cơ quan mật thất kia không.”

Thực ra có thể hoàn hảo bàn bạc như vậy chứng minh bọn họ có nhược điểm, không dám để ta chết, chung quy trên đời này chỉ có ta biết mật thất ở đâu và mở như thế nào. Hiện tại tuy rằng ta sống không còn bao lâu, nhưng sống lâu một ngày cũng tốt, không lý nào có cái lợi trước mặt mà lại không lợi dụng.

Bắc Môn tông chủ biến sắc, tiến lên chế trụ mạch môn của ta, trầm ngâm một lát nói: “Người không phải thụ thương?”

“Ta cũng không nói mình bị thương.” Ta chậm rãi rút tay về.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Người thành thành thật thật thì sẽ ăn ít khổ, ta đường đường Bắc Môn Đạo tông chủ không đến mức bạc đãi tù binh.”

Nói là nói như vậy nhưng hắn vẫn cho thủ hạ đệ tử mang gông cùm trói hai tay hai chân của ta, nghiêm mật trông coi.

Lại qua thời gian một nén nhang, chương môn Ấn Kiếm môn mang theo đám đệ tử xám xịt trở lại, từ vẻ mặt buồn nản của hắn là biết nhất định hắn không có đuổi kịp Dương Thịnh Kỳ.

Thật sự là quá tốt!

Bắc Môn tông chủ hỏi: “Thế nào?”

Lão nhân kia mặt đầy căm giận: “Tên tiểu tử đó trốn chạy giống như cá chạch vậy, nhưng ngươi yên tâm, bọn Ma Giáo chỉ còn tàn binh bại tướng, cho dù có đi tìm viện binh ta cũng không sợ. Bọn họ khẳng định không phải đối thủ của hai phái chúng ta.”

Những lời này ngược lại là sự thật, Ma Giáo phát triển đến giờ đã không bằng lúc trước, không còn là Hàn Nhất giáo oai hùng như trăm năm về trước. Hàn Nhất giáo bây giờ trước sau chỉ khiến cho người khác chê cười, ta là giáo chủ nhận chê cười trong tất cả chê cười.

Bắc Môn tông chủ trầm mặt nhìn về phía ta, lời nói đầy ẩn ý: “Ta không phải sợ vài tàn dư Ma Giáo yêu nghiệt, mà là sợ..... Người kia.”

“..... Hắc Ứng bảo?” Chưởng môn Ân Kiếm môn vượt vượt chồm râu, thần nhiên nói: “Tiêu Trọng Nam cũng không phải ngốc tử, không tất yếu vì Ma Giáo yêu nhân mà cùng toàn võ lâm đối nghịch. Nếu thật sự đến ngày đó, ta đem tiểu tử này giết trước, cùng lắm thì cá chết lưới rách!”

Chắc chắn, ta biết Ân Kiếm môn này không có thứ gì tốt toàn sinh ra hạng người âm hiểm giả dối, so với giáo chủ Ma Giáo như ta còn xấu hổ hơn.

Ta vào lúc này hợp thời biểu lộ sự tồn tại của mình, dùng một tay che miệng mình ho khan lên: “Bắc Môn tông chủ, thân thể ta không tốt, e không thể kéo xích sắt nặng như vậy đi ra khỏi rừng cây, còn muốn phiền toái người cho người công ta đi ra ngoài.”

Lão già Ân Kiếm môn vừa nghe lập tức lông mi dựng ngược, muốn cho ta ăn một roi ngựa, may mà vừa động liền bị Bắc Môn tông chủ một phen đè lại làm cho lão nhân kia mở to mắt nghi hoặc không hiểu làm sao.

“Chuyện này từ từ ta sẽ nói sau.” Bắc Môn tông chủ nói cho lão an tâm một chút không nóng giận, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho lão già kia đi nói chuyện riêng.

Bây giờ vừa cử động ta cảm thấy mình mệt thật sự, dứt khoát đặt mông ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Qua một hồi lâu hai người kia mới trở về, thần thái rất tự nhiên, xem ra là đàm phán ổn thỏa. Lão già của Ân Kiếm tuy vẫn nhìn ta với sắc mặt khó coi nhưng tốt xấu không còn dùng ác ngữ nói chuyện với ta, còn cho một đệ tử đến hầu ta.

Nội tâm của ta thổn thức không thôi, mấy người này mà gọi là danh môn chính phái à, tác phong quá ghê tởm, còn không bằng một móng tay cái của Tiêu Trọng Nam.

Cũng không biết giờ đây hắc thể nào có phát bệnh hay không?

Vừa nghĩ đến hắc ta lại khó chịu, trong lòng như bị một tảng đá lớn đè nặng vậy, đau đớn vô cùng.

Ta cứ như vậy một đường bị đệ tử hai phái thay phiên công ra khỏi rừng cây, sau đó đến một tòa tiểu trấn trên đường bọn họ mua cho ta một chiếc xe ngựa, đãi ngộ so với khi trước lúc bị Ân Kiếm bắt tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Trên đường đi ta cũng không như hồi đó mà làm bộ làm tịch, hiện tại ta càng ngày càng suy yếu, bất động cũng cảm thấy mệt, thời gian tỉnh táo cũng càng ngày càng ít, cảm giác ngủ có thể bất tỉnh nhân sự bất cứ lúc nào.

Ta rời Hắc Ứng bảo cũng chưa kịp cùng Trình Tiểu Vũ cáo biệt, không biết tiểu hài tử kia có khóc hay không. Sớm biết như thế này ta sẽ dặn hắc chăm sóc cây tử đằng cho ta, lúc không có việc gì thì tưới nước bón phân.

Ta ở trong xe ngựa cứ lắc lư lắc lư như vậy qua được vài ngày, trừ ăn cơm đi ngoài thời gian còn lại đều ở trên xe.

Hôm nay ta đang ở bên trong xe ngựa ngủ, bởi vì đang phát bệnh nên trên người không chỗ nào thoải mái, lỗ tai ong ong, tựa như có mười mấy con muỗi bay vòng quanh trên đầu.

Trong lúc hoảng hốt ta cảm giác được xe ngựa ngừng lại, sau đó là tiếng vó ngựa rầm rầm từ xa chạy lại gần. Rất nhanh bên ngoài lại truyền đến âm thanh đao kiếm đánh nhau cùng từng tiếng kêu thảm thiết, ta

từ từ thức tỉnh, chưa kịp phản ứng chuyện gì thì màn xe bị hất ra, Bắc Môn tông chủ xuất hiện ở ta trước mặt không nói một lời kéo ta xuống xe ngựa.

“Không thể tưởng được tiểu tử này còn được Tiêu Trọng Nam coi trọng.” Hắc đen mặt nói.

Vừa nghe đến tên của kẻ điên ta thanh tỉnh một nửa, lập tức nhìn quanh bốn phía, phát hiện đệ tử của Bắc Môn Tông Dao và Ẩn Kiếm môn đang cùng một thế lực khác đối chiến, những người đột ngột xuất hiện ngăn cản bọn họ mặc một thân hắc giáp, cầm trong tay trọng kiếm, nghiêm nhiên chính là đệ tử của Hắc Ung bảo.

Ta khiếp sợ miệng mở lớn như ngốc tử vậy.

Vì sao đệ tử của Hắc Ung bảo lại đến nơi này?

Vậy..... Kẻ điên đâu? Phải chăng hắc cũng đến?

Đang lúc ta tìm kiếm chung quanh thì một thân ảnh quen thuộc xuất hiện, một con Thương Ưng rít gào từ trên trời giáng xuống, đôi cánh rất lớn phẳng phất có thể che cả mặt trời nhanh chóng lao xuống đây, Bắc Môn tông chủ sợ đến nỗi vội vàng dùng cánh tay che chắn, bị ác diệu dùng móng vuốt cào trên cánh tay vạch ra một đường vết thương rất sâu.

“Sức sinh đáng chết!” Hắc rửa thắm một tiếng, dùng cánh tay khóa yết hầu của ta, lùi về phía sau dùng ta như tấm mộc lớn che chắn.

“Giáo chủ! chúng ta tới cứu người!”

Thanh âm này rất quen thuộc ta từng sớm nhìn qua, phát hiện Dương Thịnh Kỳ vùng trường kiếm đang cùng chưong môn Ẩn Kiếm môn quyết đấu.

Ta dở khóc dở cười, hắc ngược lại rất thông minh không tìm đệ tử Ma Giáo đi vào đường chết, nhưng hắc sao lại đi tìm Hắc Ung bảo? Nhưng càng khiến người ta khó tin là Hắc Ung bảo lại thật tin hắc tới cứu ta? Tiêu Trọng Nam điên rồi sao??

Hắc một bên giao đấu với Ẩn Kiếm môn, một bên muốn lại đây cứu ta, nề hà lão già của Ẩn Kiếm môn kia võ công tương đương với hắc nên nhất thời khó có thể thoát thân. Mà vào lúc này, Thương Ưng lại đột kích, làm tay của Bắc Môn tông chủ da tróc thịt bong, ta lại may mắn không bị thương.

Chim Ưng giương cánh bay lên cao, không đợi ta lấy lại tinh thần Bắc Môn tông chủ hét lên một tiếng, trở tay đỡ một kiếm, hai vũ khí va chạm phát ra âm thanh chói tai, hắc nắm tay ta chặt vật xoay người, lúc này mới thấy rõ người đứng phía sau hắc.

Cao lớn tuấn lãng, bắt đầu ngôn tiểu, không phải kẻ điên Tiêu Trọng Nam kia thì là ai?

Hắc lại tới cứu ta

Ta không chớp mắt theo dõi hắc, từng động tác từng biểu tình đều không nguyện ý bỏ qua.

Vốn tưởng rằng không còn gặp được người lại đột nhiên gặp được giống như đang nằm mơ vậy.

“Tiêu Trọng Nam, không ngờ ngươi lại cùng Ma Giáo cấu kết, ngươi không sợ Hắc Ung bảo trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, trở thành kẻ thù của toàn võ lâm sao?” Mấy ngày trước Bắc Môn tông chủ còn nói nếu Tiêu Trọng Nam đuổi tới thì sao? Hắc ra vẻ không đem Hắc Ung bảo để vào mắt, lúc này lại là bị dọa phá gan, lực cánh tay không chế ta rất mạnh làm ta không thể hô hấp.

Tiêu Trọng Nam chỉ mũi kiếm về phía hắc, đôi mắt sâu thẳm mà lạnh lùng, nói những lời làm người á khẩu không trả lời được.

“Không sợ.” Hắc rõ ràng phun ra hai chữ.

Bắc Môn tông chủ thiếu chút nữa bị hắc làm tức giận đến ngã ngựa: “Tiêu Trọng Nam, ngươi đừng quá kiêu ngạo.....”

Tiêu Trọng Nam nghe cũng như không nghe, dùng kiếm chỉ hắc, vẫn nói hai chữ: “Thả người.”

Khí phách này không giống như người bình thường nha.

Ta nhìn hấn mà trở nên ngây ngốc, lúc yết hầu bị cánh tay xiết chặt đến đau đớn mới lấy lại tinh thần phát hiện đây là thời khắc sinh tử tồn vong của mình.

“Gọi người của người lui xuống, bằng không ta sẽ giết hấn!” Ta nghe Bắc Môn tông chủ cắn răng nói như thế.

Bắc Môn Đạo Tông lần này hành động lén lút, mang theo không nhiều đệ tử, Hắc Ưng bảo đệ tử lại rất nhiều, thua chỉ là vấn đề thời gian.

Tiêu Trọng Nam nghe vậy khuôn mặt lạnh lùng không hề xúc động, hai mắt ẩn ẩn lộ ra sát ý: “Người dám làm hấn bị thương, ta khiến cho trên đời này không còn có Bắc Môn Đạo Tông cùng Ẩn Kiếm môn.”

Lời này mặc kệ là thật là giả cũng khiến ta tâm kinh đảm chiến, cả người như rơi vào trong lọ đường, bắt quá có người lại tương phản.

“Tiêu Trọng Nam, ta đánh không lại người, nhưng người không cần đắc ý vênh váo, ta chắc chắn khiến người vì chuyện hôm nay mà phải trả giá đại giới!” Bắc Môn tông chủ hận đến mức không chịu nổi, nhưng vẫn phải lên tiếng: “Nếu người muốn như vậy thì ta sẽ trả cho người”

Ta cảm thấy lưng mình bị đánh một chưởng rất mạnh, cơn đau đớn bắt đầu nhanh chóng lan rộng đến tứ chi bách hại, cả người ta bay lên đồng thời cũng nhận không được phun ra một ngụm máu.

“Niếp Niếp!”

Trong朦胧 lung ta nhìn thấy Tiêu Trọng Nam hoảng loạn xòe hai tay ra phi thân lại đỡ lấy ta, thần sắc kinh hãi chưa từng có.

Hấn ôm ta vào trong lòng, gất gao ôm ta giống như đã từng ôm ta trong cơn động vậy.

27. Chương 27

Ta cảm giác mình ngủ rất dài, tuy rằng cũng có tỉnh qua nhưng phần lớn ý thức hôn trầm, híp mắt nhìn một chút lại lập tức ngủ, mà mỗi lần ngán ngủ tỉnh lại bên cạnh ta luôn có một người.

Khí tức người nọ khiến ta cảm thấy an tâm, phẳng phất chỉ cần có hấn thì sẽ không có bất cứ chuyện gì có thể thương tổn ta, ta có thể yên tâm mà ngủ.

“Vì sao hấn vẫn chưa tỉnh?”

“Người thử dùng thân thể của mình ăn một chưởng như hấn cũng sẽ ngủ lâu như vậy thôi, hấn có thể sống đã là mệnh lớn, người còn muốn chọn tam lấy tứ.” Ta vừa nghe cách nói chuyện không nề tình này là nhớ lại người này là đại phu lần trước đến xem bệnh cho kẻ điên tên là “Tôn đại phu”, nghe nói đây là đại phu nổi tiếng gần xa, tính tình có chút cổ quái.

Tôn đại phu lại nói: “Nhưng cho dù hấn tỉnh lại cũng không có tác dụng gì, tâm mạch của người này như đèn đã cạn dầu, nói không chừng một ngày nào đó bỗng nhiên hấn sẽ tắt thở, các người vẫn nên chuẩn bị quan tài cho hấn đi!”

Thình lình một tiếng vang lớn phát ra, âm thanh như là thứ gì bị vỡ vụn đem thần trí còn hỗn loạn của ta đánh thức vài phần.

Ta chậm rãi mở mắt ra, bên tai là tiếng của kẻ điên trong cơn tức giận vẫn cực lực đè thấp giọng: “Chuẩn bị quan tài gì! Người trị không hết thì cút cho ta, đừng ở đây nói hươu nói vượn?”

Tôn đại phu không biết vì tức giận hay là hoảng sợ tới thanh âm cũng run lên: “Ta nói hừ nói vượn? Được, được! Nếu các người không tin y thuật của ta thì về sau cũng đừng phái người tới tìm ta, thỉnh cao nhân khác đi!”

Tiếp theo là tiếng bước chân đi ra ngoài cùng với những lời xin lỗi của Tiêu Mặc Bắc đuổi theo: “Tôn đại phu, ngài chậm một chút, ca ca của ta vì quá lo lắng nên tâm loạn, xin đại phu đừng tức giận”

Ta hơi hơi nghiêng đầu tầm mắt rơi vào chính giữa phòng, chỉ thấy Tiêu Trọng Nam quay lưng về phía ta, đứng trước một đồng gỗ vụn, thân hình suy sụp vẫn không nhúc nhích.

“Tiêu.....” Vừa mới thốt lên một tiếng ta liền dừng lại bởi vì ta nhớ ta đã cùng hắn dứt khoát rồi, hắn nói không muốn nghe ta gọi hắn là Tiêu đại ca.

Trong lúc đang ta do dự không biết nên xưng hô với hắn thế nào, kẻ điên vừa nghe được thanh âm của ta lập tức xoay người chạy đến bên giường. Lúc này ta mới thấy rõ bộ dáng của hắn có chút giật mình.

Hai mắt của hắn phủ đầy tơ máu, gương mặt tái xanh, râu ria xồm xàm, đầu còn phong thái lạnh lùng làm Bắc Môn tông chủ và cường môn Ẩn Kiếm môn sợ tới mức bỏ chạy? Bộ dáng này, ngược lại giống như lần đầu tiên ta gặp kẻ điên có sáu phần tương tự.

Nghĩ đến kẻ điên ta bỗng nhiên nhớ lại trước khi hôn mê mơ hồ phảng phất nghe được người này gọi ta là “Niếp Niếp”, xưng hô này khi hắn thanh tỉnh chưa bao giờ gọi ta, chẳng lẽ hắn đã nhớ lại?

“Điên..... Tử?” Ta thử thăm dò gọi hắn.

Không nghĩ tới đối phương phản ứng rất lớn, đôi mắt đột nhiên mở to, một tay ôm ta vào lòng, nhanh đến mức như muốn đem ta khảm vào trong máu thịt hắn.

Hắn ở bên tai ta nói chuyện, giọng nói cũng run rẩy: “Vì sao không nói cho ta biết?”

“Người.....” Trong nháy mắt lời nói của ta như bị nghẹn ở yết hầu, thử vài lần mới phát ra âm thanh: “Người đã nhớ lại tất cả?”

Hắn chôn đầu ở trên cổ ta nhẹ nhàng gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Ta không biết làm sao trong giây lát vừa muốn khóc lại muốn cười, muốn nói thật nhiều với hắn nhưng cuối cùng ta chỉ nhắm mắt lại, dùng sức ôm lấy hắn, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Qua hồi lâu, ta ách thanh nói: “Ta không có lừa người, tiếp cận người cũng không có mục đích, sau khi xuất cốc ta có quay trở về tìm người, khối ngọc bài là người tặng cho ta, giáo chủ không phải ta muốn làm, mật tín không phải ta bảo Dương hộ pháp trộm” Ta dần dần nói không được nữa, đáy mắt giống như có nhiệt lưu cuộn cuộn: “Người vì sao không tin ta? Người tin Lâm Nhạc cũng không tin ta!”

Hắn nghe ta nói mà đau lòng càng ôm chặt lấy ta, nước mắt và cả râu ria của hắn cọ xát trên cổ ta, rơi xuống một trận triền miên hôn.

“Hừ, ta biết, ta đều biết,” Hắn vừa hôn vừa trấn an ta: “Là ta không tốt, đều là ta không tốt.....”

Hắn càng làm như vậy ta càng cảm thấy những ủy khuất nhiều năm của mình rốt cuộc có chỗ để trút ra, ta càng muốn khóc nhiều hơn nữa.

“Các người ỷ mình là võ lâm chính đạo chỉ biết khi dễ ta, một đám giống như vương bát đản vậy, lão thất phu Bắc Môn Đạo còn đánh ta một chưởng.....” Ta hít hít mũi: “Ta bị như vậy mà hắn còn đánh ta, đánh ta đau quá, đến hộc máu.”

Rõ ràng lúc trước dù đau đớn thế nào cũng có thể nhẫn, còn không để hắn biết mình phát bệnh nửa đêm vùng trộm rời giường chạy ra khỏi phòng, bây giờ nhẫn nại đã đến cực hạn, không chỉ vội vàng triển lãm vết thương của mình, còn như trẻ nhỏ tìm người âu yếm an ủi yêu sủng.

Nhưng ta không cảm thấy ngượng ngùng, ta sắp phải chết còn không cho phép ta làm nũng với hắn hay sao? Không mất tiền cũng có bữa ăn no mà!

“Đừng nóng giận.....” Kẻ điên ôm lấy mặt của ta hôn trên trán, hôn mặt còn hôn miệng của ta, đối đãi như bảo vật trân quý nhất, cẩn thận dè chừng.

“Ta thay người đi giết hết bọn họ.” Hấn dùng giọng điệu vô hạn ôn nhu mà nói những lời thập phần dọa người đó.

Ta thấy trong mắt hấn không hề có tiểu ý, rất là chăm chú, nhất thời cũng có cảm giác như đang ở trong mộng.

Hấn sẽ không thật vì ta đi diệt Bắc Môn Dao Tông và Ân Kiếm môn chứ?

Nội tâm ta hơi lo sợ, nghĩ đến vừa tỉnh lại nghe được những lời hấn nói, hỏi hấn: “Có phải Dương Thịnh Kỳ đã nói gì với người hay không?”

Hấn không trả lời câu hỏi của ta, chỉ vỗ về mặt của ta nói: “Hấn đi đón Văn trưởng lão, khi Văn trưởng lão đến, với y thuật của lão nhất định có thể trị hết bệnh cho người, người không phải sợ.”

Xem ra hấn đã biết chuyện [U Hoa bí điển]. Dương hộ pháp vì để kẻ điên đi cứu ta nhất định đem việc này nói đến cực kỳ phiền tình, làm không tốt thì nói ta thành thâm tình bất hối si tình chủng, hay là để ta mang đỉnh đỉnh đại danh gốc tử.

Ta do dự nhiều lần, vẫn không nhin được, nói: “Người vì ta sắp chết mới sinh ra áy náy nên đối với ta tốt như vậy đúng không?”

Đã sắp chết rồi ta còn muốn truy hỏi căn nguyên, cũng xứng đáng vì sao ta lại sống một như vậy.

Nhưng con người của ta là như vậy đó, bình thường mặc dù có chút điên cuồng, ngoài mạnh trong yếu, đến khi gần chết lại không hi vọng người trong lòng vì đồng tình vì áy náy mà bố thí cho ta sự thương hại.

Ta Hàn Thanh Ngôn không có ti tiện đến bước này.

Tiêu Trọng Nam nghe vậy biến sắc, cứng ngắc nói: “Đừng nói bừa, cái gì mà chết hay không, người sẽ không chết.” Giống như hấn nói như vậy thì ta sẽ không chết.

Hấn kéo tay của ta đặt ở trên ngực hấn: “Hơn nữa ta đối với người chưa có tốt? Người phải sống lâu mới biết ta sau này sẽ đối với người có bao nhiêu tốt. Tốt hơn kẻ điên lúc trước, so với bất luận kẻ nào cũng phải tốt hơn.”

Dưới lòng bàn tay ta là nhịp tim đập rất mạnh, cách một tầng cốt nhục mà đập đều đều hữu lực phẳng phát như có thể nắm lấy nó ngay trong tầm tay.

Ta xiết chặt năm ngón tay, muốn rời đi lại không nỡ rời đi, cuối cùng trêu tức nhìn hấn nói: “Nhưng kẻ điên đối với ta cũng không tốt, hấn coi ta là Tiêu phu nhân, còn khiến ta sinh hài tử cho hấn.....”

Ta cũng rất muốn biết hấn còn có thể tốt với ta đến mức nào, nhưng đồng thời cũng minh bạch “Không chết được” Lời này thuần túy là hấn đang lừa mình dối người.

Trong lòng ta rất rõ ràng, chỉ sợ là ta đã không còn cách cứu.

Tiêu Trọng Nam mềm nhẹ niết niết má của ta ánh mắt lộ ra sủng nịch: “Ai nói ta đem người coi như là nàng? Người là người, nàng là nàng, ta phân biệt rất rõ.” Chưa xong còn bổ thêm câu: “Viện nhi không hung dữ như người vậy, động một chút là muốn đập ta.”

Hải! Còn trách ta được, lúc ấy không phải ta đập cũng như không đập sao? Ta thầ oán, cũng không tiếp tục rồi rầm không áy náy vấn đề này nữa, nếu rồi rầm thì có vẻ hẹp hòi.

“Tiêu phu nhân tên là Viện Nhi?” Ta trêu đùa: “Không phải tên là Niếp Niếp à?”

Hấn sững sốt, sau đó bất đắc dĩ nói: “Người cho rằng mỗi lần ta gọi người là Niếp Niếp là đang gọi nàng, xem người như là thể thân của nàng?”

Ta không nói chuyện, cam chịu.

Hấn thở dài, phiên thân lên giường, để ta gối đầu lên vai hấn: “Người chính là Niếp Niếp của ta, ta không nhìn người mà kêu tên người khác.”

Thực ra ta không thềm để ý, đây chỉ là một cách xưng hô, còn niêm niêm hồ hồ một cái tên vô cùng nữ tính, ta cũng không hiếm lạ hấn kêu tên mình, khó nghe chết..... Mới là lạ.

Khóe miệng ta không ngừng giương lên, ta tận lực dùng ngữ điệu vững vàng thản nhiên “À” một tiếng, trong lòng lại khó ức chế sớm đã vui vẻ khai hoa.

Chỉ cần biết người này đối với ta hữu tình có chết cũng không uống.

Ta lẳng lặng nằm một lát, đột nhiên hỏi: “Khi nào thì người nhớ lại chuyện trong sơn động kia?”

“Người đi ngày thứ ba ta ở trong phòng người tìm thấy bản [U Hoa bí điển], sau khi ta xem mới biết mình đã sai, ta rất quá đáng, nhưng người đã bị ta cưỡng chế đuổi đi, ta vừa tức vừa giận, cảm xúc phập phồng nên chân khí trong cơ thể dâng lên vô tình giải khai khí huyết trong đầu bị tắc nghẽn sau đó thì cái gì cũng đều nhớ hết.”

Hiện giờ kẻ điên đối với ta nói chuyện hoàn toàn không dấu diếm toàn bộ mọi chuyện đều nói cho ta biết, nhưng rất nhanh ta lại bắt được trọng điểm.

“Sao người lại đi vào trong phòng ta?” Viện của ta cách nơi hắc ở rất xa nha.

Lần này hắc im lặng rất lâu, lâu đến nỗi ta nhin không được muốn nói thôi đi, hắc mới mở miệng.

Hắc nói: “Ta rất nhớ người.”

Ta ngẩn ra, trong lòng vừa chua vừa chát lại ngọt, tư vị đầy đủ.

“Ta cũng rất nhớ người.” Ta cọ cọ vai hắc.

Thế nhưng châm chọc là vừa dứt lời, ta lại cảm thấy trong cơ thể một trận đau nhức, đau đến ta phải cuộn thành một đoàn, trong miệng phát ra thống khổ rên rỉ.

Tiêu Trọng Nam phát hiện ta không đứng, lập tức chân tay luống cuống kéo ta vào trong lòng, nôn nóng kêu ta: “Niếp Niếp!”

Nắm ngón tay ta gắt gao siết tà áo của hắc, cảm giác đau đớn trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt, phảng phất muốn phá hủy thân thể của ta làm hao mòn ý chí của ta, đem ta nghiền như hạt bụi.

“Đau quá.....” Cổ họng trào ra một cổ chất lỏng tinh ngọt theo khóe môi tràn ra.

Tiêu Trọng Nam đỏ cả hai mắt, hướng ra ngoài cửa kêu lớn: “Người đâu! Kêu đại phu lúc này lại cho ta, nhanh lên đi!” Hắc quay đầu lại an ủi ta: “Không đau, Niếp Niếp ngoan, lập tức sẽ không còn đau, người đừng ngủ.....”

Trước mắt ta bắt đầu xuất hiện hoa ban, dần dần thấy không rõ nữa, tay nắm tà áo kẻ điên cũng sắp trượt xuống, bị hắc một phen siết ở trong lòng bàn tay.

Ta mới tỉnh một lát lại muốn hôn mê, lần này cũng không biết có thể tỉnh lại hay không?

Nói tóm lại ta hi vọng có thể tỉnh, chung quy ta vừa mới cùng kẻ điên tâm ý tương thông, ta còn muốn nếm thử lương tình tương duyệt, tư vị của hoan ái nữa mà.

28. Chương 28

“Hôm nay ta thấy phòng bếp chuẩn bị cho người thật nhiều món ăn ngon nhưng người lại không muốn ăn, bằng không để bảo chủ biết người lại thương tâm.”

Ta nằm ở trên giường, Trình Tiểu Vũ ngồi ở ghế nhỏ kế bên giường, miệng còn cắn một trái táo.

Không biết có phải lão thiên gia nghe được kỳ nguyện của ta chẳng những khiến ta tỉnh lại, tinh thần sức lực so với lúc trước còn tốt hơn.

Kẻ diên dù sao cũng là nhất bảo chi chủ, không thể ở bên cạnh ta suốt ngày được, lúc hấn bận việc cũng chỉ có thể bảo Trình Tiểu Vũ đáng ghét này tới chiếu cố ta. Nói là chiếu cố, trên thực tế chính là lừa ăn gát uống.

Không biết cha hấn nuôi dạy như thế nào mà miệng của hấn không bao giờ ngừng lại, cho dù đang ăn vẫn có thể nói chuyện.

“Vậy người giúp ta ăn luôn đi!”

Hấn mắt sáng lên, nhưng rất nhanh khước miệng lại cụp xuống, cự tuyệt nói: “Không được, đây là dùng cho người bổ thân thể, cha ta biết ta ăn của người sẽ đánh ta.”

“Nhưng ta ăn không vô.” Tuy rằng tinh thần ta rất tốt nhưng ta cảm giác đây không phải là chuyện tốt, rất có thể là hồi quang phản chiếu.

Hấn chớp ánh mắt nhìn chăm chú vào ta, không quanh co hỏi: “Người sắp chết đúng không?”

Ta vì sự thăng thần của hấn mà lo lắng, tiểu hài tử này đã trưởng thành sao tính tình lại vẫn còn như vậy? Hoàn hảo hiện tại có Hắc Ưng bảo cho hấn chỗ dựa, nếu hấn trưởng thành ở một gia đình phổ thông, đừng nói dẫn thân vào chốn giang hồ tạo nên thành quả, e vừa mới bước chân vào giang hồ đã bị người ta đè chết.

Mặt ta đầy đau khổ, nhìn hấn rất thâm tình: “Hấn là không sai.”

“Người đừng chết a, người chết rất nhiều người sẽ khổ sở, ta cũng sẽ khóc.” Tiểu hài tử nghe vậy kinh hoàng thất sắc nhào tới bắt lấy tay của ta, trên tay phải còn nắm nửa quả táo.

Ta bất đắc dĩ sờ sờ đỉnh đầu của hấn: “Chuyện này cũng không phải ta nói là được.”

“Người chết thì bảo chủ sẽ như thế nào?”

“Lại cười Tiêu phu nhân sau đó sinh tiểu thiếu chủ cho người chơi đùa.” Ta vân đạm phong khinh nói, trong lòng lại cảm thấy đáng ghét.

Sau này không biết kẻ diên mỗi năm có đến thăm mộ ta hay không, nếu đến thì có dẫn nhi tử của hấn theo hay không, ta rất muốn nhìn thấy con của hấn trưởng thành sẽ trông như thế nào, không biết có giống hấn hay không, về mặt lúc nào cũng nghiêm túc như hấn hay không. Tiểu hài tử vẫn nên có bộ dạng như tiểu hài tử, thực ra giống Trình Tiểu Vũ cũng không sai, đến 18-19 tuổi có thể ổn trọng Bất tri bất giác ta đã suy nghĩ quá xa rồi.

“..... Người đến khi đó cũng không cần đến đâu.” Ta đột nhiên nói với Trình Tiểu Vũ như thế.

“Gi?” Hấn làm ra vẻ mặt khó hiểu.

Ta giải thích nói: “Đi thăm mộ. Người đừng đến ta ngại ồn, sẽ từ trong quan tài nhảy lên nhất ma người.”

Trình Tiểu Vũ mày nhíu chặt, chậm rãi thẳng lưng, ngạc nhiên nhìn ta chăm chăm, nhìn nửa ngày sau có mới ghét bỏ mở miệng: “Ta thấy người bệnh cũng không nhẹ.”

Hấn lập tức chạy đến phòng bếp kích động bụng lên một chén cháo thịt kết quả phát hiện trong cháo không có thịt, ta bị hấn làm cho tức cười, ngồi trên giường cười đến đau bụng.

“Người đứng đắn một chút được không, ta đang nói chuyện chính sự với người đó!” Trình Tiểu Vũ không vui, đem nửa quả táo để trên bàn, còn có thêm vài phần khí thế.

Ta lau nước mắt vì cười nhiều quá mà chảy ra, vừa nói vừa cười với hấn: “Người nói đi.”

Hấn nhìn ta thở dài, dùng ngữ khí tuổi trẻ mà thành thạo nói: “Đại ca ca người là người tốt, ta biết được người đối với bảo chủ thật tâm, mà bảo chủ cũng thích người. Người không biết mấy ngày người rời khỏi Hắc Ưng bảo thì bảo chủ có bao nhiêu đáng thương, đáng thương là cảm giác của ta, người khác lại cảm giác bảo chủ rất đáng sợ.” Trên mặt của Tiểu hài tử không còn nụ cười vô tâm vô phế quen thuộc, thay vào đó là một bộ mặt ưu sầu, làm ta thiếu chút nữa tưởng mình đang cùng người nào khác nói chuyện.

“Ta từ nhỏ đã trưởng thành ở Hắc Ưng bảo, đối với hai bảo chủ có cảm tình rất lớn, ta xem hai người đó như là ca ca của mình vậy. Đại bảo chủ đã trải qua một lần thương tâm ta không muốn bảo chủ lại thương

tâm..... Tuy rằng ta không biết người bị bệnh gì, nhưng đại ca ca ngươi nhất định phải cố gắng dưỡng thân thể cho tốt, sang năm hoa Tử Đằng nở ngươi còn phải làm bánh Tử La cho ta ăn!”

Đại ca ca cũng muốn như vậy nhưng đại ca ca thân bất do kỷ.

Ta không đành lòng nói với hắn quá nhiều về hiện thực tàn khốc vì thế nhìn hắn cười cười, giờ ngón tay út bên tay phải lên nhếch nhếch: “Được, một lời đã định, sang năm ta sẽ làm bánh cho ngươi ăn.”

Hắn nghe ta nói như vậy rất cuộc một lần nữa lộ ra tươi cười, sau đó ôm chặt ta như an ủi, tiếp theo hắn cầm lấy miếng táo còn trên bàn mà tiếp tục cắn ăn.

Hắn lú ra lú rú ở bên cạnh ta nói rất nhiều lời, một lát nói trong bảo gần đây có nhiều chuột quậy phá, cha hắn tính toán nuôi thêm hai con mèo để bắt chuột Một lát nói gần đây mọi người tìm Tiêu Mạc Bắc làm mai rất nhiều, nhưng nhị bảo chủ lại không hứng thú Một lát lại nói ở bãi săn con ngựa nào vừa mới sinh con, con ngựa nào sắp làm cha.....

Cùng Trình Tiểu Vũ nói chuyện phiếm cũng có chỗ tốt, nói với hắn rất nhiều chuyện có thể nói, thời gian bất tri bất giác sẽ trôi qua rất nhanh. Rốt cuộc hai chúng ta tạm thời kết thúc câu chuyện thì Tiêu Trọng Nam cũng từ bên ngoài vào tới, ta nhìn sắc trời, có lẽ nên ăn cơm tối.

“Ta trở về đây ngày mai lại đến!” Trình Tiểu Vũ cáo biệt ta, lại quay về phía kẻ điên hành lễ, vội vàng xun xoe mà đi.

Ta xoa xoa thái dương căng thẳng, suy xét ngày mai có cần bảo kẻ điên đổi một người khác đến hầu hạ ta.

Tiêu Trọng Nam lại đây nâng ta ngồi dậy, thấy ta xoa thái dương cũng giúp ta nhu, khi nhu còn vận nội lực đến đầu ngón tay, nhu đến tê tê đại đại rất là thoải mái.

“Hôm nay ta bảo phòng bếp làm cháo cá, ngươi nếm thử hương vị thế nào.”

“Ngon.” Tuy rằng ta không có khẩu vị nhưng ở trước mặt hắn ta vẫn cực lực biểu hiện ra một bộ dáng càng ngày càng khỏe hơn.

Làm cho hắn vui ta cũng sẽ khoái hoạt.

“Ở trong sơn cốc ta nhớ rõ ngươi rất thích ăn những quả dại, chờ thân thể của ngươi khỏe hơn chúng ta lại trở về chỗ đó xem một chút có được không?” Giọng nói kẻ điên trầm thấp ôn nhu, rất khó tưởng tượng hắn lại có thể nói như vậy, bất quá ta cũng rất hưởng thụ.

Ta cười nói: “Ngươi còn muốn đào một cây trở về trồng trong viện của chúng ta nữa phải không?”

Hắn hôn hôn khoe môi ta: “Quá xa e sống không được, chúng ta mỗi năm đi một lần cũng giống nhau thôi.”

Tuy rằng nói ta không đành lòng đả kích Trình Tiểu Vũ nhưng thật ra là ta không muốn đả kích kẻ điên mà thôi.

Hắn nói cái gì cũng được, giống như năm trước muốn ta sinh hài tử cho hắn cũng được, bởi vì ta biết những chuyện này sẽ biến thành giấc mộng không thể thực hiện được.

“Được, mỗi năm đều đi.” Ta sờ ngón tay hắn: “Ngươi biết vừa rồi Tiểu Vũ nói cái gì với ta không? Hắn nói sang năm ta phải làm bánh Tử La cho hắn ăn, đúng là tên tiểu tử ham ăn....”

Ta nói liên miên cần nhàn đem những chuyện buổi chiều Trình Tiểu Vũ kể cho ta nghe tất cả đều lặp lại một lần nói cho Tiêu Trọng Nam nghe, ngoài ý liệu hắn nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn phụ họa với ta hai câu.

Đến lúc ăn cơm các tôi tớ bưng thức ăn một hàng rào bước đi vào trong phòng, đem từng món ăn sắc hương vị đầy đủ đặt chỉnh tề.

Sau đó các tôi tớ đều rời khỏi, kẻ điên đi đến bên cạnh bàn, mỗi món ăn đều gấp một ít vào cái đĩa nhỏ đặt ở trong khay, sau đó một lần nữa trở lại bên cạnh ta.

“Người phải nếm thử tất cả những món ăn này, cảm thấy ăn ngon thì nói cho ta biết ta sẽ nói cho đầu bếp làm cho người ăn, không ngon cũng không sao, về sau không để bọn họ làm nữa.” Hắc dùng muỗng nhỏ lấy một muỗng cháo đưa đến bên môi ta.

Ta nghĩ đến lần trước muốn hắc dứt cho ta ăn còn phải cầu cả buổi, nhưn mà nói: “Không phải dứt tay dứt chân mới dứt cho sao?” Nói như vậy nhưng ta vẫn thành thật ăn vào một ngụm.

Hắc lại lấy một thìa, hơi hơi câu khóe môi: “Mang thù có phải hay không? Về sau ta sẽ luôn dứt cho người ăn là được rồi.”

Ta cười ăn hết bát cháo nhưng sau đó ta cũng ăn không vô những món ăn còn lại.

Đến buổi tối ta cùng hắc nằm ở trên một cái giường, mấy ngày hôm trước hắc bắn khoắn thân thể ta không tốt chỉ ngủ đơn thuần còn chưa tỉnh, hôm nay vào ban đêm hoa hảo nguyệt viên thế nhưng lại cũng không làm? Vậy làm sao được?

Ta lập tức nắm y phục của hắc, sau đó cười lên người của hắc, tính toán cường thượng.

“Đừng hồ nháo!” Hắc không dám dùng sức, bị ta châm ngòi cả người như bị thiêu đốt mặt cũng ghen đỏ.

“Ta không hồ nháo, người đem tiết khó cởi ra, ta tự mình lột.”

“Người lột cái gì lột!” Hô hấp của hắc càng trở nên cấp bách, ta hoài nghi nếu sức khỏe ta tốt thì hắc sớm đã như sói đói vồ mỗi đêm ta ăn đến xương cốt không còn.

Ta một bên cùng hắc triển đấu một bên nhanh tay di chuyển xuống hạ bộ của hắc cầm lấy cự vật đang dần dần cứng lên cười nói: “Hảo ca ca người đừng đấu tranh, mau mau theo ta đi!”

Cả người hắc cứng lại, động cũng không dám động, đành phải mềm giọng khuyên ta: “Niếp Niếp ngoan, thân thể người không được, chờ thêm.....”

Nếu là lúc khác ta cũng có thể nhịn, nhưng lần này thật sự nhịn không được.

“Ai nói ta không được? Người đừng nói xấu ta!” Dứt lời ta dùng hạ thể cọ cọ vào bụng hắc, cho hắc biết phía dưới của ta đến cùng có được hay không.

Ta đem ngón tay nhét vào trong miệng, dùng đầu lưỡi liếm láp tấm ướt nó, còn cố ý phát ra âm thanh rên rỉ dụ hoặc hắc.

“Người không làm, ta sẽ rất khó chịu Ah..a..... Ca ca tốt xin thương xót, làm cho ta thoải mái đi.....”

Ta trên dưới không ngừng trêu chọc, cuối cùng Tiêu Trọng Nam không chống đỡ nổi khí thế hùng hổ xoay người đem ta đặt dưới thân.

Hắc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đã bắt đầu học xấu.”

Ta ôm lấy cổ hắc đưa đôi môi của mình lên nói: “Cái này gọi là..... Tận hưởng lạc thú trước mắt.”

29. Chương 29

Cần tận hưởng lạc thú trước mắt, đơn giản là vì cuộc đời như nước chảy hoa trôi, tuế nguyệt vốn vô tình.

Bất luận kẻ điên có bao nhiêu cố gắng muốn cho ta sống thì cơ thể của ta vẫn không thể tránh né cuối cùng cũng phải suy vong.

May mà trước khi chết ta đã có một thời gian rất mỹ diệu, nhân sinh thế này cũng không tệ.

Hôm nay ta cảm giác tinh thần của mình đặc biệt tốt, so với mấy ngày hôm trước cảm giác tốt hơn rất nhiều, ta biết hôm nay chắc là ngày đại nạn của ta. Vốn ta muốn chết ở nơi đây cốc trong sơn động kia, nhưng hiện tại trở về cũng đã muộn, ngấm lại không bằng đổi thành bên hồ đi.

Nơi đó phong cảnh rất đẹp cách Hắc Ung bảo cũng gần, ngày lễ ngày tết đến thăm mộ ta cũng rất tiện.

Ta bảo kẻ điên ôm ta đi tới bên hồ, hiện tại thời tiết đã hơi lạnh, hắt dùng áo choàng lớn khoác cho ta, kín không một kẽ hở.

Ta nói với hắn: “Kẻ điên, ta viết một phong thư thoái vị, khi nào Dương hộ pháp đến ngươi đem thư đưa cho hắn, nói với hắn ta tin tưởng năng lực của hắn, bảo hắn phải làm cho tốt.”

“Ngươi không cần khổ sở, hết thấy những chuyện này đều là ta tâm cam tình nguyện.”

“Ta chết, ngươi đem ta trầm xuống cái hồ này đi, rất là tiện.”

Hắn vẫn trầm mặc nghe ta nói, đem ta ôm vào trong ngực, thỉnh thoảng hôn môi hôn trán của ta.

“Nói thật mấy tháng ở trong sơn động kia mới là thời gian vô ưu vô lự tự do nhất trong cuộc sống của ta.”

“Ngươi có thể thay ta trở về một chuyến hay không, xem nai mẹ có còn ở đó hay không, nó ngốc ngốc không biết có bị ăn thịt rồi không. Còn có ngươi có làm cho ta tắm da gấu nhớt không, đem nó đốt cho ta luôn đi, ta muốn mang theo.....”

Thân thể ta càng ngày càng lạnh, nói chuyện cũng không có khí lực, mệt mỏi rã rời. Kẻ điên rõ ràng cảm giác được biến hóa của ta ôm ta vào trước ngực, giống như sợ ta hóa thành một làn khói xanh tan biến đi vậy.

Ta đem tay đặt trên tay hắn, nhẹ nhàng vuốt ve: “Ngươi đừng như vậy, mười tám năm sau lão tử lại là một hảo hán, nói không chừng còn có thể đầu thai thành nhi tử của ngươi đấy!” Nghĩ đến hình ảnh đó ta nhìn không được nở nụ cười.

“Ngươi không sinh nhi tử cho ta, ta làm sao mà có nhi tử?” Bên trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói kẻ điên hơi khàn khàn.

Ta bĩu môi, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay hắn: “Sách, đã nói ta là nam nhân.....Không thể sinh con.”

Kẻ điên không nói, nhưng ta cảm thấy thái dương ươn sũng có những giọt nước chậm rãi rơi xuống, hai tay hắn ôm ta không ngừng run rẩy.

Trong lòng ta đau xót, mũi rất cay, rất muốn rơi lệ.

Có thể được một người một lòng một dạ với mình, nhân sinh như thế là đủ.

Ta nói chuyện với hắn suốt một đêm cố gắng chống đỡ đến lúc Thái Dương dần lên cao.

Trong lúc mặt trời ảm áp trải rộng khắp thảo nguyên, một ngày mới đã đến, mí mắt của ta càng ngày càng nặng, cuối cùng hoàn toàn gục xuống.

Khi rơi vào khoảng không hắc ám ta nghe được tiếng của nam nhân bị ai gào thét, tựa như dã thú bị thương thống khổ và tuyệt vọng.

Ta cũng muốn đáp lại hắn, nhưng cũng vô pháp mở hai mắt ra, cũng vô pháp phát ra âm thanh. Ta cảm giác toàn bộ thân thể đang trôi nổi trong đại dương, quanh thân ảm áp, từ đan điền tản mát ra từng luồng nhiệt lưu.

Ta đây đang bị gì thế? Là đã chết sao?

Sau đó ta thấy được cuộc sống của mình lúc nhỏ, ta cùng một đám thiếu niên cùng tuổi chen chúc trong phòng học, sư phó hỏi chúng ta trưởng thành muốn làm gì, các sư huynh đệ đều nói muốn dùng hết sức mình vì Hàn Nhất giáo, muốn Hàn Nhất trở thành một giáo trụ cột vững vàng, duy chỉ có ta nói muốn đi xem thế giới bên ngoài, vì thế còn bị sư phụ phạt quỳ một đêm.

Dần dần lớn lên ta bình phàm vô kì, ở trong giáo không có tiếng tăm gì, cũng không kéo bang kết phái, cũng không có dã tâm làm giáo chủ, nhưng vì vậy ta lại lọt vào mắt của tên tiểu sư thúc kia, ta trở thành một quân cờ trong tay hắn mặc cho hắn trêu đùa.

Từ nhỏ ta sống trong môi trường người lừa ta gạt, bên cạnh không thiếu những người nhược cường thật giả lẫn lộn nhưng ta vẫn tin tưởng một ngày nào đó mình có thể rời khỏi cuộc sống này chân chính tự do tự tại.

Lúc bị đánh xuống vách núi thật ra nội tâm ta ẩn ẩn nhẹ nhàng thở ra, cảm giác cuộc sống này không tính là phần khích nhưng cũng tận lực làm hết trách nhiệm mà mình có thể làm, cũng có thể buông xuống gánh nặng trên vai mà ngủ ngon một giấc, không nghĩ tới cuối cùng lại không chết, còn được người điên cứu.

Hiện tại ngẫm lại kể từ ngày đó cuộc sống của ta thay đổi toàn bộ, con đường phía trước không thể dự tính được, cho tới bây giờ ta cũng không biết nên nói đây là nghiệt duyên hay là giai duyên.

Ta chỉ biết khi tay chân của ta bị gãy, toàn thân đau đớn như tan xương nát thịt thì kẻ điên xuất hiện ở trước mặt ta như thiên thần từ trên trời giáng xuống phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, khiến ta không tự chủ được hướng hân cầu cứu.

Hắn là kẻ điên cũng tốt, là Tiêu Trọng Nam cũng thế, ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên những chuyện hắn làm cho ta, vì ta mà thương tâm.

Ta tin tưởng hắn nguyện ý vì ta mà chết vì thế hôm nay ta vì hắn mà chết thì đã sao? Theo ta những hy sinh này của ta rất đáng giá.

Ta ở trong biển không biết phiêu bạt bao lâu, không có khái niệm về thời gian cũng không có tri giác, nhưng mà trong một thời khắc nào đó bỗng nhiên ta có một tư vị kỳ lạ.

Một chất lỏng nóng hổi có mùi rỉ sắt tràn vào trong miệng của ta, sau đó theo thực quản đi vào trong cơ thể.

Cả người ta bắt đầu ra mồ hôi, dần có được cảm giác hơn nữa thoát khỏi không gian hắc ám.

Khi ta từ trong hôn mê tỉnh lại, âm thanh đầu tiên nghe được là tiếng nói của Dương hộ pháp, người thứ nhất ta nhìn thấy cũng là hắn.

“Tĩnh tĩnh, giáo chủ đã tỉnh!” Hắn hưng phấn mà đưa đầu đến trước mặt ta, ồn chết.

“Để ta xem sao!” Tiếp theo một lão đầu râu bạc cũng đi qua, ta mới nhớ vị này chính là Văn trưởng lão.

Ta tuy rằng đã tỉnh nhưng tay chân vô lực, nói chuyện cũng rất yếu ớt.

“Ta như thế nào..... Lại tỉnh?”

Dương Thịnh Kỳ tranh công nói: “Chúng ta thiếu chút nữa là cứu không được giáo chủ, ta cùng với Văn trưởng lão đêm ngày không ngừng nghỉ chạy đến nơi này. Lúc tới đây giáo chủ chỉ còn có nửa cái mạng, vừa lúc nhìn thấy Tiêu Trọng Nam ôm giáo chủ đi xuống hồ chúng ta thiếu chút nữa sợ tới mức ngất đi, chúng ta ba chân bốn cẳng kéo mọi người lên, lại dùng thời gian rất lâu mới dần xếp tốt mọi chuyện.”

Ta hoảng sợ, vội hỏi hắn: “Tiêu Trọng Nam.. người đâu?”

Văn trưởng lão nói: “Hắn đã mấy ngày không ngủ, đệ đệ của hắn đã điểm huyết ngủ chuyển đến phòng bên cạnh rồi.”

Ta gật gật đầu, yên lòng, liếc nhìn cái bát nhỏ trên tay Dương Thịnh Kỳ, hỏi: “Các người cho ta uống cái gì?”

Hương vị đó rất cổ quái cũng lại rất quen thuộc, khiến ta không thể không hỏi thêm một câu.

Văn trưởng lão mặt không đổi sắc nói: “Đây là máu của Tiêu Trọng Nam. Hiện tại thân thể của giáo chủ suy yếu, ta chỉ có thể cho người dùng trước một ít máu của hắn để bổ khí huyết”

Lão nói lời này bình thản giống như nói với mọi người mình đang chăm bón cho cải thảo vậy.

“Máu của hắn?” Ta trừng mắt nhìn máu đỏ tươi trong bát, dạ dày co rút, tâm cũng độn độn đau: “Vậy thì sức khỏe của hắn thế nào? Đối với hắn có tác hại gì không?”

Dương Thịnh Kỳ biết ta lo lắng cho kẻ điên, bèn rón lại đây an ủi: “Không có việc gì không có việc gì, Tiêu bảo chủ rất khỏe, khí huyết tràn đầy, là tự hắn nói muốn cho giáo chủ máu của mình.”

Điều này triệt để làm ta trở nên hồ đồ, chuyện của ta tính là tốt hay không tốt?

Ta lập tức đặt câu hỏi: “Thân thể ta đến cùng là sao thể này, không phải đã chết rồi sao? Sao lại không chết vậy?”

Văn trưởng lão ngồi vào một bên, trong tay cầm ống điếu hút thuốc, bắt đầu hút từng ngụm nhỏ: “[U Hoa bí điển] thực ra thiếu hai trang, hai trang này rất quan trọng, chính là miêu tả chi tiết tình huống này của giáo chủ. Người xem những bông hoa đại bên ngoài kia đi, hàng năm héo tàn hàng năm lại lần nữa đua nở, luyện [U Hoa bí điển] cũng là đồng ý để bản thân mình trở thành lô đỉnh, suy lại chuyển sang thịnh, giống như Phượng Hoàng niết bàn, bất tử bất diệt.”

Những lời nói mơ hồ này ta nghe thấy càng thêm sững sờ.

“Lão nói là ta không chết bất tử phải không!” Chết tuy rằng thống khổ nhưng không chết được cũng rất thống khổ.

Lão nghe vậy trợn trắng mắt: “Trước mắt là chết không được, vài thập niên sau có lẽ sẽ chết già, hoặc là không chết già vì bị cừu nhân ám sát mà chết cũng có khả năng. Bất quá sau khi giáo chủ điều trị tốt thân thủ sẽ tốt hơn lúc trước, chỉ cần cẩn thận một chút thì trên chốn giang hồ có thể tung hoành ngang dọc.”

Ta triệt để ngây dại, khi ta chết đi sống lại có thể ở trên giang hồ tung hoành ngang dọc, đến bây giờ cũng còn chuyện tốt như vậy?

“Có thể tung hoành ngang dọc khắp trên giang hồ? So với Lâm Nhạc thì như thế nào?” Ta cẩn thận dè chừng hỏi.

Văn trưởng lão hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường: “Tên kia cũng coi như tung hoành khắp nơi sao? Giáo chủ yên tâm, so với hần võ công giáo chủ cao hơn không biết bao nhiêu lần.”

Tim ta đập bùm bùm, không dám tin, ta thậm chí lạng lẽ nhéo mình một cái xem có phải đang nằm mơ hay không.

Sau đó ta biết mình chẳng những không chết còn có tuyệt thế võ công là sự thực, nhớ tới kẻ điên, vội vàng nhào tới nắm tay Dương hộ pháp.

“Mau đỡ ta lên, ta muốn đi xem kẻ điên..... Tiêu Trọng Nam.”

Dương Thịnh Kỳ nâng ta tựa vào trên giường, thế nhưng không để ta xuống giường: “Bây giờ giáo chủ còn là bệnh nhân thì đi làm cái gì, ta đi cho gọi hần cho.....”

Ta khoát tay: “Không, người giúp ta đi qua thăm hần.”

Hần nóng nảy, cứng rắn ần ta không để ta động: “Ai.. giáo chủ xin đừng lộn xộn, thân thể còn chưa khỏe đừng xuống giường!”

Đúng lúc này, đột nhiên một bóng người đẩy mạnh cửa phòng xông vào, dọa chúng ta hết cả hồn.

Người nọ dường như không có tri giác, vẫn ngốc ngốc đứng ở cửa nhìn ta, hai mắt mở to gần như một chút xú nữa là nứt vỡ hốc mắt chảy ra máu.

Hần từng bước đi về phía giường, rồi lập tức quỳ xuống, ta cả kinh nhanh chóng muốn dìu hần, lại bị hần một phen nắm chặt hai tay.

“Niếp Niếp.....” Hần nhắm hai mắt nắm tay của ta đưa đến bên môi mà hôn, giống như đối đãi với bảo vật đã mất nay lại tìm được.

Mắt ta cũng đỏ lên, cổ nén lại không khóc, nhìn hần lộ ra một nụ cười: “Người xem người, ta bảo người phải chiều cổ mình cho tốt, sao người lại thành như vậy?”

Hần bị chuyện lần này làm cho sợ hãi, nắm tay ta không buông, thanh âm cũng trở nên khàn khàn: “ Ta cũng không bảo người rời xa ta.”

Ta bất đắc dĩ nhìn hần, đồng thời lại cảm giác nội tâm vô cùng ngọt ngào, lại gần hôn hôn khóe mắt của hần.

Có thể vì hấn bị mất máu nên nhiệt độ cơ thể hơi thấp, sắc mặt cũng không tốt ta nhìn thấy thập phần đau lòng.

“Được, ta không ly khai ngươi.” Ta đáp ứng hấn.

Chúng ta trải qua những chuyện mà thường nhân sẽ không trải qua, đi con đường mà thường nhân không thể đi qua, lão thiên gia cũng nên cho chúng ta vui vẻ ở cùng một chỗ.

Thời gian sau này ta không cầu nhiều, chỉ cầu có thể thái thái bình bình an an ổn ổn bên hấn suốt cuộc đời này.

Đông đi xuân đến, sức khỏe ta được Văn trưởng lão điều dưỡng càng ngày càng tốt, nội lực cũng đột nhiên tăng mạnh, ngẫu nhiên cùng kẻ điên so chiêu cũng có thể đánh ngang tay, nhưng ta vẫn hoài nghi hấn nhường nhịn ta.

Vào một ngày đầu xuân, ta cùng với Trình Tiểu Vũ hẹn nhau đi cưới ngựa đạp thanh, khi đi ngang qua một gò đất ta lại nhìn thấy có một con lang.

Lang là con vật có hại nhất trên thảo nguyên, nếu số lượng nó quá nhiều thì bầy ngựa sẽ bị uy hiếp, ta không nói hai lời bỏ Trình Tiểu Vũ qua một bên mà đuổi theo.

Ta đuổi theo con lang đi đến một trước tòa vách đá, “Nó” không còn đường trốn xoay người nhe răng trợn mắt phát ra tiếng gầm đe dọa, khi ta nhìn thấy mặt của “Nó” thì ngăn người ra.

Đêm đó ta ôm con “Tiểu sói con” này trở về Hắc Ưng bảo, sói con này rất hung hăng ở trong lòng ta còn không ngừng đá đánh gào thét.

Hai huynh đệ Tiêu Trọng Nam đang chờ ta ăn cơm, thấy trong lòng ta mang theo vật lạ cũng đứng dậy đến xem.

“Ngươi nhặt cái gì trở về vậy?” Tiêu Mặc Bắc hiếu kỳ hỏi.

Kẻ điên tuy rằng không nói chuyện, nhưng ta có thể cảm giác được ánh mắt của hấn dừng ở con vật trong lòng ta tìm tòi nghiên cứu.

Ta thấy hấn vừa nhếch miệng, kéo tấm da thú lộ ra bên trong một tên tiểu tử: “Xem như là nhi tử của ta!”

Chỉ thấy dưới tấm da sói là một hài đồng non nớt, ánh mắt sâu thẳm bởi vì kinh hách mà trợn tròn, thân hình vừa nhỏ vừa gầy nhưng đích xác là một nam hài.

Ta cũng không biết tại sao một tiểu hài tử lại lưu lạc đến thảo nguyên, nhìn dáng vẻ của nó có lẽ được con lang xem như lang hài mà nuôi lớn, hoàn toàn không hiểu nhân tính, nếu không gặp được ta không biết về sau nó sẽ thế nào.

Tiểu tử này đang ở trong lòng ta giận dữ, không an phận, nhưng lúc này nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của kẻ điên chỉ nức nở một tiếng trong nháy mắt trở nên thành thật.

Ta hoan thiên hỉ địa đem nó nâng cao, tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi con chính là con của ta, gọi là gọi là.....”

Lúc ta vắt hết óc để suy nghĩ ra một cái tên thì kẻ điên đột nhiên mở miệng, lấy giọng điệu thập phần bá đạo mà nói: “Vậy gọi nó là Tiêu Lăng Nguyệt.”

Ta: “.....”

Được rồi, Tiêu Lăng Nguyệt thì gọi là Tiêu Lăng Nguyệt đi, họ Tiêu cũng là con ta.

Ta lại cười nói: “Sau này sẽ gọi tên con là Tiêu Lăng Nguyệt!”

Tiểu tử mờ mịt nhìn ta, trong mắt lộ ra vẻ hồn nhiên ngốc ngốc, ngược lại có chút giống kẻ điên.

[Hoàn]

Còn mấy phiên ngoại cực cute nữa nha mấy chế.

Có H, có cp phụ, có nhiều tình tiết liên quan đến mấy bộ cùng hệ liệt như: Bà sa nhân gian, Tam căn.

30. Chương 30

Gần đây kẻ điên tính toán cùng ta trở về đáy cốc trong sơn động nhìn xem, nhưng bởi vì Tiêu Lăng Nguyệt không chịu rời xa chúng ta nên đành phải mang thêm một tiểu tử đi cùng.

Nói đến cũng thú vị, Tiêu Lăng Nguyệt thật sự cùng kẻ điên có duyên phận phụ tử, từ lúc ta đem nó về bảo, lúc đầu nó gặp ai cũng cắn gặp ai cũng không sợ, nhưng kẻ điên nói gì thì nó nghe nấy, như là nhìn thấy con lang đầu đàn vậy. Ngay cả ta cũng là nó nhân tiện nhớ thương mà thôi, nó vẫn xem ta là “Phối ngẫu của lang” mà thôi.

“Sao con không ngồi cùng phụ thân của con?” Ta cười Tiểu Bạch Nghĩa, tên tiểu tử thì ngồi phía trước. Nó năm nay đã khoảng bảy tám tuổi, đầu không thấy lớn, tính tình lại rất lớn.

“Phụ thân không cho.” Tiểu tử có chút mất hứng nói.

“Vậy con cũng đừng ngồi cùng ta, ta cũng không thích, ta mua cho con một con la nhỏ cho con cười thế nào?”

Tiểu tử ngửa cổ ra phía sau, mặt không thay đổi liếc nhìn ta: “Cười thì cười, con cũng không thèm ngồi cùng với nghĩa phụ!” Nó nói xong rồi làm bộ muốn nhảy xuống.

Ta vội vàng giữ chặt nó, ôm nó vào trong lòng nói: “Ai u tiểu tử tông con đừng động, ta nói sai không được sao? Ta hiềm lạ, là ta hiềm lạ muốn ngồi cùng con được chưa!”

Tiểu tử bất động đem toàn bộ trọng lượng dựa về phía sau, khiến ta ôm toàn bộ thân hình nó, tâm của ta cũng trở nên mềm nhũn. Muốn ta nói về tiểu hài tử này thì: có lúc nó làm ta hận không thể lấy để giày đánh nó một trận, lúc nó ngoan ngoãn lại làm tâm ta mềm mại yêu thương, thật sự là tiểu tử làm cho ta mâu thuẫn cực kỳ.

“Nghĩa phụ, chúng ta đi đến nơi nào?” Tiểu tử đột nhiên hỏi.

“Đi đến chỗ ta và phụ thân con lần đầu gặp gỡ.” Ngay từ đầu ta rất có nhẫn nại trả lời nó.

“Hai người quen biết ở nơi nào?”

“Ở trong một sơn cốc.”

“Vì sao ở trong sơn cốc?”

“Ngạch..... Bởi vì khi đó ta bị thương, vừa lúc được cha con nhặt được.”

“Phụ thân vì sao ở trong sơn cốc.....”

Thế nhưng dần dần ta phát hiện vấn đề của tiểu tử này là vô cùng vô tận hỏi hoài không xong nên cảm thấy hơi phiền. Sớm biết như thế ta đã cho Trình Tiểu Vũ đi theo để hai tên tiểu tử này làm bạn, một đứa luôn hỏi một đứa có thể nói suốt ngày, trên đường đi sẽ không tịch mịch nhàm chán.

Rốt cuộc tiểu tử hỏi một câu: “Vì sao nghĩa phụ cùng phụ thân ngủ chung một cái giường mà không có hài tử” Loại vấn đề này thì ta chỉ biết nhìn kẻ điên xin giúp đỡ.

Chỉ thấy hần hơi hơi ngoác môi, nhìn tiểu tử nói: “Lăng Nguyệt, đừng ồn nghĩa phụ con, lại đây ngủ.”

Tiểu tử nghe Tiêu Trọng Nam nói thì ngậm miệng, đôi mắt nó sáng ngời quay đầu nhìn về phía kẻ điên xò hai tay ra.

Kẻ điên đem Tiểu Ô Chuy chạy gần lại đây, thò tay vững vàng tiếp nhận thân thể mềm mềm của tiểu tử, kéo nó qua ngựa của mình.

Tiểu tử không giống như ngồi với ta thân mình hướng về phía trước, mà nó quay ngược lại dùng hai cánh tay nhỏ ôm lấy eo kẻ điên thoải mái mà cọ cọ, vẻ mặt mang theo thỏa mãn cười nhắm mắt.

Nhìn một màn này ta không biết mình nên ăn dấm chua của ai, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu.

Chúng ta vừa đi vừa du ngoạn, hơn hai tháng mới đi đến sơn cốc.

Sơn cốc này so với lúc chúng ta rời khỏi không có thay đổi nhiều, muốn nói khác biệt thì có lẽ là thực vật rậm rạp hơn mà thôi.

Chúng ta phí một phen công phu tìm đến sơn động rất có ý nghĩa với mình nhưng ngoài ý muốn là trong sơn động đã có tân khách, không ai xa lạ chính là nai mẹ năm đó bị kẻ điên bắt về xem như bà vú.

Nai mẹ mới thấy ta đầu tiên là cả kinh, sửng sốt, tiếp theo vội vàng xun xoe chạy bước nhỏ về chúng ta.

“Nai!” Tiểu tử nhìn thấy con vật có thể ăn thịt rất là hưng phấn, nước miếng cũng chảy xuống.

Ta sờ sờ đầu của nó nói: “Đây là bạn cũ của ta và cha con, không thể ăn.”

Tiểu tử cau mặt, tâm không cam tình không nguyện gật gật đầu.

Ta thấy nai mẹ vẫn dịu ngoan như trước nên hoan hỉ vuốt ve đầu của nó, vui vẻ hỏi kẻ điên: “Chẳng lẽ nai mẹ này đang đợi chúng ta trở về sao? Sao nhiều năm như vậy còn gốc hễ hễ ở nơi này không đi?”

Hắn nhìn tấm da gấu dưới đất bị nai mẹ dùng làm đệm lót dưới thân, nói: “Người cho rằng nó thật ngốc sao, bởi vì ở trong động này mãnh thú khác cũng không dám vào, chỗ này an toàn hơn bất cứ chỗ nào cho nên nó mới ở đây lâu như vậy.”

Ta nghe hắn nói cũng hiểu được, trong lòng cảm giác rất thần kỳ lại nhin không được gãi gãi cảm nai mẹ, lần này lại bị tiểu tử dùng đầu đẩy ra.

Ta buồn cười nhìn cái mặt nhỏ của nó phồng to ra, biết rõ còn cố hỏi nó: “Làm gì?”

Nó trừng ta, ánh mắt vừa to vừa tròn: “Không cho sờ nó!”

“Làm gì không cho sờ nó?” Ta cố ý trêu chọc nó, cố tình muốn đi sờ.

Tiểu tử tức giận đến khoe mắt đỏ bừng, mặt nhỏ nhú chặt, cắn môi hét lớn một tiếng: “Con chán ghét người!” Rồi chạy như bay ra động.

Chuyện này lại làm ta nóng nảy, trong cốc đã thú rất nhiều, vạn nhất để nó đụng phải thì không xong.

Ta vừa muốn đuổi theo, kẻ điên liền ngăn cản ta: “Người cùng hài tử hơn thua làm gì? Ở đây chờ, ta đi tìm Lăng Nguyệt trở về.”

Ta cảm thấy nóng mặt, sờ sờ mũi: “Vậy người đi đi, ta ở đây chờ các người.”

Tiêu Trọng Nam sờ sờ mặt của ta ánh mắt mang tiểu ý mà đi.

Ta ở lại cùng với nai mẹ mắt to trừng mắt nhỏ, ta cũng vì nhàn rỗi nên mở miệng nói chuyện với nó.

“Mấy năm nay người sống có được tốt không?” Ta đi đến gần mảnh da gấu xem xét, thốt lên: “Ai u thức ăn không sai nha!”

Ta liếc nhìn thì thấy bên cạnh da gấu chất một đồng trái cây, xanh xanh đỏ đỏ hết sức mê người. Ta khom lưng nhặt một quả lớn nhất, thấy nó có màu đỏ tươi ướt át, giống như một viên san hô cực lớn.

“Ta ăn nha.” Nhớ tới lúc trước khi ăn những quả dại có vị chua ngọt ngon miệng ta nhin không được rất muốn ăn, đem trái cây xoa xoa vào áo mấy cái rồi bỏ vào miệng.

Nai mẹ chớp mắt nhìn ta kêu to còn đi vài bước về phía ta, cuối cùng dừng lại, chân chờ một lát chạy ra khỏi động.

Ta cũng cảm thấy rất ngạc nhiên nghĩ thầm: “Ta chỉ ăn của người một quả không đến mức nhỏ mọn như vậy chứ?”

Ta than thở đem quả dại thuần thực nuốt xuống bụng, tiếp theo lại xoay người lấy thêm một quả thứ hai, chỉ là ta mới vừa cắn một miếng cả người lập tức khó chịu.

Trái cây rơi xuống đất, ta bóp trán lắc lư dựa vào vách động, đột nhiên ý thức có gì không đúng.

Trái cây này..... Chẳng lẽ có độc? Ta gắt gao nhìn chăm chăm quả đại bị ta ăn hết một nửa hận không thể đem những thứ mình vừa ăn phun ra hết.

Một lát sau ta mới biết mình trúng độc gì. Một cổ dục hỏa từ tiểu phúc xông lên như đốt cháy toàn thân làm ta trở tay không kịp, ngay cả cởi y phục cũng run tay không cởi ra được, hạ thể trong khoảnh khắc trở nên cứng rắn như thiết vậy, trướng lên đến phát đau.

Đâm độc này vô cùng lợi hại...

Ta khó chịu cứ ở trên người mình sờ loạn, đem quần áo làm đến loạn thất bát tao, nhưng nhiệt độ lại không giảm chút nào.

Không có biện pháp, ta phải cho tay vào trong quần vừa nhu lại vừa niết, nhưng vẫn không thể phát tiết ra được.

Ta có chút hoảng loạn, nghĩ không lẽ ta sẽ bị dục hỏa đốt người mà chết đi sao?

Cổ tình lúc này kẻ điên cũng không ở bên cạnh, chuyện này nên làm sao cho phải?

Nhưng vào lúc này, cửa động truyền đến tiếng kêu to của nai mẹ, tiếp theo là tiếng nói của kẻ điên.

“Lăng Nguyệt, trước tiên ở cửa động chờ một chút.”

Quá tốt! Thật sự là trời không tuyệt đường người mà.

Ta vui mừng quá đổi lập tức hô to: “Kẻ điên mau tới cứu ta!”

Tiêu Trọng Nam nghe vậy lập tức từ bên ngoài xông vào, thấy bộ dáng của ta thì vô cùng sửng sốt.

“Người đây là.....”

Ta xấu hổ vạ phần: “Tham ăn.”

Tiêu Trọng Nam đi đến bên cạnh ta, nhặt lên hạt của quả đại kia rồi nhìn nhìn lại người người.

“Trái cây này ta đã thấy, là *** tâm quả.”

Trong lòng ta mắng nai mẹ dám gạt ta thê thảm, nó là một con nai mẹ trái cây tốt không tìm, tìm *** tâm quả làm gì? Thứ này đối với một con nai mẹ thì có ích lợi gì?

Kẻ điên xem thấu ý nghĩ của ta, nói: “Thứ này súc sinh ăn không có việc gì, chỉ có người ăn mới bị trúng độc, bất quá cũng có cách giải.” Nói xong hắn chặn ngang ôm lấy ta, mũi chân điểm nhẹ nhảy ra khỏi động.

“Lăng Nguyệt, con ở trong động không được đi đâu, chờ ta và nghia phụ trở về!” Lúc nói tiếng thứ nhất chúng ta còn cửa động, khi nói đến tiếng cuối cùng thì đã đi được khá xa.

“Vâng, phụ thân.” Tiểu tử rất nghe lời Tiêu Trọng Nam, hỏi cũng không hỏi chỉ cao giọng đáp ứng.

Kẻ điên ôm ta một đường bay vút, đi tới trước một thác nước mới để ta xuống, muốn đưa ta xuống nước. Nhưng lúc này ta không thể xa hắn được, tay chân như tơ nhện quấn ở trên người hắn, hơi thở ra cũng rất nóng.

“Ngaoan, đi ngâm nước lạnh sẽ vô sự.” q1Hắn hồng ta.

“Không..... Ta muốn..... A.....” Ta sớm bị *** độc kia thiêu đến không còn lý trí, thấy hắn đối với ta thờ ơ, trong lòng thật căm tức, vẫn muốn dùng sức mạnh ép buộc hắn.

Hắn không muốn làm ta bị thương nên luôn nhân nhượng ta, kết quả là hai người đều lăn ra mặt đất, hắn cũng dần dần bị ta cọ ra một thân hỏa.

Nơi này hoang tàn vắng vẻ, thật sự là chỗ tốt để dã hợp.

Ta ngay cả cởi y phục cũng chờ không được, thô lỗ cởi tiết khổ của hắn, nắm cự vật đang dâng trào của hắn lập tức đưa vào trong cơ thể của mình.

Đâm quả kia quả thật là chí *** chí nhiệt, khi phát tác lên thì *** thủy cuồng lưu, làm người phóng đảng không thẹn với tên của nó.

Một bàn tay của ta để ở trước ngực kẻ điên một tay còn lại chống ở phía sau, tự động thượng hạ pháp phòng giống như chinh phục một con ngựa mạnh mẽ điên cuồng.

“A..... Thật nóng.....” Hậu huyết tự động co rút, mỗi khi cự vật ma sát qua nội bích sẽ phát ra một trận run rẩy.

Ta truy đuổi tìm một góc độ làm cho mình càng thêm thoải mái, khiến cự vật liên tục đỉnh lộng 1 điểm tiêu hồn trong cơ thể, tình cảnh đã đến mức dục vọng trở nên điên cuồng.

“Muốn..... Đến..... A a!” Động tác pháp phòng càng nhanh hơn, ta làm cho cự vật rời khỏi cơ thể lại mạnh mẽ ngồi xuống, khoái cảm kích thích làm eo ta đều nhuyển, hoàn hảo kẻ điên đúng lúc giữ chắc ta.

Thân thể từng đợt co rút, đùi không chịu được chế khếp lại một chỗ, ta cấp bách thở hổn hển, chỗ phía sau theo quy luật rung động mang đến cực lạc cảm thụ.

Tim ta đập như trống, mệt mỏi ngồi phịch ở trên người kẻ điên, chỉ là loại cảm giác dục tiên dục tử không duy trì bao lâu, ta khó chịu muốn khóc.

“Vẫn là..... Thật là khó chịu!” Ta còn ngâm cự vật kẻ điên, hần vẫn không phát tiết, lúc này ngược lại rất tiện để ta tiếp tục sử dụng.

Kẻ điên khe thở dài ngồi dậy, bởi vì tư thế biến hóa nên cự vật ở trong cơ thể cũng phát sinh biến hóa, ta lập tức kêu lên sợ hãi.

“Đã nói là phải ngâm nước lạnh mới được mà.” Hần nâng mông của ta lên, từng bước đi xuống thác nước.

Ta một bên gắt gao ôm hần, một bên thoải mái rên rỉ, trong mắt long lanh đầy nước, còn không ngừng vươn đầu lưỡi liếm hầu kết của hần.

Cuối cùng hai người đều ngâm vào trong nước, ta bị làn nước lạnh lẽo làm cho rung mình một cái, *** độ nóng bỏng nhanh chóng hòa tan trong nước.

“Ta.....”

Ta trừng mắt nhìn, vừa định đem bàn tay và chân đang xiết chặt bên hông hần buông xuống, hần một phen chế trụ không để ta động, lạnh lùng nói: “Người đã thư thái, hiện tại đến phiên ta.”

Hần xoay người đem ta để ở bên hồ, bàn tay hần ở dưới nước xoa nắn hai cánh mông của ta, lúc mới bắt đầu thì ần nhấn sau đó tùy ý rong ruổi.

Từ sau đó ta bị thao đến chỉ còn một hơi thở, từ hồ nước trở lại sơn động trời cũng sắp tối.

“Nghĩa phụ làm sao?” Ta mơ hồ nghe tiếng tử tử lo lắng hỏi kẻ điên.

“Nghĩa phụ con ăn phải thức ăn bị hỏng, nhưng đã không có việc gì, chỉ cần ngủ một đêm là tốt rồi.” Tiêu Trọng Nam đáp.

Sau đó ta cảm giác được một bàn tay nhỏ ấm áp để trên trán của mình, nhẹ nhàng nói: “Nghĩa phụ phải nhanh khỏe hơn nha, con không tức giận khi cha sờ Tiểu Lộc, hiện tại con cùng với nó là bằng hữu.”

Tiểu tử này có tốc độ kết giao bằng hữu rất là mau.....

Đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi ta chìm vào giấc mộng.

31. Chương 31

Thời tiết lúc này chợt ấm rồi lại trở lạnh, qua một hồi xuân phong làm cho ta ngã bệnh.

Tuy rằng hiện tại võ công của ta khá cao, thân thể cũng cường kiện nhưng đến cùng vẫn là nhục thể phàm thai, không chú ý là nhiễm phong hàn. Cổ tình kẻ điên hộ tống quân mã đi biên quan đến nay chưa về, ta bị tắc mũi cả ngày đầu óc mơ màng chỉ có thể nằm mãi trên giường, thật sự rất thê lương.

Thực ra ta cũng muốn cùng hần đi biên quan nhưng kẻ điên nói biên quan rất lạnh, bụi cát đầy trời, chết sống không chịu cho ta đi, không mang theo ta thì cũng được đi lại mang theo tên tiểu tử Tiêu Lăng Nguyệt kia đi, làm ta tức giận quá sức.

“Người không dẫn ta đi lại dẫn theo hài tử đi!”

Ta nhớ lại những lời hai ta nói đêm trước khi kẻ điên đi.

“Nó là nam hài tử, phải trải qua một phen cực khổ mới trưởng thành được, ta dẫn nó đi tôi luyện cũng không phải đi hưởng phúc, người xem náo nhiệt cái gì.” Hần bình tĩnh ngồi ở trước bàn uống trà, nghe vậy mặt không đổi sắc.

Đây là đang nói cái gì? Sao lại nói thành chuyện như vậy!

Ta nhướn mày, đi tới trước mặt hần ngồi xuống, vỗ vỗ bàn: “Ai ...chẳng lẽ ta không phải là nam nhân, sao nó đi được ta đi không được?”

Tay hần dùng vuốt ve chung trà chợt dừng lại, nhìn chăm chú vào ta: “Người không giống, người không cần học hỏi cũng không cần chịu khổ, đương nhiên là vì ta sẽ đem những điều tốt nhất cho người, nó thì phải dựa vào chính mình dốc sức làm.” Hần vuốt tóc của ta nói: “Người ngoan ngoãn đợi ta trở về.”

Có đôi khi Tiêu Trọng Nam nói chuyện tốt vô cùng nhưng chuyện gì một khi hần quyết định chủ ý thì sẽ không thay đổi. Mặc dù ta rất muốn cùng hần ở một chỗ, nhưng cũng không dám vụng trộm theo mã đội xuất hành, cuối cùng cũng chỉ có thể ở lại Hắc Ưng bảo.

Đáng tiếc mấy năm trôi qua Trình Tiểu Vũ tuổi cũng đã lớn, kẻ điên cho hần gia nhập giang hồ thí luyện, không có hần bình thường không cảm thấy gì, nhưng những lúc một mình ở trong phòng thì cảm giác rất lạnh lùng, rất là tưởng niệm.

Tiêu Mặc Bắc tự mình đến thăm ta hai lần, hỏi vài câu rồi cùng ta mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng nhiên thở dài.

“Đại ca bảo ta chiếu cố người, hần trở về gặp người như thế này nhất định sẽ trách tội ta.”

Ta nằm trên giường cùng hần nói chuyện, nghe vậy có chút kỳ quái: “Chờ hần trở về ta đã khỏi bệnh không để cho hần biết là được. Lại nói ta sinh bệnh là tự mình sinh bệnh có liên quan gì đến người, hần trách người làm gì?”

Tiêu Mặc Bắc như cười như không lắc đầu: “Người không hiểu, người là tâm can là Niếp Niếp của ca ca, là bảo bối thật sự đó”

Ta nhất thời đỏ mặt, loại tên thân mật này từ trong miệng người thứ ba nghe được thật sự có chút xấu hổ.

Ta sờ sờ mũi: “Nào có chuyện như người nói vậy.”

Y thẳng tắp nhìn ta, đột nhiên nói: “Người có biết ngày đó bọn người bắt người đi làm người trọng thương, bọn Ân Kiếm môn cùng Bắc Môn Đạo Tông cuối cùng đều bị như thế nào không?”

Trong lòng ta giao động, nhưng cũng muốn biết đích xác: “Nguyện nghe chuyện này rõ ràng.”

Tiêu Mặc Bắc chậm rãi nói: “Chương môn của Ân Kiếm môn trở về sơn môn không bao lâu thì bị trúng gió, hiện tại thân thể không cử động được cũng nói không được, chức vị chương môn chỉ có thể do sự đệ của hần tiếp nhận.”

Lão nhân kia năm đó trung khí mười phần, chỉ có ánh mắt là không tốt lắm, không thể tưởng tượng được nói trúng gió thì trúng gió.

“Tuổi lớn thì sức khỏe không còn dùng được.” Ta không tức giận hần nữa cũng thản thục.

Tiêu Mặc Bắc tiếp tục nói: “Bắc Môn tông chủ cũng không xong, vài năm trước không chỉ bị người nửa đêm đánh gãy tứ chi gân mạch, sau lại bị chính thân đệ đệ của mình tố giác rất nhiều chuyện ẩn mật, nói hấn làm rất nhiều việc ác không xứng là võ lâm chính đạo, mắng hấn súc sinh cũng không bằng, cuối cùng giao cho Võ Lâm minh chủ xử trí nốt vào ám lao, không tới nửa năm thì chết.”

Võ công của Bắc Môn tông chủ ta đã lĩnh giáo qua, cũng rất cao cường, tuy rằng không bằng Tiêu Trọng Nam nhưng cũng tính thuộc hàng cao thủ, có thể vào lúc đêm khuya yên tĩnh phế tứ chi của lão nhất định là cao thủ trong cao thủ.

“Đúng là..... chúng ta động thủ?” Ta thử thăm dò hỏi.

Không nghĩ tới Tiêu Mặc Bắc không phủ nhận, thoải mái gật đầu: “Ai bảo bọn họ động đến người không nên động.”

Ta nhất thời như đang mộng, không nghĩ tới lúc ấy kẻ điên nói muốn giết bọn họ trả thù cho ta đúng là sự thật.

Trong giọng nói của Tiêu Mặc Bắc lộ ra một chút bất đắc dĩ: “Người hiện tại đã biết rõ thật ra ca ca đối đãi với người như châu như bảo không chấp nhận được người chịu nửa điểm ủy khuất.”

32. Chương 32

Lúc ta ngủ mơ màng mơ màng thì cửa phòng lặng lẽ bị đẩy ra, ta lập tức tỉnh táo lại, vén sa liêm nhìn ra phía cửa, thấy kẻ điên một thân lạnh lẽo đang đi vào trong phòng.

“Sao lại trở về sớm như vậy?” Ta ngạc nhiên nói.

Hắn vài bước đi đến bên giường, mi tâm ẩn ẩn nhẵn, không trả lời ta, mà dùng bàn tay thử độ ấm trên trán ta.

“Còn có chút nóng.” Khuôn mặt hấn đầy vẻ nghiêm túc.

“Rõ ràng là tay người rất lạnh.” Ta cầm tay hấn lấy xuống, thuận thế nắm ở trong tay, trong lòng đã có phỏng đoán. Hấn nhất định biết được tin ta sinh bệnh, lúc này mới ngày đêm chạy trở về, ta nhất thời vừa cảm động lại vừa ngọt ngào.

Hắn ở bên giường ngồi xuống, chăm chú nhìn ta chằm chằm: “Ta nguyên bản không muốn người chịu khổ mới không mang theo người đi biên quan, không nghĩ tới ngược lại hại người bị bệnh một hồi.”

“Cũng không phải người hại người ấy nấy làm gì?” Dứt lời ta khẽ mỉm cười nhìn hấn thương lượng: “Về sau người đi nơi nào cũng dẫn ta theo có được không?”

Ta biết hấn mỗi lần thấy ta bị bệnh thì nhất định sẽ chiều ý ta. Ta muốn ngôi sao thì hấn không cho mặt trăng, muốn mặt trăng thì không cho mặt trời, đối với ta có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng. Quả nhiên hấn không chút suy nghĩ liền cúi xuống hôn hôn má của ta, mẫn nhần ôn nhu.

“Được!”

Được hấn hứa hẹn tâm tình ta trở nên rất tốt, lại cùng hấn nói vài câu tình thoại, nói một hồi đột nhiên nhớ tới tiểu tử tử.

“Lăng Nguyệt đâu?”

“Ở phía sau cùng đi về với đại đội, ta suốt đêm chạy về, bọn họ đại khái phải hai ngày nữa mới có thể đến.”

Khi này ta kinh hãi vì hấn đột nhiên xuất hiện không để ý đến nhiều chuyện khác, lúc này tinh tâm mới phát hiện vẻ mặt hấn mệt mỏi, nghĩ đến chạy suốt ngày đêm chắc uể oải đến cực điểm. Ta nhanh chóng bảo hấn cỡi y phục nằm lên trên giường, nhưng rất nhanh nhớ tới mình được bị phong hàn, muốn kéo người qua, lại vội vàng ngừng động tác.

“Người đi đến khách phòng ngủ đi!”

Hắn thoáng nhướn mi: “Làm sao vậy?”

Ta giải thích nói: “Ta sợ lây bệnh cho người, mấy ngày nay người đến thư phòng ngủ đi.”

Hắn nghe vậy biểu tình buồn lòng: “Ta mà sợ cái gì.” Nói xong nhanh chóng cởi áo khoác chui vào ổ chăn, không cho ta cự tuyệt gắt gao ôm ta vào trong ngực. Hắn nói: “Lây bệnh cho ta người sẽ hết bệnh.”

Tuy sợ hắn cũng nhiễm phong hàn nhưng hắn vừa ôm lấy ta, quanh thân đều là khí tức của hắn làm tay chân ta như nhũn ra, sao còn có thể đẩy hắn? Chỉ có thể để hắn ôm suốt một đêm.

Ngủ một giấc thật ngon, khi mặt trời tỏa sáng không chỉ kẻ điên không nhiễm phong hàn mà bệnh phong hàn của ta cũng đã khỏi.

“Đúng là bệnh khí cũng sợ người.” Ta trêu tức nói.

Hắn giúp ta mặc y phục, cẩn thận đem tóc dài từ trong tà áo rút ra, ngoài miệng nói: “Phải phải phải, sát khí của ta rất nặng, chúng nó đều sợ ta. Xem ra về sau đến nơi nào cũng phải mang theo người, không mang theo là không được.”

Ta tà tà liếc nhìn hắn: “Vốn nên như thế.”

Có lẽ hắn sợ ta còn tức giận vì lần này không chịu dẫn ta cùng đi biên quan, cẩn thận ôm ta vào trong lòng nhẹ nhàng dụ dỗ.

“Niếp Niếp ngoan, lần này là ta không tốt, lần sau nhất định sẽ không để người một mình ở lại trong nhà”

Thực ra ta đã sớm không còn tức giận, lúc này ta chỉ muốn cho hắn hồng hồng ta mà thôi.

Được người xem như bảo bối cảm giác thật sự rất tốt, nhịn không được chỉ muốn hắn lại sủng ta thêm một chút, lại yêu ta thêm một chút.

“Đúng, các người lần này đi biên quan, có nhìn thấy Dương hộ pháp?”

Quốc gia bên kia võ lâm nhân sĩ tương đối ít, Đông Sơn tái khởi cũng rất tiện, tuy rằng ta không còn làm giáo chủ nhưng trong lòng vẫn hi vọng Dương hộ pháp có thể trùng chấn giáo phái.

Có Dương hộ pháp và các lão nhân một lòng, Hàn Nhất giáo tất nhiên sẽ không trở thành một Ma Giáo trơ trẽn chỉ có một người.

“Gặp được, hắn còn hỏi ta tình hình gần đây của người.” Kẻ điên nói: “Lăng Nguyệt rất là thích hắn nghiêm túc nhìn hắn như là tri kỷ lương hữu, làm ta ta vạn vạn không ngờ tới.”

Ta nghe vậy mỉm cười: “Dương hộ pháp làm người nhân hậu, tâm địa đơn thuần, ta ngược lại không cảm thấy kỳ quái khi Lăng Nguyệt thích hắn.”

Tiểu tử tử tử từ nhỏ lớn lên trong bầy sói, đến lúc này còn không có bỏ được vài tập tính dã thú, nhìn người rất chuẩn xác, người nó thích nhất định sẽ không phải là hạng người âm hiểm giả dối.

Nghĩ đến Dương hộ pháp và Hàn Nhất giáo, ta lại nhớ tới những lời Tiêu Mặc Bắc đã nói với ta, nhịn không được muốn kẻ điên chứng thực.

“Tiêu Mặc Bắc hai ngày trước đến thăm ta, nói với ta chuyện của Ân Kiếm môn và Bắc Môn Đạo Tông...”

“Hả? Đệ ấy đã nói hết với người?”

“Trong mật thất thật có tàng bảo đồ của tiền triều?” Trong gian mật thất kia rất là nhiều rất là loạn, ta cũng không nhàn rồi mà đi tìm hiểu tàng bảo đồ chính xác có thật hay không.

“Đúng. Nhưng vào ngày công phá Ma Giáo tàng bảo đồ đã bị mình chủ lấy đi, lúc này e bảo tàng đã thuộc sở hữu của quốc khố. Ân Kiếm môn và Bắc Môn Đạo Tông muốn lấy bảo tàng của tiền triều, chuyện này vốn là người si nói mộng, huống chi bọn họ còn đem chủ ý đánh trên đầu của người, đáng tội chết vạn lần!”

Ta nghe ngữ khí của hắn rất lạnh, trong lòng cũng nhảy dựng, biết hắn bắt đầu tức giận vội vàng chuyển đề tài.

“Võ Lâm minh chủ khi đó trăm phương nghìn kế muốn đánh vào Hàn Nhất giáo, chẳng lẽ là vì tàng bảo đồ sao?”

Tiêu Trọng Nam hồi lâu mới nói: “Không sai.”

Ta nghe vậy thâm thâm thở dài: “ Trong chốn giang hồ cũng không tự do như bên ngoài mình nhìn thấy có đúng không?”

“Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân, mạc phi vương thân”

(Khắp thiên hạ này, không chỗ nào không phải là đất của hoàng đế, tất cả mọi thứ trên đất của hoàng đế, không phải trách nhiệm của phận bề tôi).

Nếu như Thiên Tử lên tiếng, đừng nói người một người nhỏ trong giang hồ, hay là một đời tông môn, e rằng trong khoảnh khắc cũng hôi phi yên diệt.

“Trong thiên hạ này nguyên bản không có tự do chân chính.” Hắn chậm rãi vỗ về mái tóc của ta: “Có thể cùng người ở chung một chỗ ta đã thấy đủ.”

Ta hơi mỉm cười, quay đầu hôn hôn môi hắn: “Không sai, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ như vậy đã đủ.”

Bên cạnh có hắn tuy là con đường phía trước khúc chiết ta cũng sẽ không e ngại. Bởi vì biết hắn nhất định sẽ che chở ta, mà ta cũng nhất định xem hắn còn quan trọng hơn sinh mệnh của mình,

Chấp tử chi thủ, bất ly bất khí.

(Nắm chặt tay nhau, không xa không rời.)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-va-ke-dien>